

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (UE, EURATOM) 2016/1461**z dnia 28 kwietnia 2016 r.****zawierająca uwagi stanowiące integralną część decyzji w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2014, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając swoją decyzję w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2014, sekcja III – Komisja,
 - uwzględniając swoje decyzje w sprawie absolutorium z wykonania budżetów agencji wykonawczych za rok budżetowy 2014,
 - uwzględniając art. 93 Regulaminu i załącznik V do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie innych zainteresowanych komisji (A8-0140/2016),
- A. mając na uwadze, że wydatki unijne przyczyniają się znacząco do osiągnięcia celów politycznych i stanowią średnio 1,9 % wydatków publicznych państw członkowskich UE, jednakże w niektórych przypadkach ponad 10 %;
- B. mając na uwadze, że Parlament, kiedy udziela Komisji absolutorium, weryfikuje, z jednej strony, czy środki zostały wydatkowane legalnie i prawidłowo, a z drugiej strony, czy zrealizowane zostały cele polityczne, osiągnięte odpowiednie wyniki oraz czy przestrzegane są zasady należytego zarządzania finansami i „kultury wyników”;
- C. mając na uwadze, że procedura udzielania absolutorium za rok 2014 obejmuje rok, w którym zbiegają się dwa okresy programowania, i że w wielu przypadkach zaksięgowane wydatki dotyczą okresu programowania na lata 2007–2013;
- D. mając na uwadze, że główne priorytety absolutorium dla Komisji za rok 2014 to:
- a) przyjęcie wzmocnionego, opartego na efektywności i ukierunkowanego na wyniki podejścia w celu przyczynienia się do równowagi pomiędzy tradycyjnymi metodami a nowymi elementami odzwierciedlającymi obecne i przyszłe potrzeby w zakresie finansowania unijnego;
 - b) skoncentrowanie się na 2014 r. jako pierwszym roku nowego okresu programowania, w którym wprowadzono ważne elementy ukierunkowane na wyniki;
 - c) wskazanie niektórych usprawnień w zakresie dostępności danych i dysponowania nimi w celu oceny prawdziwych korzyści;
 - d) uwzględnienie w procesie udzielania absolutorium niektórych ocen jakości ram regulacyjnych dotyczących przydzielania wydatków z budżetu Unii;
 - e) postrzeganie procesu udzielania absolutorium nie jedynie w odniesieniu do danego roku, ale jako procesu ciągłego, którego istotną część stanowią działania następcze;
 - f) postrzeganie procesu udzielania absolutorium z perspektywy ścisłego związku pomiędzy budżetem UE a nowym paradygmatem polityki makroekonomicznej UE ⁽¹⁾, nie zapominając o zasadniczej roli budżetu Unii związanej z osiągnięciem celów unijnych polityk sektorowych;
 - g) postrzeganie procesu udzielania absolutorium jako ważnej platformy stosowania i wdrażania zaleceń politycznych w finansowaniu unijnym;

⁽¹⁾ M.in. strategia „Europa 2020”; europejski semestr; sześciopak i dwupak oraz zalecenia dla poszczególnych krajów (CSR); jednym z możliwych rozwiązań jest ściśle zastosowanie się do zaleceń dla poszczególnych krajów jako punktu odniesienia dla efektywnego przydzielania wydatków z budżetu UE.

- E. mając na uwadze, że nowe aspekty ostatnich wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2014–2020, które są istotne dla absolutorium Komisji za rok 2014 r., to:
- a) koncentracja tematyczna – za pośrednictwem finansowania unijnego należy wspierać tylko obszary priorytetowe, a nie wszystko; priorytety powinny być precyzyjnie określone i poparte analizą ilościową oraz planami wykonalności w celu ich realizacji w stosownych przypadkach; zestaw priorytetów powinien być mocno ograniczony; priorytety powinny być objęte istotnym finansowaniem w celu osiągnięcia rzeczywistych wyników i korzyści;
 - b) zintegrowane podejście ukierunkowane na konkretne obszary oraz synergia – programy i projekty powinny przynosić nie tylko wyniki i korzyści z nich wynikające, lecz powinny one dopełniać – poprzez synergię – wyniki i korzyści innych programów i projektów, przestrzegając jednocześnie zasad pomocniczości i proporcjonalności; należy dążyć do synergii w ramach danego obszaru terytorialnego; aby taki system mógł funkcjonować należy utworzyć matrycę zarządzania w celu zapewnienia odpowiednich warunków dla zintegrowanych projektów;
 - c) warunkowość i rezerwa na wykonanie – zasady należytego zarządzania finansami opierają się na fakcie, że finansowanie unijne przyznawane jest w oparciu o odpowiednie uwarunkowania krajowe, fiskalne, makroekonomiczne i instytucjonalne, będące warunkiem wstępnym dla uzyskania tego finansowania; z drugiej zaś strony wprowadzono rezerwę na wykonanie jako bonus dla podmiotów osiągających dobre wyniki;
 - d) uproszczenie – system finansowania unijnego jest pod wieloma względami niezwykle skomplikowany, co stanowi przeszkodę dla skutecznego zarządzania i oceny rzeczywistych wyników i korzyści;
 - e) wyniki lepiej określone liczbowo – istotne jest dokonywanie skutecznej oceny osiągniętych wyników i wyciąganie wniosków politycznych z tych spostrzeżeń; dlatego kluczowe znaczenie ma udoskonalenie wskaźników odniesienia i systemów analizy danych oraz zarządzania w celu skoncentrowania się na tych danych i innych wskaźnikach sprawnień;
- F. mając na uwadze, że Komisja ponosi ostateczną odpowiedzialność za realizację budżetu Unii, podczas gdy państwa członkowskie mają obowiązek lojalnej współpracy z Komisją dla zagwarantowania, że środki są wykorzystywane zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami; mając na uwadze, że państwa członkowskie, w kontekście dzielonego zarządzania funduszami, ponoszą szczególną odpowiedzialność za realizację budżetu Unii;
- G. mając na uwadze, że sprawą kluczową jest, aby w odniesieniu do dzielonego zarządzania funduszami dane przekazywane przez państwa członkowskie były uczciwe i dokładne; mając na uwadze, że sprawą kluczową jest, aby państwa członkowskie zdawały sobie sprawę z własnej odpowiedzialności za zarządzanie środkami unijnymi w ramach zarządzania dzielonego;

A. ROZDZIAŁY OGÓLNE

Zobowiązania Komisji w odniesieniu do priorytetów absolutorium

1. przypomina, że zgodnie z art. 319 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej: „Komisja podejmuje wszelkie działania w celu uwzględnienia uwag towarzyszących decyzjom o absolutorium i innych uwag Parlamentu Europejskiego dotyczących wykonywania wydatków, jak również komentarzy towarzyszących zaleceniom odnoszącym się do absolutorium przyjętym przez Radę”;
2. ubolewa, że odpowiedzi Komisji pozostają niejasne w wielu aspektach;
3. odnotowuje wniosek Komisji zmieniający rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽¹⁾ w odniesieniu do sekretariatu Komitetu Nadzoru Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);
4. ponownie wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi komunikatu na śródkresowy przegląd WRF wraz z propozycjami, w jaki sposób można sprostać nowym i potencjalnym wyzwaniom wymagającym wsparcia z budżetu Unii oraz wyjaśniającego, jak w przyszłości zamierza ona pogodzić długoterminowe cele polityczne (takie jak strategia „Europa 2020”) z przyszłymi WRF na okres po roku 2020;
5. przypomina Komisji, że Trybunał Obrachunkowy („Trybunał”) zwrócił się o ustanowienie na szereg lat długofalowego planu przepływów pieniężnych; wzywa Komisję Europejską do przedłożenia takiego planu do końca 2016 r.;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

6. wzywa Komisję do przeprowadzenia przeglądu kodeksu postępowania komisarzy w świetle żądań przedstawionych w rezolucji w sprawie absolutorium dla Komisji za 2014 r. przed procedurą udzielania absolutorium Komisji za rok 2015;
7. apeluje do Komisji o nieprzyjmowanie nowych ram działalności grup ekspertów Komisji, zanim nie odbędzie się spotkanie wiceprzewodniczącego Timmermansa, Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich oraz kluczowych posłów Parlamentu i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w celu omówienia ostatnich kwestii dotyczących treści nowych przepisów przekrojowych oraz ich wdrożenia;
8. wzywa Komisję do zalecenia dyrekcjom generalnym publikowania w swoich odpowiednich rocznych sprawozdaniach z działalności wszystkich zaleceń dla poszczególnych krajów, sformułowanych w kontekście europejskiego semestru;

Strategia i misja: ciągłość i innowacyjność

9. zauważa konieczność przestrzegania istniejących zasad udzielania absolutorium oraz nowych aspektów i zasad ostatnich WRF; zwraca zatem uwagę na potrzebę innowacyjnego podejścia do oceny pierwszego roku WRF oraz lepszego dostosowania podejścia w kwestii absolutorium do zmieniających się potrzeb i wymagań w budżecie Unii;
10. uważa, że główną innowacją w zakresie absolutorium powinno być dążenie do lepszej równowagi pomiędzy formalnymi i proceduralnymi kwestiami wykorzystania budżetu Unii a innymi opartymi na efektywności i ukierunkowanymi na rezultaty podejściami, przy jednoczesnym uwzględnieniu wykorzystania zdolności absorpcyjnej;
11. podkreśla, że w przeszłości w ramach procedury udzielania absolutorium w pierwszej kolejności weryfikowana była legalność i prawidłowość transakcji finansowych; uważa w kontekście inicjatywy Komisji „Budżet UE zorientowany na wyniki”, że poza wyżej wymienionymi weryfikacjami należy w przyszłości we wzmożonym stopniu sprawdzać również to, czy wyniki osiągnięte w ramach projektów i programów są zgodne z zamierzonymi celami;
12. zauważa, że w ramach absolutorium dąży się do stworzenia wspólnego podejścia do poszczególnych elementów unijnej polityki budżetowej, w szczególności do tych, które zostały niedawno wprowadzone, a mianowicie aspektów związanych z wydajnością oraz aspektów związanych z możliwościami zapobiegawczymi i naprawczymi systemów kontroli i nadzoru;
13. uważa, że budżet zorientowany na wyniki wymaga silnych, solidnych i wspólnie uzgodnionych wskaźników; zauważa jednak, że te wskaźniki także należy uzgodnić ze współustawodawcami i Komisją oraz, w drodze dogłębnych konsultacji, z organami państw członkowskich i innymi zainteresowanymi stronami; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje powołanie międzyinstytucjonalnej grupy roboczej ds. budżetowania zadaniowego budżetu zorientowanego na wyniki, która niedawno rozpoczęła prace; zachęca wszystkie zaangażowane strony do przyspieszenia prac przy jednoczesnym zapewnieniu uzgodnienia wysokiej jakości zestawu wskaźników;
14. podkreśla, że głównym celem budżetu Unii jest przynoszenie korzyści obywatelom Unii, a jednocześnie ochrona interesów finansowych Unii oraz realizowanie zobowiązań i celów wynikających z Traktatów; korzyści obejmują wsparcie ukierunkowane na rozwój oraz aktualne priorytety zgodne z założeniami polityki gospodarczej i wynikami ekonomicznymi, z uwzględnieniem ponadto elastyczności wymaganej w sytuacjach nadzwyczajnych i awaryjnych; ochrona interesów finansowych Unii wymaga prawidłowego wykorzystania wydatków zgodnie z przepisami i bez popełniania błędów czy nadużyć; podejście w zakresie absolutorium powinno przyczyniać się do zapewnienia równowagi między tymi elementami;
15. podkreśla ponadto obowiązek Komisji związany z zapewnieniem poprawnego stosowania prawa Unii na mocy art. 17 ust. 1 TUE i zwraca się do Trybunału o przygotowanie sprawozdania specjalnego w sprawie ustalenia, czy Komisja właściwie korzysta ze swoich uprawnień przy wspieraniu i kontrolowaniu państw członkowskich podczas wdrażania prawa unijnego;

Budżet UE a uzyskiwane rezultaty

16. zauważa, że podstawową zasadą udzielenia Komisji absolutorium za 2014 r. jest trafność przepływów finansowych oraz rzeczywistych programów i projektów stojących za nimi, w świetle oceny optymalnego pod każdym względem wykorzystania środków unijnych;
17. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że struktura i treść rocznego sprawozdania Trybunału za 2014 r. odzwierciedla działy WRF i kładzie większy nacisk na efektywność i wyniki; docenia, że rozdziały sprawozdania poświęcone zarządzaniu dzielonemu obejmują, w ramach działania pilotażowego, wstępne wyniki oceny skuteczności projektów;

18. jest świadomy, że przejście do zwiększonego poziomu kontroli wykonania zadań nie może odbywać się w jednym etapie, ponieważ dopiero gdy zostaną opracowane podstawowe akty prawne i budżet z zamiarem dostosowania celów politycznych do wskaźników jakościowych lub wypracowania wymiernych wyników, kontrole wykonania zadań będą mogły posuwać się naprzód;
19. w związku z tym uważa, że WRF stanowią ważny krok naprzód dzięki wprowadzeniu warunków wstępnych, rezerwy na wykonanie oraz większych możliwości uproszczenia i synergii między funduszami;
20. zwraca uwagę, że ponieważ okres obowiązywania 10-letniej unijnej strategii nie pokrywa się z siedmioletnim cyklem budżetowym, zdolność Komisji do monitorowania wkładu z budżetu Unii na rzecz strategii „Europa 2020” jest ograniczona w odniesieniu do pierwszej połowy okresu obowiązywania strategii, aczkolwiek dostępne są wszystkie dane niezbędne do przeprowadzania rocznych kontroli;
21. przypomina jednak, że cele i budżet wyników powinny być zgodne z celami traktatów, strategii „Europa 2020” i sektorową polityką spójności i być bardziej elastyczne w celu dostosowania się do sytuacji nadzwyczajnych, takich jak kryzys gospodarczy i/lub kryzys migracyjny;
22. zauważa, że rok 2014 był rokiem zerowej absorpcji dla niektórych programów, funduszy i instrumentów w ramach wieloletnich ram finansowych 2014–2020 z powodu zbyt późnego przyjęcia stosownych rozporządzeń i wynikającego stąd zbyt późnego zatwierdzenia prawa wtórnego i dokumentów programowych;
23. przypomina, że wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 jako pierwsze udostępniły mniej środków budżetowych niż te z lat poprzednich i że presja związana z pułapami płatności jest większa niż w przypadku wcześniejszych wieloletnich ram finansowych;
24. przypomina, że w swych rezolucjach⁽¹⁾ towarzyszących decyzjom o udzieleniu absolutorium Parlament od 2013 r. zwracał się do Komisji o ukierunkowanie wdrażania art. 318 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) – w odniesieniu do sprawozdania dotyczącego oceny – na realizację 10-letniej unijnej strategii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz jej rzeczywistej efektywności i wynikach; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał postanowił położyć nacisk w rozdziale 3 swego sprawozdania rocznego za 2014 r. na strategii „Europa 2020”, i zwraca się do Trybunału o kontynuowanie i rozwój tego podejścia ukierunkowanego na efektywność i wyniki;
25. podkreśla, że struktura strategii „Europa 2020” jest niezwykle złożona (obejmuje pięć głównych celów, siedem inicjatyw przewodnich i jedenaście celów tematycznych w odniesieniu do europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFIS)); zauważa, że te różnorakie narzędzia nie są przystosowane do przełożenia politycznych celów strategii na konkretne cele operacyjne;
26. wyraża ubolewanie, że pomimo pewnych postępów wspomnianych przez Trybunał w jego rocznym sprawozdaniu za rok 2014⁽²⁾ Komisja do tej pory przedłożyła w sprawozdaniu z oceny jedynie ograniczone informacje na temat wkładu budżetu Unii w realizację celów strategii „Europa 2020” (zgodnie z art. 318 TFUE); zwraca uwagę, że wieloletnie ramy finansowe na lata 2007–2013 nie wymagają kompleksowej sprawozdawczości na temat wkładu budżetu UE w realizację celów strategii „Europa 2020”, ponieważ zostały one opracowane przed przyjęciem tej strategii;
27. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wprowadzone zostały pewne elementy skutecznego systemu monitorowania i sprawozdawczości, w szczególności w odniesieniu do narzędzi statystycznych utworzonych przez Eurostat, ubolewa jednak, że ocena przez Komisję realizacji strategii „Europa 2020” została przesunięta na pierwszą część 2016 r. i że wyniki konsultacji publicznych w sprawie strategii „Europa 2020” nie przyniosły jednak żadnych istotnych informacji zwrotnych na temat roli finansowania unijnego;
28. ubolewa nad faktem, że główne cele strategii „Europa 2020” nie są systematycznie przekładane na cele operacyjne w umowach partnerstwa i programach; zauważa, że obecne przepisy nie wymagają, by Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR) były oparte na celach tematycznych;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2011, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze (Dz.U. L 308 z 16.11.2013, s. 27), ust. 328, rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 kwietnia 2014 r. dotycząca udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2012 (Dz.U. L 266 z 5.9.2014, s. 32), ust. 314 i 315; rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 kwietnia 2015 r. dotycząca udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2013 (Dz.U. L 255 z 30.9.2015, s. 27), ust. 305.

⁽²⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za rok 2014, pkt 3.10.

29. przypomina, jak stwierdziła Komisja w odpowiedzi na uwagi Trybunału ⁽¹⁾, że cele Unii są określane również w Traktatach i że muszą być one realizowane i przestrzegane (np. wspólna polityka rolna), oraz że w tym kontekście budżet Unii przeznacza się na różnego rodzaju działania i w miarę możliwości dostosowuje się go do zmieniających się głównych priorytetów UE (tj. strategia lizbońska, strategia „Europa 2020”);
30. ubolewa nad tym, że ewentualne korzyści wynikające z osiągnięcia synergii pomiędzy pięcioma europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi dzięki umieszczeniu ich w jednych ramach prawnych i zarządzania oraz dzięki jednej umowie partnerstwa na poszczególne państwo członkowskie nie zostały jeszcze zrealizowane, i że nadal mają zastosowanie różne przepisy na szczeblu funduszu, a tym samym na poziomie programu; podkreśla, że powinny zostać przyjęte jedynie dokładnie przeanalizowane umowy o partnerstwie i programy w celu zapewnienia skutecznego wdrażania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;
31. oczekuje od Komisji zdania sprawy z wkładu budżetu Unii w osiąganie celów strategii „Europa 2020”; zgadza się, że prowadzenie sprawozdawczości na temat celów tematycznych w ramach wszystkich pięciu EFSI, a co za tym idzie – wkładu tych funduszy w realizację strategii „Europa 2020”, jest trudnym zadaniem; zauważa, że w 2017 r. Komisja musi przedstawić pierwsze sprawozdanie strategiczne w sprawie wkładu w realizację strategii „Europa 2020”;
32. podkreśla jednak, że 3/4 funduszy strukturalnych osiągnęło swoje cele polityczne w całości lub w części, a jedynie w 2 % przypadków nie osiągnięto żadnego z celów określonych w programie operacyjnym lub umowie o udzielenie dotacji;
33. zauważa, że Trybunał skupił się głównie na analizie spójności umów partnerstwa zawartych przez państwa członkowskie z celami strategii „Europa 2020” jako na warunku wstępnym poprawy wyników; zwraca się do Trybunału o przedstawienie w swoim kolejnym sprawozdaniu rocznym informacji o przekładaniu celów strategii „Europa 2020” na oczekiwane osiągnięcia innych programów i funduszy, którymi bezpośrednio zarządza Komisja;
34. podkreśla, że wprowadzenie wspólnych wskaźników efektywności dla każdego z funduszy byłoby ważnym krokiem, lecz ubolewa, że:
 - a) państwa członkowskie nie są zobowiązane do uwzględnienia wspólnych wskaźników w swoich programach, z wyjątkiem Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, a pierwsza faza kontroli na poziomie państw członkowskich nie przewiduje ocen rezultatów;
 - b) z wyjątkiem dwóch funduszy (Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego i Fundusz Spójności) wspólne wskaźniki nie są stosowane w ramach różnych funduszy;
 - c) cele pośrednie istnieją wyłącznie w odniesieniu do ram wykonania, a wartości docelowe są mało ambitne;
 - d) zdolność Komisji Europejskiej w zakresie monitorowania i oceny wyników wciąż pozostaje ograniczona;
35. zauważa, że według Trybunału występują nieodłączne słabe punkty w odniesieniu do ram wykonania rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów dotyczących EFSI ⁽²⁾, ponieważ słabe wyniki nie prowadzą do utraty rezerwy na wykonanie dla państw członkowskich, a sankcje finansowe, którymi dysponuje Komisja, podlegają różnym ograniczeniom; uważa jednak, że przed zwróceniem się o sankcje należy wprowadzić lepszy system pomiaru wyników, a ewentualne zastosowanie sankcji powinien poprzedzać proces wspomaganie państw członkowskich w poprawie wyników;
36. wzywa Komisję Europejską do pełniejszego wykorzystania możliwości oferowanych przez istniejące prawodawstwo w zakresie rezerwy na wykonanie, aby stworzony został rzeczywisty impuls finansowy do skuteczniejszego zarządzania finansami; wzywa ponadto do wzmocnienia instrumentu, jakim jest rezerwa na wykonanie, poprzez zwiększenie części zależnej od wyników przy kolejnym przeglądzie prawodawstwa ⁽³⁾;

⁽¹⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za rok 2014, pkt 3.5.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

⁽³⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za rok 2014, pkt 3.65.

37. zauważa, że odnotowano poprawę wytycznych podanych przez centralne służby Komisji w prowadzonej przez dyrekcje generalne sprawozdawczości rocznej na temat wyników, lecz przypomina, że cele dyrekcji generalnych są nieprzystosowane do potrzeb zarządzania i że wciąż występują trudności w zakresie wskaźników służących do monitorowania osiągniętych wyników; zauważa również, że wszystkie wskaźniki wprowadzone w poprzednich latach w celu mierzenia postępów strategii „Europa 2020” na szczeblu unijnym i krajowym zostały usunięte z rocznego sprawozdania z działalności sekretarza generalnego Komisji w 2014 r. i zamiast tego zostały ujęte w planach zarządzania i rocznych sprawozdaniach z działalności operacyjnych dyrekcji generalnych;
38. zwraca się do Komisji, by rozważyła przedstawienie wniosków w celu:
- lepszego dopasowania WRF do strategii „Europa 2020” i wystąpienia w razie potrzeby z wnioskiem o przeprowadzenie przeglądu WRF w celu ich lepszego dopasowania do strategii „Europa 2020”;
 - odzwierciedlenia głównych celów politycznych strategii „Europa 2020” w celach na poziomie unijnym;
 - dopilnowania, by umowy partnerstwa i programy przekładały cele na szczeblu unijnym na cele tematyczne, które mogą być powiązane z celami operacyjnymi na szczeblu państw członkowskich lub w programach bezpośrednio zarządzanych przez Komisję;
39. zwraca się do Komisji, by zaproponowała ustawodawcy, co następuje:
- państwa członkowskie uwzględniają w umowach partnerstwa i programach oświadczenie w sprawie rezultatów wyrażonych liczbowo, które zamierzają one osiągnąć, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem finansowania;
 - wszystkie umowy partnerstwa i programy powinny zawierać wspólne wskaźniki rezultatów, w miarę możliwości jednakowe dla różnych funduszy, opracowane tak, by umożliwić monitorowanie postępów na poziomie lokalnym, krajowym i unijnym;
 - ramy wykonania powinny w miarę możliwości opierać się na tych wspólnych wskaźnikach rezultatów;
40. zwraca się do Komisji, by zawarła w przyszłych sprawozdaniach oceniających, zgodnie z art. 318 TFUE, analizę wydajności, skuteczności i rezultatów osiągniętych pod względem wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w odniesieniu do planu inwestycyjnego w wysokości 315 mld EUR ogłoszonego przez przewodniczącego Komisji Jeana-Claude’a Junckera w dniu 26 listopada 2014 r. na sesji plenarnej Parlamentu;

Działania podjęte w następstwie udzielenia Komisji absolutorium za rok 2013

41. wyraża ubolewanie, że ogólny poziom błędu utrzymał się prawie na tym samym poziomie i że płatności pozostają w istotny sposób obciążone błędem;

Rozdział	2013		2014	
	Transakcje	Pozibłąd ⁽¹⁾ (%)	Transakcje /EUR	Poziom błąd (%)
Przychody	55	0,0	55	0,0
Konkurencyjność, badania naukowe, edukacja, transport, pozostałe programy	160	4,0	166/13 mld	5,6
Spójność	343	5,3	331/55,7 mld	5,7
Obszar polityki regionalnej i miejskiej	168	6,4	161	6,1
Polityka zatrudnienia i spraw społecznych	175	3,1	170	3,7
Zasoby naturalne	360	4,4	359/57,5 mld	3,6
EFRG – wsparcie rynku i płatności bezpośrednie	180	3,6	183	2,9

Rozdział	2013		2014	
	Transakcje	Pozibłąd ⁽¹⁾ (%)	Transakcje /EUR	Poziom błąd (%)
Rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, działania w dziedzinie klimatu i rybołówstwo	180	7,0	176	6,2
Globalny wymiar Europy	182	2,1	172/7,4 mld	2,7
Administracja	135	1,1	129/8,8 mld	0,5
Ogółem	1 180	4,5	1 157/142,4 mld	4,4

(¹) Wartości liczbowe za 2013 r. zostały przeliczone tak, aby odpowiadały strukturze sprawozdania rocznego za 2014 r. i aby umożliwić porównanie między tymi latami.

42. ubolewa nad faktem, że nadal utrzymuje się brak wiarygodności kontroli pierwszego szczebla dokonywanych przez państwa członkowskie w ramach zarządzania dzielonego oraz słabe punkty w wykluczaniu niekwalifikujących się gruntów z bazy danych systemu identyfikacji działek rolnych (LPIS); zauważa, że według sprawozdania rocznego Trybunału za rok 2014 szacunkowy poziom błędu zarówno dla obszarów zarządzania dzielonego, jak i wszelkich pozostałych wydatków operacyjnych (w większości zarządzanych bezpośrednio przez Komisję) wynosi 4,6 %; zauważa jednak, że przeprowadzono istotne działania naprawcze;
43. zauważa z niepokojem, że wciąż nie nastąpiło wdrażanie następujących zaleceń i wymogów zawartych w sprawozdaniu w sprawie udzielenia Komisji absolutorium za 2013 r.:
- a) system kar w przypadku przekazywania przez państwa członkowskie nieprawdziwych informacji na temat programu i deklaracji oraz w przypadku zgłaszania fałszywych lub nieprawidłowych danych przez agencje płatnicze w odniesieniu do trzech następujących dziedzin: statystyk z kontroli, sprawozdań finansowych składanych przez agencje płatnicze oraz prac jednostek certyfikujących;
- b) publikowanie, w przypadku podjęcia decyzji o dobrowolnej prezentacji, nie tylko deklaracji krajowych, lecz także rocznych podsumowań i deklaracji zarządczych, w stosownym przypadku jako „dokumenty poufne”, w celu zapewnienia lepszego wglądu oraz osiągnięcia rzeczywistej poprawy zarządzania finansowego; nadal jednak nie jest jasne, jak skuteczne będą te środki, biorąc pod uwagę różne struktury w państwach członkowskich i polityczną odpowiedzialność różnych organów krajowych;
- c) analiza i informacje na temat wstępnych wyników planu inwestycyjnego dla Europy, ogłoszonego przez przewodniczącą Komisji Jeana-Claude’a Junckera w listopadzie 2014 r. na forum Parlamentu;
44. z niepokojem zauważa, że spośród 65 zaleceń Trybunału wydanych w latach 2011–2012 tylko 20 zaleceń zostało wdrożonych w całości, 26 zaleceń jest wdrażanych w większości aspektów, zaś 19 jest realizowanych w niektórych aspektach; zwraca się do Komisji o przyjęcie zaleceń i wymogów Parlamentu oraz o dalszą realizację zaleceń Trybunału;
45. podkreśla, że z punktu widzenia Parlamentu sytuacja, gdy w rezultacie postępowań kontradyktoryjnych Komisja i Trybunał dochodzą do odmiennych wniosków, jest niezadowolająca; zwraca się zatem do obu instytucji, aby unikały takiego wyniku;
46. domaga się od Komisji opracowania planu działania zawierającego terminy i cele pod kątem wzmocnienia zapobiegania powtarzającym się błędom;

Stanowisko Trybunału: poświadczenie wiarygodności Trybunału

47. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał wydaje pozytywną opinię na temat wiarygodności rachunków za rok 2014, tak jak ma to miejsce od 2007 r., oraz że Trybunał stwierdził, iż w dochodach nie wystąpił istotny poziom błędu w 2014 r.; z zadowoleniem odnotowuje też, że zobowiązania leżące u podstaw rozliczeń za rok zakończony dnia 31 grudnia 2014 r. są we wszystkich istotnych aspektach legalne i prawidłowe;

48. zauważa, że ogólne wyniki odpowiadają zasadniczo wcześniejszym uwagom Trybunału;
49. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że przez 21 lat z rządu płatności były obarczone istotnym poziomem błędu ze względu na częściową skuteczność systemów nadzoru i kontroli;
50. ubolewa, że w przypadku płatności poziom błędu wynosi prawdopodobnie 4,4 %; przypomina, że najbardziej prawdopodobny poziom błędu w przypadku płatności w roku budżetowym 2013 został oszacowany na 4,7 %, w roku budżetowym 2012 na 4,8 %, a w roku budżetowym 2011 na 3,9 %⁽¹⁾; wśród konkretnych pozycji najwyższy poziom błędu stwierdzono w wydatkach na spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną (5,7 %) oraz na konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia (5,6 %); z drugiej strony wydatki administracyjne wiążą się z najniższymi szacunkami zidentyfikowanych błędów (0,5 %);
51. zastanawia się, czy poziom błędu dla konkretnej transakcji opiera się na porównywalnej podstawie, a zatem powinien stanowić porównywalny punkt odniesienia; zauważa, że poziom błędu w przypadku systemów zwrotu kosztów (5,5 %) jest oparty na kwalifikowalności kosztów, podczas gdy w przypadku programów opartych na uprawnieniach do płatności poziom ten (2,7 %) jest oparty wyłącznie na konieczności spełnienia szeregu warunków;
52. zauważa, że gdyby działania naprawcze podjęte przez państwa członkowskie i Komisję nie zostały zastosowane do płatności skontrolowanych przez Trybunał, ogólny szacowany poziom błędu wyniósłby 5,5 %, nie zaś 4,4 %; apeluje zatem do Komisji, organów państw członkowskich lub niezależnych audytorów, aby wykorzystywali wszelkie dostępne informacje w celu zapobiegania, wykrywania i naprawy ewentualnych błędów;
53. podkreśla, że w przypadku wydatków operacyjnych szacowany poziom błędu w wydatkach podlegających zarządzaniu dzielonemu z państwami członkowskimi wynosi 4,6 % (2013 r.: 4,9 %), czyli pozostaje na bardzo wysokim poziomie; wyraża zaniepokojenie tym, że w przypadku innych form wydatków operacyjnych, gdzie Komisja odgrywa pierwszoplanową rolę, szacowany poziom błędu drastycznie wzrósł do 4,6 % (2013 r.: 3,7 %);
54. zauważa, że Komisja przyznaje, iż w wydatkach wystąpił istotny poziom błędu, jako że przedstawiła w swoim sprawozdaniu podsumowującym za rok 2014 kwotę obciążoną ryzykiem w przedziale od 3,7 do 5 mld EUR, co stanowi od 2,6 % do 3,5 % płatności; zauważa, że Komisja szacuje, iż w przyszłości będzie wykrywać i korygować błędy na łączną kwotę ok. 2,7 mld EUR rocznie;
55. podziela opinię Trybunału, że mimo poprawy analizy wpływu działań naprawczych Komisji nie udało się wyeliminować ryzyka zawyżenia lub ograniczonego znaczenia wpływu działań naprawczych⁽²⁾;
56. jest zdania, że w przypadku ponad trzech czwartych wydatków za 2014 r. dyrekcje generalne Komisji opierają się na danych przekazanych przez władze krajowe w celu oszacowania kwot obciążonych ryzykiem; zauważa, że Komisja stwierdza w sprawozdaniu podsumowującym, iż rzetelność sprawozdań z kontroli państw członkowskich pozostaje problematyczną kwestią;
57. zauważa, że w przypadku 12 dyrekcji generalnych Komisji szacunkowe zdolności naprawcze są wyższe niż szacowana kwota obciążona ryzykiem, co odzwierciedla wieloletni charakter systemów korygujących;
58. apeluje do Komisji o terminowe dokonanie przeglądu metody obliczania zdolności naprawczych w związku z procedurą udzielania absolutorium za rok 2015;
59. zauważa, że ilekroć Komisja posiada dowody na ograniczoną zdolność absorpcyjną państw członkowskich, powinna ocenić wszystkie postanowienia rozporządzenia w sprawie WRF dotyczące elastyczności, proponując w pierwszej kolejności środki służące zaradzeniu niewystarczającej zdolności absorpcyjnej, a dopiero potem podejmując inne działania;

⁽¹⁾ Według sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego za 2014 r. porównywalny szacowany poziom błędu dla lat 2013 i 2012 jest odpowiednio o 0,2 i 0,3 punktów procentowych niższy, ponieważ Trybunał zaktualizował sposób kwantyfikowania poważnych naruszeń przepisów dotyczących zamówień publicznych.

⁽²⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału, pkt 1.54 i 1.65.

60. przypomina, że ponad dwie trzecie korekt finansowych zapisanych w rubryce „Spójność” w 2014 r. to przypadki, w których organy państw członkowskich wycofały zadeklarowane wydatki i zastąpiły je nowymi wydatkami; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że takie procedury są ograniczone w okresie programowania 2014–2020;
61. zwraca się do Komisji, aby we współpracy z państwami członkowskimi dokonała oceny – w odniesieniu do każdej dziedziny polityki i budżetu Unii jako całości – poziomu błędów pozostałych po zakończeniu wszystkich środków naprawczych, z uwzględnieniem wieloletniego charakteru programów;
62. wzywa Komisję do rygorystycznego stosowania art. 32 ust. 5 nowego rozporządzenia finansowego, jeżeli poziom błędów będzie się nadal utrzymywał na wysokim poziomie, oraz do zidentyfikowania wad systemów kontroli, przeanalizowania kosztów i korzyści wynikających z zastosowania ewentualnych środków naprawczych oraz do podjęcia lub zaproponowania odpowiednich działań, aby uprościć i ulepszyć systemy kontroli oraz ponownie opracować programy lub systemy realizacji przed przeglądem śródrocznym okresu programowania 2014–2020;
63. kładzie nacisk na uwagę Trybunału, że gdyby Komisja, organy państw członkowskich lub przeprowadzając niezależne kontrole skorzystali ze wszystkich dostępnych im informacji, powinni byli zapobiec znaczącej części błędów przed ich popełnieniem lub też wykryć je albo skorygować; wyraża zaniepokojenie faktem, że Komisja przyznała, iż na skorygowanie błędów potrzeba co najmniej dziesięciu lat; zauważa, że wykorzystywanie wszystkich dostępnych informacji mogłoby zmniejszyć poziom błędów o 3,3 punktu procentowego zarówno w przypadku wydatków w ramach polityki regionalnej i wiejskiej (6,1 %), jak i rozwoju obszarów wiejskich, środowiska, działań w dziedzinie klimatu i rybołówstwa (6,2 %); podkreśla, że wykorzystywanie wszystkich dostępnych informacji mogłoby zmniejszyć poziom błędów o 2,8 punktu procentowego w odniesieniu do konkurencyjności na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, zarządzanych bezpośrednio przez Komisję;
64. zauważa, że w 2014 r. położono nowy nacisk na budżetowanie i analizę ukierunkowane na wyniki, czemu towarzyszyła zmiana podejścia metodologicznego; w tym kontekście podkreśla potrzebę jasnej i przejrzystej analizy wkładu budżetu Unii na 2014 r. w osiąganie wyników w powiązaniu z celami strategii „Europa 2020” i polityk sektorowych;
65. zauważa ponadto, że roczne sprawozdania z działalności mają na celu umożliwienie stwierdzenia wyników podejmowanych interwencji, ale nadal koncentrują się raczej na produkcie, nie zaś na wynikach;
66. popiera zastrzeżenia zgłoszone przez dyrektora generalnego DG REGIO w swoim rocznym sprawozdaniu z działalności, dotyczące systemów zarządzania i kontroli EFRR/Funduszu Spójności na okres programowania 2007–2013 w 12 państwach członkowskich (77 programy) i programów europejskiej współpracy terytorialnej; jest zdania, że te zastrzeżenia świadczą o tym, że procedury kontrolne wprowadzone przez Komisję i państwa członkowskie nie są w stanie zapewnić koniecznych gwarancji dotyczących legalności i regularności wszystkich operacji leżących u podstaw rozliczeń w odpowiednich obszarach polityki;
67. popiera zastrzeżenia wydane przez dyrektora generalnego DG AGRI w swoim rocznym sprawozdaniu z działalności dotyczące następujących wydatków:
 - ABB02 — wydatki na środki rynkowe: gdzie jest 77,7 mln EUR obarczonych ryzykiem i osiem zastrzeżeń, obejmujących 4 systemy pomocy w 7 państwach członkowskich: Austria, Francja (w przypadku dwóch środków pomocy), Niemcy, Polska, Hiszpania, Rumunia i Zjednoczone Królestwo,
 - ABB03 — płatności bezpośrednie: gdzie jest 831,6 mln EUR obarczonych ryzykiem, obejmujących 15 agencji płatniczych w 6 państwach członkowskich: Hiszpania (10 agencji płatniczych), Francja, Zjednoczone Królestwo (Agencja Płatności dla Obszarów Wiejskich – Rural Payment Agency – Anglia), Grecja, Węgry i Portugalia,
 - ABB04 — wydatki na rozwój obszarów wiejskich: gdzie jest 532,5 mln EUR obarczonych ryzykiem, obejmujących 28 agencji płatniczych w 16 państwach członkowskich: Bułgaria, Niemcy (3 agencje płatnicze), Dania, Hiszpania (6 agencji płatniczych), Francja (2 agencje płatnicze), Zjednoczone Królestwo (2 agencje płatnicze), Węgry, Grecja, Włochy (4 agencje płatnicze), Litwa, Łotwa, Niemcy, Polska, Portugalia, Rumunia i Szwecja,
 - ABB05 — wydatki związane z IPARD na rzecz Turcji: gdzie jest 5,07 mln EUR obarczonych ryzykiem,

jest zdania, że te zastrzeżenia świadczą o tym, że procedury kontrolne wprowadzone przez Komisję i państwa członkowskie nie są w stanie zapewnić koniecznych gwarancji dotyczących legalności i regularności wszystkich operacji leżących u podstaw rozliczeń w odpowiednich obszarach polityki;

68. popiera zastrzeżenia wydane przez dyrektora generalnego DG EMPL w swoim rocznym sprawozdaniu z działalności; zauważa, że roczne sprawozdanie z działalności zawiera zastrzeżenie związane z płatnościami dokonanymi w 2014 r. na okres programowania 2007–2013 w odniesieniu do obciążonej ryzykiem kwoty 169,4 mln EUR obejmującej wydatki na systemy zarządzania i kontroli dla 36 różnych programów operacyjnych EFS w Belgii, Republice Czeskiej, Francji, Niemczech, Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, w Rumunii, na Słowacji, w Hiszpanii i Zjednoczonym Królestwie w okresie programowania 2007–2013; jest zdania, że te zastrzeżenia świadczą o tym, że procedury kontrolne wprowadzone przez Komisję i państwa członkowskie nie są w stanie zapewnić koniecznych gwarancji dotyczących legalności i regularności wszystkich operacji leżących u podstaw rozliczeń w odpowiednich obszarach polityki;
69. zwraca się do dyrektora generalnego DG ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju, aby w swoim rocznym sprawozdaniu z działalności uwzględnił w większym stopniu zróżnicowanie ryzyka i w związku z tym przeznaczał więcej środków kontroli na obszary objęte poszczególnymi zastrzeżeniami;
70. apeluje do Rady o przyjęcie ostrożniejszego stanowiska w sprawie udzielenia absolutorium i z zadowoleniem przyjmuje krytyczne stanowisko Szwecji i Zjednoczonego Królestwa, które zwróciły się do Komisji, aby:
- skupiła się na obszarach i odbiorcach obciążonych wysokim ryzykiem błędu zamiast zwiększać kontrole w odniesieniu do wszystkich,
 - skupiła się na kontrolach *ex ante*, a nie *ex post*,
 - utrzymała jednomyślnie uzgodnione pułapy płatności, w szczególności przez zachowanie dyscypliny budżetowej w stosunku do zobowiązań, skuteczne umarżanie niewykorzystanych środków, aby zrobić miejsce dla nowych priorytetów i programów, zwiększanie przejrzystości przez dostarczanie prognoz długoterminowych, zapewnianie równowagi między zobowiązaniami i płatnościami oraz zmniejszenie nadmiernych bilansów środków pieniężnych w instrumentach finansowych, biorąc pod uwagę, że ponad 14 mld EUR niewykorzystanych środków pozostają zablokowane w takich instrumentach, choć mogłyby zostać wykorzystane na pilniejsze potrzeby i priorytety,
- z zadowoleniem przyjmuje również apel Szwecji i Zjednoczonego Królestwa do władz państw członkowskich o lepsze korzystanie z dostępnych informacji, aby przed zgłoszeniem wydatków Komisji zapobiegały błędom, wykrywały je i naprawiały;

Podsumowanie

71. stwierdza, że absolutorium:
- a) uznaje za priorytet podejście zakładające równowagę między tradycyjnymi metodami a większym naciskiem na wydajność i wyniki, uwzględniając w każdym przypadku obowiązki wynikające z traktatów, polityki sektorowej i elastyczności wymaganej na wypadek nieprzewidzianych okoliczności;
 - b) wymaga poprawy dostępności danych i zarządzania nimi w celu określenia wydajności i wyników;
 - c) docenia ściślejsze powiązanie budżetu Unii z kluczowymi strategiami i koncepcjami politycznymi Unii (jak strategia „Europa 2020”) oraz ich powiązanie z kluczowymi sektorami polityki;
 - d) przestrzega ulepszonych metod zarządzania i kontroli zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami;
 - e) zapewnia przestrzeń dla rozwijania uwag z poprzednich absolutorium w formie regularnych działań następczych;
 - f) ubolewa nad faktem, że znaczący wzrost błędów w wydatkach operacyjnych, którymi zarządza bezpośrednio Komisja doprowadził po raz pierwszy do wyrównania błędów wydatków w ramach zarządzania dzielonego z państwami członkowskimi;

B. POSZCZEGÓLNE ROZDZIAŁY

Ogólne zarządzanie budżetem i finansami

72. zwraca uwagę, że należyte zarządzanie finansami dotyczy rzeczywistych wyników budżetu Unii, oczywiście pod warunkiem, że przestrzegają one zasad legalności i prawidłowości i przyczyniają się do wartości dodanej budżetu Unii z perspektywy unijnej; podkreśla, że minimalizacja liczby błędów i przypadków nadużyć finansowych jest warunkiem wstępnym przestrzegania zasad należytego zarządzania finansami;

73. podkreśla, że poziom błędu nie jest koniecznym jednoznaczny z nadużyciem finansowym, niewydajnością lub marnotrawstwem, lecz oszacowaniem przepływów finansowych, które nie powinny być wypłacone, ponieważ nie zostały wykorzystane zgodnie z przepisami i uregulowaniami; podkreśla jednak, że znaczny wzrost poważnych błędów związanych z procedurami udzielania zamówień publicznych budzi poważne obawy, ponieważ państwa członkowskie mają za sobą lata doświadczeń z obecnymi zasadami udzielania zamówień, a jeśli już mają problemy z tymi zasadami, nie wróży to dobrze ich zdolności do dostosowania krajowego ustawodawstwa i procedur krajowych do nowych dyrektyw w sprawie udzielania zamówień i koncesji; przyznaje, że obywatele Unii mają trudności ze zrozumieniem, na czym polega poziom błędu, i w związku z tym zwraca się do Trybunału o rozpoczęcie debaty z Komisją w celu identyfikacji potencjalnych niedoskonałości metodologicznych i uzgodnienia wspólnych norm w zakresie sprawozdawczości dotyczącej poziomu błędu;
74. zaleca, aby przepisy i uregulowania zostały zweryfikowane w drodze oceny skutków regulacji⁽¹⁾ w celu przetestowania ich zgodności i zbieżności z potrzebami i celami Unii, jak w przypadku systemów zwrotu kosztów, przy czym najbardziej typowe przykłady błędów obejmują płatności na rzecz kosztów niekwalifikowalnych (41 %) i błędy w zamówieniach publicznych (27 %); zauważa, że te błędy nie muszą stanowić nadużycia finansowego lub umyślnego wprowadzenia w błąd w celu odniesienia korzyści;
75. zwraca w związku z tym uwagę na fakt, że wdrażanie budżetu Unii na rok 2014 r. odbywało się w kontekście różnych ram prawnych, ponieważ w roku tym obowiązywały zarówno ramy na lata 2007–2013, jak i 2014–2020;
76. zaznacza zatem, że prawidłową i istotną rzeczą jest dokonanie rozróżnienia pomiędzy różnymi formami wskaźnika błędu związanymi z różnymi rodzajami unijnych wydatków budżetowych, ponieważ są one przydzielane na podstawie różnych kryteriów, a zatem bardzo trudno je porównać;
77. zauważa, że starając się wzmocnić kulturę wyników, w sprawozdaniu rocznym Trybunału za 2014 r. zwrócono dużą uwagę na kwestie wykonania budżetu Unii, gdyż pilotażowo zbadano w nim rzeczywistą komplementarność między finansowaniem unijnym a strategią „Europa 2020”; zauważa, że Trybunał podkreślił i stwierdził niewielki i słaby związek między umowami o partnerstwie/programami operacyjnymi a strategią „Europa 2020”; zwraca jednak uwagę na fakt, że taką komplementarność należy rozważać w kontekście konkretnych zadań funduszy zgodnie z ich celami określonymi w Traktatach, w tym dotyczącymi spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;
78. wyraża zaniepokojenie wskaźnikiem absorpcji funduszy, który waha się w państwach członkowskich w przedziale od 50 % do 92 %; wzywa Komisję do przedstawienia uważnej analizy powodów, dla których pewne regiony wciąż wykazują niski wskaźnik absorpcji funduszy, oraz do dokonania oceny konkretnych działań mających na celu rozwiązanie problemów strukturalnych leżących u źródeł tych uchybień;
79. docenia innowacyjny charakter sprawozdania rocznego Trybunału za 2014 r., które obejmowało podejście oparte na wynikach i wydajności, oceniając zastosowanie i ukierunkowanie interwencji z budżetu Unii pod kątem priorytetów strategii „Europa 2020”; uważa, że podejście oparte na wynikach i wydajności należy stosować w nadchodzących latach przy opracowywaniu zaleceń dla poszczególnych krajów w kontekście europejskiego semestru;
80. podkreśla, że uwagi dotyczące osiągnięć Trybunału wskazują na potrzebę zastosowania środków zmierzających do poprawy wykonania budżetu oraz standardów zarządzania dzielonego;

Realizacja budżetu

81. zauważa, że realizacja budżetu oznacza odpowiednie ukierunkowanie unijnych wydatków budżetowych na rzeczywiste priorytety Unii w danym okresie;
82. zaznacza, że kultura wyników opiera się na trzech kluczowych filarach: strategii, uproszczeniu i procedurze budżetowej;

⁽¹⁾ Ocena skutków regulacji stanowi bardzo skuteczne narzędzie zapewnienia należytego charakteru zarządzania finansami.

83. zaleca kontynuację procesu uproszczenia zarówno procedur, jak i treści budżetu, tak aby doprowadzić do zmniejszenia nadmiernych obciążeń administracyjnych i ograniczenia nadmiernie rygorystycznego wdrażania w konkretnych państwach członkowskich; podkreśla, że proces uproszczenia nie powinien prowadzić do deregulacji ani oznaczać odejścia od mechanizmów i procedur kontroli, tj. audytów *ex ante*; podkreśla, że uproszczenie nie powinno powodować nadmiernie częstych zmian w ramach prawnych, co prowadziłyby do dodatkowych obciążeń administracyjnych i dla beneficjentów oraz podważałoby zamierzone pozytywne skutki uproszczenia; z zadowoleniem przyjmuje istnienie grupy wysokiego szczebla utworzonej przez Komisję i oczekuje wyników;
84. zaleca usprawnienie procedury budżetowej w zakresie informacji i zarządzania skutecznością, włączając w to racjonalność kontroli pod względem kosztów, poświadczenie wiarygodności i udzielenie absolutorium, bazy danych i komunikację;
85. apeluje do Komisji o poprawę komunikacji i współpracy między podmiotami zaangażowanymi w planowanie i wdrażanie budżetu oraz udzielanie absolutorium, a także z ogółem społeczeństwa, przez uzgadnianie oczekiwań, dzielenie się doświadczeniami związanymi z wdrażaniem i zdawanie sprawy z wdrażania wyników;
86. apeluje do Komisji o rozważenie przeprowadzania pomiarów powszechnej świadomości za pomocą narzędzi takich, jak media społecznościowe, ankiety i grupy dyskusyjne oraz o ocenę sposobów na poprawę swojej przyszłej strategii komunikacyjnej służącej informowaniu obywateli o wynikach projektów;
87. z zadowoleniem przyjmuje powstanie nowej międzyinstytucjonalnej grupy roboczej ds. budżetowania zadaniowego w celu osiągnięcia wspólnego porozumienia w sprawie zasad budżetowania opartego na wydajności i wynikach;
88. zaleca odpowiednie ulepszenia w takich obszarach, jak dostosowanie intensywności kontroli do ryzyka, mapowanie sprawozdawczości na temat wyników lub rzetelność wyników kontroli zgłaszanych przez państwa członkowskie;
89. zauważa, że Komisja stworzyła ogromne możliwości analityczne, skupione głównie na sektorach mających znaczenie dla poszczególnych dyrekcji generalnych, bez badania horyzontalnych kwestii międzydyscyplinarnych oraz rzeczywistych rezultatów strategii politycznych Unii (współ)finansowanych z jej budżetu;
90. zaleca, aby położyć nacisk na podejście oparte na wynikach oraz na kwestię niedoskonałości rynku, ponieważ takie podejście pomaga ukierunkować interwencje finansowe Unii na obszary, w których są najlepiej uwzględniane kryteria oszczędności, wydajności i skuteczności; zwraca uwagę, że projekt winien być dostosowany do różnych rodzajów niedoskonałości rynku, gdzie jeden z nich wiąże się z asymetrią informacji, zaś drugi z handlowymi ocenami rentowności, które generalnie nie obejmują wszystkich pozytywnych efektów zewnętrznych i szerszych korzyści społecznych, podczas gdy obydwa aspekty są w uzasadniony sposób wspierane finansowo przez Unię;
91. proponuje, aby Komisja przy ocenie unijnej wartości dodanej przyjęła kryterium oparte na tym, co by się wydarzyło, gdyby dany projekt lub działanie zostało zrealizowane lub nie otrzymało unijnego finansowania;
92. domaga się pilnego poinformowania o tym, jakie środki finansowe z funduszy Unii wpłynęły do przedsiębiorstw medialnych w każdym państwie członkowskim, jakie przedsiębiorstwa otrzymały płatności i czy miało to miejsce ze względu na rozpowszechnianie tych funduszy, czy też z innych powodów;

Zarządzanie dzielone

93. przypomina, że duża odpowiedzialność za prawidłową alokację budżetu Unii spoczywa na państwach członkowskich, ponieważ 76 % wydatków ma miejsce w ramach zarządzania dzielonego; podkreśla, że na państwach członkowskich spoczywa duża odpowiedzialność za prawidłowe i zgodne z prawem realizowanie budżetu Unii, gdy są one odpowiedzialne za zarządzanie funduszami unijnymi;
94. podkreśla, że kluczem do prawidłowej alokacji jest prawidłowa definicja potrzeb Unii w połączeniu z priorytetami rozwojowymi państw członkowskich;

95. podkreśla, że im bardziej państwa członkowskie dążą do realizacji krajowych i wymiernych celów strategii „Europa 2020”, tym więcej wydatków z budżetu Unii może być ukierunkowanych oraz w tym większym stopniu cele te będą odzwierciedlać faktyczne potrzeby gospodarcze, społeczne, terytorialne i środowiskowe Unii, a Unia zapewni lepsze środowisko dla należytego zarządzania finansami; w tym kontekście zaleca stworzenie stałej platformy obejmującej Komisję, przedstawicielstwa rządów krajowych, w tym stałe przedstawicielstwa przy Unii, samorządy i władze regionalne;
96. zgadza się z ustaleniem Trybunału, że Komisja, organy krajowe i niezależni audytorzy muszą wykorzystać wszystkie dostępne właściwe informacje, aby zapobiec błędom lub je wykryć i skorygować przed dokonaniem zwrotu kosztów; zdecydowanie zaznacza, że jeśli dane są dostępne, nie ma żadnych powodów, aby Komisja, organy krajowe i niezależni audytorzy nie podejmowali działań na rzecz zapobiegania błędom, ich wykrywania i naprawy;
97. apeluje do Trybunału, aby opracował, wraz z krajowymi organami kontroli, system umożliwiający Trybunałowi ocenę działań następczych podejmowanych przez państwa członkowskie w związku z zaleceniami Trybunału;
98. wzywa Komisję do dostarczenia państwom członkowskim wskazówek, tak aby umowy o partnerstwie i programy operacyjne stanowiły pełniejszą transpozycję strategii „Europa 2020” oraz wdrażały koncepcję wspólnych wskaźników rezultatu, jak zaproponowano w sprawozdaniu rocznym Trybunału za rok 2014;
99. uważa, że przydatne byłoby, aby Parlament i Rada wspólnie znalazły sposób na zajęcie się kwestią wydatków państw członkowskich w ramach zarządzania dzielonego;
100. popiera włączenie zaleceń dla poszczególnych krajów do umów partnerstwa;
101. apeluje do Komisji, aby wzmocniła negocjacje z państwami członkowskimi w sprawie konieczności publikacji deklaracji krajowych i rocznych podsumowań;

Korekty finansowe i odzyskiwanie środków

102. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że w odniesieniu do korekt finansowych wdrożonych w 2014 r. (w stosunku do otrzymanego finansowania unijnego) niektóre państwa członkowskie trzykrotnie przekroczyły średni odsetek wynoszący 2,3 % (Słowacja: 8,7 %, Republika Czeska: 8,1 %, Grecja: 4,7 %);
103. zauważa, że dla okresu programowania 2007–2013 potwierdzono korekty finansowe w ramach EFS o wartości 209 mln EUR, wdrożono natomiast korekty o wartości 156 mln EUR, z czego 95 mln EUR potwierdzono w 2014 r.; zauważa, że państwa członkowskie o najwyższym poziomie korekt to Hiszpania (56 mln EUR), Rumunia (43 mln EUR), Polska (32 mln EUR) i Francja (20 mln EUR);
104. zauważa, że skumulowane korekty finansowe w ramach polityki spójności na lata 2007–2013 wynoszą 0,9 % przydzielonych środków budżetowych; podziela pogląd Komisji, że w nadchodzących latach oczekuje się dalszego wzrostu korekt finansowych w odniesieniu do okresu 2007–2013, w miarę zamykania realizowanych w nim programów;
105. zauważa, że w przypadku programów w ramach EFRR/FS od początku okresu programowania 2007–2013 Komisja nałożyła korekty finansowe o łącznej kwocie ok. 2 mld EUR, która obejmuje korekty finansowe w wysokości 782 mln EUR zastosowane przez państwa członkowskie przed zgłoszeniem Komisji wydatków lub w momencie ich zgłaszania; z niepokojem zauważa, że dotyczy to głównie następujących państw członkowskich: Republiki Czeskiej (719 mln EUR), Węgier (298 mln EUR), Grecji (257 mln EUR), Hiszpanii (237 mln EUR), Słowacji (152 mln EUR), Rumunii (146 mln EUR) i Włoch (105 mln EUR);
106. zauważa, że w przypadku EFS najwyższe poziomy skumulowanych korekt finansowych odnotowano w Rumunii (355 mln EUR), Hiszpanii (213 mln EUR) i Polsce (152 mln EUR);
107. uznaje korekty finansowe i odzyskiwanie środków za skuteczne środki ochrony unijnego budżetu; ubolewa jednak nad tym, że z uwagi na ramy prawne chroniące interesy finansowe Unii, złożoność powiązanych procedur oraz liczbę poziomów kontroli w wielu obszarach, błędy mogą zostać skorygowane dopiero po kilku latach od ich wystąpienia;

Ochrona interesów finansowych

108. podkreśla, że korupcja i nadużycia finansowe podważają zaufanie do instytucji publicznych i demokracji oraz utrudniają funkcjonowanie rynku wewnętrznego Unii; zauważa, że konieczne jest zintegrowane podejście, w ramach którego instytucje UE (i państwa członkowskie) współpracują ze sobą; ubolewa, że szereg instytucji unijnych (Komisja i agencje, Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych, Trybunał) donosi o nadużyciach w różny sposób;
109. zaleca, aby Komisja ujęła wszystkie ustalenia w zakresie sprawozdawczości w jeden spójny system w celu ochrony interesów finansowych Unii, co pozwoli na skuteczniejsze zwalczanie nadużyć finansowych i korupcji; przypomina znaczenie spójnego prawodawstwa wewnątrz Unii dla skutecznej walki z przestępczością zorganizowaną działającą na szczeblu ponadnarodowym;
110. przypomina, że przejrzystość jest najskuteczniejszym narzędziem walki z oszustwami i nadużyciami finansowymi; wzywa Komisję do udoskonalenia przepisów w tym zakresie poprzez wprowadzenie obowiązku publikowania danych dotyczących wszystkich beneficjentów funduszy unijnych, w tym danych dotyczących podwykonawstwa;
111. apeluje do Komisji o dołączenie do Prawnokarnej konwencji Rady Europy w sprawie korupcji (ETS nr 173) i przyspieszenie negocjacji w sprawie uczestnictwa Unii w Grupie Państw Przeciwko Korupcji (GRECO) w celu przyczynienia się do lepszej koordynacji polityk antykorupcyjnych w UE;
112. wzywa Komisję do wzięcia pełnej odpowiedzialności za odzyskanie nienależnie wypłaconych środków z unijnego budżetu i do ustanowienia zasad sprawozdawczości we wszystkich państwach członkowskich w celu zapewnienia gromadzenia porównywalnych, wiarygodnych i odpowiednich danych;
113. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Komisji zawarte w treści jej rocznego sprawozdania w sprawie ochrony interesów finansowych, które przypomina, że zarówno dyrektywa w sprawie ochrony interesów finansowych, jak i rozporządzenie w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (rozporządzenie w sprawie Prokuratury Europejskiej) „przyczyniłyby się do uzupełnienia i wzmocnienia ram prawnych i doprowadziłyby do znacznego wzmocnienia zwalczania nadużyć finansowych”; ponownie podkreśla swoje stanowisko, że istnieje pilna potrzeba przyjęcia w jak najkrótszym terminie dyrektywy w sprawie ochrony interesów finansowych, obejmującej swoim zakresem kwestie związane z VAT i zawierającej jasną definicję przestępstw przeciwko ochronie interesów finansowych, minimalne zasady wymierzania maksymalnych obowiązujących kar pozbawienia wolności oraz minimalne zasady dotyczące okresów przedawnienia; przypomina sprawę Taricco, w której Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zwrócił uwagę na to, że nadużycie związane z podatkiem VAT mieści się w zakresie definicji nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe, zawartej w konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z 1995 r.; zwraca się do Komisji o doprecyzowanie stosunków między Eurojustem, Prokuraturą Europejską (EPPO) i Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz zbadanie możliwości zastosowania podejścia przewidującego większą integrację między tymi agencjami, tak aby zwiększyć skuteczność dochodzeń;
114. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji dotyczącą zwiększenia przejrzystości dzięki usprawnianiu funkcjonowania jej systemu grup ekspertów, zwłaszcza jeśli chodzi o procedurę selekcji ekspertów, poprzez opracowanie nowej polityki dotyczącej konfliktu interesów w odniesieniu do ekspertów mianowanych do działania we własnym imieniu, co umożliwi Parlamentowi sprawowanie bezpośredniej kontroli nad takimi nominacjami; odnotowuje wymóg, zgodnie z którym w stosownych przypadkach eksperci muszą być zarejestrowani w rejestrze służącym przejrzystości; wzywa jednak Komisję do uwzględnienia – przy opracowywaniu poprawek do obowiązujących przepisów przekrojowych dotyczących grup ekspertów – zaleceń Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczących składu grup ekspertów oraz zaleceń zawartych w badaniu „Skład grup ekspertów Komisji i status rejestru grup ekspertów”, aby opracować bardziej systematyczne i przejrzyste podejście; zwraca się do Komisji o zaangażowanie się w dialog z Parlamentem, zanim te przepisy zostaną formalnie przyjęte, zwłaszcza w związku ze spodziewanym niebawem sprawozdaniem Komisji Kontroli Budżetowej i Komisji Prawnej na ten temat; zachęca agencje europejskie do rozważenia reform idących w podobnym kierunku;
115. podkreśla, że państwa członkowskie nie monitorują domniemanych przypadków nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii, które zostały im przedstawione przez OLAF; wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich działań, zaś OLAF – do dalszego wspierania państw członkowskich w doskonaleniu ich zdolności w dziedzinie zapobiegania nadużyciom finansowym dotyczącym funduszy europejskich oraz ich wykrywania;
116. wzywa Komisję do opracowania systemu rygorystycznych wskaźników i jednolitych kryteriów; wyraża obawy co do wiarygodności i jakości danych pochodzących z państw członkowskich; wzywa zatem Komisję do ścisłej współpracy z państwami członkowskimi w celu zagwarantowania kompleksowych, dokładnych i wiarygodnych danych, mając na uwadze cel, jakim jest pełne wdrożenie systemu jednolitej kontroli;

117. ponawia swój wniosek, by Komisja składała Parlamentowi i Radzie dwa razy w roku sprawozdanie z wdrażania przez instytucje unijne swoich wewnętrznych strategii antykorupcyjnych, i liczy, że będzie mógł zapoznać się z następnym sprawozdaniem na początku 2016 r.; zwraca się do Komisji o dodanie rozdziału o wynikach działań instytucji unijnych w zakresie zwalczania korupcji i jest zdania, że przyszłe sprawozdania Komisji o zwalczaniu korupcji powinny zawsze obejmować wszystkie instytucje i organy unijne;
118. wyraża zaniepokojenie danymi dostarczonymi przez Eurodad, według których Luksemburg i Niemcy plasują się na pierwszych miejscach pod względem zagrożenia praniem pieniędzy; uznaje za konieczne, aby państwa członkowskie ratyfikowały w całości dyrektywę Unii w sprawie prania pieniędzy, wprowadzając publiczny rejestr własności spółek, w tym trustów;
119. wzywa do przejścia od dobrowolnego do obowiązkowego rejestru unijnego dla wszystkich lobbystów prowadzących działalność przy Komisji;
120. uważa, że pierwsze dwuletnie sprawozdanie Komisji o zwalczaniu korupcji to obiecująca próba lepszego zrozumienia korupcji we wszystkich jej aspektach, opracowania skutecznych odpowiedzi z myślą o zaradzeniu problemowi oraz przetarcia drogi dla większej rozliczalności przestrzeni publicznej względem obywateli Unii; w tym kontekście ponownie zaznacza, jak ważna jest unijna polityka zerowej tolerancji wobec oszustw, korupcji i zmywy; ubolewa jednak, że sprawozdanie to nie dotyczyło również polityki antykorupcyjnej samych instytucji unijnych;
121. domaga się, by najpóźniej w drugim sprawozdaniu o zwalczaniu korupcji Komisja przeprowadziła dalszą analizę – na poziomie zarówno instytucji unijnych, jak i państw członkowskich – środowiska, w którym wdrażane są strategie polityczne, aby określić nieodłączne czynniki krytyczne, delikatne obszary i czynniki ryzyka sprzyjające korupcji;
122. wzywa Komisję do niezwłocznego wywiązania się z obowiązków dotyczących sprawozdawczości na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji;

Poziom błąd w ujęciu ogólnym

123. z niepokojem zauważa, że najpowszechniej wykrywane rodzaje błędów to koszty niekwalifikowalne ujęte w zestawieniach poniesionych wydatków (41 %), poważne błędy w zamówieniach publicznych (27 %) oraz nieprawidłowo zadeklarowane powierzchnie użytków rolnych (20 %);
124. zauważa jednak, że odsetek poważnych błędów popełnianych przez państwa członkowskie w dziedzinie zamówień publicznych zdecydowanie spadł z 45 % w obszarze polityk regionalnej w 2013 r. do 25 % wszystkich błędów kwalifikowalnych w łącznym obszarze polityki dotyczącym spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w 2014 r.;
125. uważa za alarmujące, że w wielu przypadkach błędów kwantyfikowalnych Komisja, organy krajowe lub niezależni audytorzy dysponowali wystarczającymi informacjami, aby zapobiec tym błędom lub je wykryć i skorygować przed zaakceptowaniem zadeklarowanych wydatków; gdyby wszystkie te informacje wykorzystano w celu skorygowania błędów, oszacowany poziom błędów mógłby być znacznie niższy;
126. zauważa, że w przypadku programów opartych na uprawnieniach do płatności szacowany poziom błędów wynosi 2,7 % (3 % w 2013 r.), a zatem jest znacznie niższy niż w przypadku zwrotu wydatków, gdzie szacowany poziom błędów wynosi 5,5 % (5,6 % w 2013 r.); zwraca się do Komisji o ocenę możliwości przejścia w stosownych przypadkach z systemu zwrotu kosztów na system oparty na uprawnieniach do płatności, z myślą o uproszczeniu;

Najlepsza praktyka

127. wzywa państwa członkowskie, aby poważnie potraktowały swoje zobowiązania do realizacji celów strategii „Europa 2020”, tak jak czynią w przypadku zaleceń dla poszczególnych krajów i procedury europejskiego semestru; odzwierciedlałoby to widoczną zmianę rozumienia wyników, w ślad za czym powinno iść wdrażanie procesów oceny mających faktyczny wpływ, takich jak np. rezerwa na wykonanie dla odpowiedzialnych beneficjentów oraz sankcje i ograniczenia dla pozostałych;

Ocena i analiza głównych wyników budżetu Unii na 2014 r.

128. odnotowuje, że łączna kwota ok. 142,5 mld EUR w 2014 r. stanowi prawie 2 % łącznych wydatków publicznych w państwach członkowskich Unii, co odpowiada 1 % unijnego PKB;
129. domaga się, aby wskazanie rzeczywistych skutków wykorzystania budżetu Unii dla wskaźników makroekonomicznych stało się przedmiotem procedur udzielania absolutorium;
130. ubolewa, że jedynie 47 % wkładów na rzecz instrumentów inżynierii finansowej zostało do końca 2013 r. wypłaconych na rzecz odbiorców końcowych w ramach zarządzania dzielonego (37 % wypłacone do końca 2012 r.) oraz że środki gotówkowe w ramach instrumentów inżynierii finansowej objętych zarządzaniem pośrednim pozostają na wysokim poziomie (1,3 mld EUR w 2014 r.; 1,4 mld EUR w 2013 r.);
131. odnotowuje zalecenie Trybunału dla Komisji, aby ta przedłożyła wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany mającego zastosowanie rozporządzenia w sprawie przedłużenia okresu kwalifikowalności instrumentów inżynierii finansowej na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾, oraz odpowiedź Komisji w tym zakresie;
132. w następstwie zalecenia Trybunału apeluje do Komisji, aby wzięła pod uwagę ograniczoną zdolność do wykorzystania środków w niektórych państwach członkowskich, tak aby uniknąć niepełnego wykorzystania funduszy i zwiększyć poziom absorpcji, zwłaszcza w obszarze europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, wyrażając jednocześnie uznanie dla dotychczasowych działań takich jak powołanie grupy zadaniowej ds. lepszego wdrażania, która już doprowadziła do osiągnięcia poprawy;
133. zwraca się do Komisji o podjęcie działań w celu zmniejszenia zobowiązań pozostających do spłaty, co obejmuje terminowe zamykanie programów z lat 2007–2013, oraz zmniejszenia środków pieniężnych w posiadaniu powierników;
134. ponownie stwierdza, że Komisja powinna każdego roku przedstawiać długofalową prognozę przepływów pieniężnych obejmującą pułapy budżetowe, zapotrzebowanie dotyczące płatności, ograniczoną zdolność do wykorzystania środków oraz potencjalne wycofanie zobowiązań w celu lepszego dopasowania zapotrzebowania w zakresie płatności do dostępnych funduszy ⁽²⁾;
135. jest zdania, że przegląd śródkresowy wieloletnich ram finansowych, który Komisja ma przedstawić do końca 2016 r., stanowi pierwszą i najlepszą okazję, aby zająć się strukturalną eliminacją problemu zobowiązań pozostających do spłaty („RAL”); apeluje do Komisji o wystąpienie z wnioskiem w sprawie przeglądu rozporządzenia w sprawie WRF, aby rozwiązać m.in. problemy związane z RAL;

Zaległe płatności

136. podkreśla, że podjęte zobowiązania wyniosły w 2014 r. 109,3 mld EUR, tj. 76,6 % dostępnych środków na zobowiązania, oraz że w wyniku tego w 2015 r. dostępny jest bardzo wysoki poziom środków na zobowiązania (wraz z przeniesieniem w wysokości 12,1 mld EUR pułap zostanie zwiększony o 16,5 mld EUR);
137. ubolewa nad faktem, że choć poziom płatności w dalszym ciągu był wyższy niż pułap określony w WRF, wykorzystanie marginesu na nieprzewidziane wydatki na niezrealizowane wnioski o płatność wzrosło o 1,4 mld EUR do 25,8 mld EUR; podkreśla ważność pełnego przestrzegania wspólnego oświadczenia w sprawie planu płatności na lata 2015–2016, uzgodnionego przez Parlament, Radę i Komisję po przyjęciu wspólnego zobowiązania do zmniejszenia zaległości w niezaspokojonych zobowiązaniach dotyczących programów spójności na lata 2007–2013 do około 2 mld EUR do końca 2016 r.; uważa, że sytuacja ta stoi w sprzeczności z art. 310 TFUE, stanowiącym, że dochody i wydatki w budżecie muszą być równe;
138. podkreśla, że prognozuje się, iż spadek poziomu zobowiązań pozostających do spłaty będzie tymczasowy z uwagi na wnioskowane zwiększenie pułapu WRF na 2015 r. i lata kolejne;
139. podkreśla w szczególności, że pod koniec 2014 r. płatności na rzecz państw członkowskich wynikające z wieloletnich europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na lata 2007–2013 ⁽³⁾ wyniosły 309,5 mld EUR, tj. 77 % kwoty 403 mld EUR dla wszystkich programów operacyjnych, przy czym pięć państw członkowskich (Republika Czeska, Hiszpania, Włochy, Polska i Rumunia) jest odpowiedzialnych za ponad połowę wartości niewykorzystanych zobowiązań w ramach wieloletnich europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25).

⁽²⁾ Plan płatności, przyjęty przez Komisję w marcu 2015 r. i przedstawiający środki krótkoterminowe zmierzające do obniżenia poziomu nieuregulowanych rachunków, nie jest właściwym narzędziem; wysoki poziom zobowiązań pozostających do spłaty wymaga dłuższej perspektywy czasowej.

⁽³⁾ Europejski Fundusz Społeczny (EFS), Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR), Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR), źródło: Sprawozdanie roczne Trybunału za 2014 r.

140. ubolewa, że zaległości w absorpcji wieloletnich funduszy są znaczne i mogą przysporzyć prawdziwych problemów niektórym państwom członkowskim⁽¹⁾; w tym kontekście popiera i uznaje zasadność stosowania form elastyczności, uwzględniając opóźnienia dotyczące wszystkich zapoczątkowanych programów;

Przychody

141. zauważa, że przepływy dochodów opierają się na zasadzie wielokierunkowej:
- a) największa część nadal pochodzi od państw członkowskich w zależności od ich dochodu narodowego brutto (DNB), w 2014 r. wkład ten wyniósł 94,9 mld EUR;
 - b) inne źródła obejmują płatności oparte na VAT, pobierane w poszczególnych państwach członkowskich, które wyniosły ogółem 17,7 mld EUR;
 - c) cła i opłaty rolne stanowią trzecie istotne źródło wynoszące 16,4 mld EUR;

142. wyraża zadowolenie z faktu, że spośród trzech zaleceń Trybunału wydanych w latach 2011–2012 dwa zalecenia są wdrażane w większości aspektów, natomiast jedno zalecenie jest realizowane w niektórych aspektach;

DNB

143. podkreśla, że do czasu zmodyfikowania systemu kapitału własnego Unii, parametr DNB jest kluczowym czynnikiem kwestii dochodów w budżecie Unii oraz że jego prawidłowy i obiektywny miernik stanowi z tego względu ważną kwestię, jedyną naprawę istotną w odniesieniu do tematu dochodów w obecnej strukturze budżetu Unii, dlatego bardzo ważne jest, by dysponować wiarygodnymi i elastycznymi bazami danych do obliczania wkładów państw członkowskich;
144. wzywa zatem Komisję do uznania, że przekazywane przez państwa członkowskie dane dotyczące DNB są wiarygodne, a ich wkłady prawidłowe;
145. przypomina, że w 2014 r. aktualizacje danych dotyczących DNB doprowadziły do dostosowań wkładów państw członkowskich na niespotykaną wcześniej skalę, dostosowania te wyniosły bowiem 9 813 mln EUR;
146. podkreśla, że wpływ tych poważnych korekt na salda DNB mógł być mniejszy, gdyby została wprowadzona wspólna polityka Unii w tym zakresie, obejmująca harmonizację harmonogramu dokonywania większych korekt;
147. ubolewa, że oszustwo związane z VAT, a zwłaszcza tak zwane oszustwo karuzelowe lub oszustwo typu „znikający podmiot gospodarczy”, zakłóca konkurencję, pozbawia budżety krajowe istotnych zasobów i szkodzi budżetowi Unii; zaznacza, że ubytek dochodów z tytułu VAT oraz szacunkowe straty w odniesieniu do poboru VAT wyniosły w 2013 r. 168 mld EUR; jest zaniepokojony, że Komisja nie posiada wiarygodnych danych dotyczących nadużyć finansowych związanych z VAT i z oszustwami karuzelowymi; zauważa, że obecny system VAT pozostaje rozdrobniony i skutkuje znacznymi obciążeniami administracyjnymi, zwłaszcza dla MŚP i przedsiębiorstw internetowych; obawia się, że nowy system rozliczalności dla VAT jako zasobu własnego nie mógł w pełni zrealizować celu dotyczącego uproszczenia, i podkreśla odpowiedzialność państw członkowskich za eliminację niedoskonałości EUROFISC i lepszą koordynację swoich polityk w sprawie mechanizmów odwrotnego obciążenia w celu ułatwienia wymiany informacji i pomocy w walce z nieprawidłowościami i nadużyciami; zwraca się do Komisji o wystąpienie z wnioskiem w sprawie poprawek ustawodawczych umożliwiających kontrole krzyżowe między danymi celnymi i podatkowymi oraz o skupienie prowadzonego przez nią monitorowania państw członkowskich na poprawie terminowości udzielania przez nie odpowiedzi na wnioski o udzielenie informacji oraz wiarygodności systemu wymiany informacji o VAT;

Środki, jakie należy podjąć

148. zwraca się do Komisji o przedstawienie analizy dotyczącej przyszłości unijnego finansowania, oceniającej adekwatność podstawy zasobów własnych;
149. ubolewa, że wnioski przedłożone przez Komisję w 2013 r. w celu wprowadzenia wspólnej unijnej polityki w zakresie dokonywania korekt nadal nie zostały zrealizowane, a Komisja nie podjęła żadnych dalszych działań, pomimo tego, że 19 państw członkowskich zadeklarowało, że do września 2014 r. przynajmniej częściowo dostosuje się do polityki Unii w zakresie dokonywania korekt;
150. popiera utworzenie Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych; z zadowoleniem przyjmuje pierwsze sprawozdanie oceniające, które grupa ta przedstawiła pod koniec 2014 r. i podziela pogląd, że system ten został stopniowo zdominowany przez wkłady krajowe, zachowując jedynie część niezależnych, prawdziwie europejskich zasobów własnych; uważa, że obowiązujący system zasobów własnych, w ramach którego obecnie na szczeblu krajowym – bez udziału obywateli Unii – toczy się debata na temat płatników i beneficjentów netto, należy zastąpić systemem, który w oczywisty sposób leży w ogólnym interesie Unii i jej polityk;

⁽¹⁾ Wskaźnik absorpcji wynosi między 50 % a 92 % w państwach członkowskich.

151. zwraca uwagę, że zmiany wynikające z prac nad zastrzeżeniami nie byłyby tak znaczące, gdyby cykl dokonywanych przez Komisję weryfikacji był krótszy, i przypomina, że Parlament, w swojej rezolucji z dnia 29 kwietnia 2015 r. dotyczącej udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2013, wezwał Komisję do:
- a) skrócenia czasu trwania cyklu weryfikacji DNB;
 - b) ograniczenia stosowania zastrzeżeń ogólnych do przypadków wyjątkowych;
152. zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że Komisja zapowiedziała, iż następny cykl weryfikacji zostanie zakończony dopiero w 2019 r. i że zastrzeżenia będą obejmowały okres co najmniej dziewięciu lat, podobnie jak w przypadku poprzedniego cyklu;
153. zwraca uwagę, że zdaniem Trybunału jakość kontroli dokonywanych przez organy celne państw członkowskich nie uległa poprawie; ubolewa, że w zaktualizowanej wersji przewodnika dotyczącego audytu celnego wydanego przez Komisję w 2014 r. nie uwzględniono niektórych niedociągnięć stwierdzonych przez Trybunał, w szczególności w zakresie kwestii dotyczących sposobu postępowania w sytuacji, gdy przywiezione towary zostały odprawione w innym państwie członkowskim;
154. zwraca się do Komisji o:
- a) podjęcie działań mających na celu ograniczenie liczby lat, do których odnoszą się będą zastrzeżenia na koniec następnego cyklu weryfikacji wkładów opartych na DNB;
 - b) wprowadzenie rozwiązań koniecznych do ograniczenia wpływu korekt metod i źródeł wykorzystywanych przez państwa członkowskie do kompilowania DNB;
 - c) poprawę wsparcia doradczego udzielanego organom celnym państw członkowskich oraz w zakresie kontroli przez nich dokonywanych (w szczególności audytów przeprowadzanych po odprawie celnej); oraz
 - d) dopilnowanie, by państwa członkowskie wprowadziły odpowiednie systemy przygotowywania deklaracji celnych i w zakresie opłat wyrównawczych od cukru oraz zarządzania nimi;
 - e) zwiększenie zdolności w zakresie analizy ryzyka Eurofisc poprzez integrację systemu VIES (transnarodowego systemu wymiany informacji o VAT);

Najlepsza praktyka

155. po stronie dochodów nie wystąpił istotny poziom błędów, co samo w sobie jest pewnym rodzajem najlepszej praktyki, także obecna praktyka opierania wkładów państw członkowskich na zasadzie DNB okazała się jak do tej pory sensowna; niemniej jednak, aby ten model nadal funkcjonował, należy dokonywać stałej oceny sytuacji gospodarczej w państwach członkowskich; kluczową kwestią na przyszłość wciąż pozostaje alternatywa dla zwiększenia podstawy zasobów własnych;

Konkurencyjność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

Sprawy ogólne

156. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że struktura rocznego sprawozdania Trybunału po raz pierwszy odwzorowuje działy WRF, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2014 r.; w 2013 r. odnośny rozdział nosił tytuł „Badania naukowe i inne polityki wewnętrzne”; zauważa jednak, że ta strukturalna zmiana ogranicza porównywalność ustaleń Trybunału z wnioskami z poprzednich lat;
157. zauważa również, że na badania naukowe i innowacje przypada 61 % wydatków (8,1 mld EUR), które są realizowane za pośrednictwem siódmego programu ramowego w zakresie badań i rozwoju technologicznego na lata 2007–2013 (7PR) oraz programu ramowego Horyzont 2020 w zakresie badań naukowych i innowacji na lata 2014–2020 w dziedzinie edukacji, szkolenia, młodzieży i sportu (1,5 mld EUR), programów kosmicznych (1,4 mld EUR), transportu (0,8 mld EUR), a na inne działania i programy (1,5 mld EUR) przypada pozostałe 39 %;

158. przypomina, że dział 1a WRF został znacznie ograniczony podczas negocjacji WRF (-24 % w porównaniu z pierwotnym wnioskiem Komisji); ma świadomość, że dział 1a obejmuje wydatki na rzecz udoskonalenia badań naukowych i innowacji, ulepszenia systemów edukacji i wspierania zatrudnienia, stworzenia jednolitego rynku cyfrowego, promowania energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej, modernizacji sektora transportu oraz poprawy otoczenia biznesowego, zwłaszcza dla MŚP;
159. podkreśla, że 90 % wydatków w tym obszarze stanowią dotacje dla prywatnych i publicznych beneficjentów;
160. wyraża zadowolenie z faktu, że spośród dziewięciu zaleceń Trybunału wydanych w latach 2011–2012 trzy zalecenia zostały wdrożone w całości, zaś sześć jest realizowanych w większości aspektów;

Strategia „Europa 2020”

161. zdaje sobie sprawę, że całkowita liczba umów o udzielenie dotacji w ramach całego 7PR wynosi 26 078 (z czego zamkniętych zostało 9 627); w tym samym czasie Komisja zainicjowała program prac na lata 2014–2015 w ramach programu „Horyzont 2020”, który okazał się wielkim sukcesem, jako że do dnia 25 lutego 2015 r. otrzymano 46 097 wniosków: na 79 zakończonych zaproszeń do składania wniosków 25 903 wniosków kwalifikowało się do finansowania, 3 765 wybrano do finansowania i podpisano 1 410 umów o udzielenie dotacji;
162. wyraża zadowolenie, że Komisja była w stanie osiągnąć większość celów kluczowych wskaźników skuteczności działania; wyraża jednak wątpliwość, czy można zrealizować cel polegający na zainwestowaniu do 2020 r. 3 % PKB Unii w badania i rozwój; wzywa wszystkie państwa członkowskie do podjęcia tego wyzwania; zauważa, że sytuacja ta wydaje się szczególnie trudna dla Chorwacji, Finlandii, Luksemburga, Portugalii, Rumunii, Hiszpanii i Szwecji; apeluje do Komisji o wyciągnięcie koniecznych wniosków w perspektywie nadchodzącego przeglądu śródrokresowego wieloletnich ram finansowych, który ma zostać przedstawiony do końca 2016 r.;
163. z zadowoleniem przyjmuje wpływ europejskich (sieci) badań naukowych na walkę z wirusem Ebola, doskonalenie leczenia nowotworów, stworzenie jednolitego europejskiego obszaru badań klinicznych, zwalczanie skutków powodzi, zwiększenie bezpieczeństwa żywności oraz poprawę bezpieczeństwa statków wycieczkowych, by wymienić tylko kilka aspektów;
164. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w listopadzie 2015 r. udostępniono ocenę *ex post* 7PR; oczekuje, że jej wnioski i zalecenia można wciąż uwzględnić w przypadku programów prac w ramach programu „Horyzont 2020”;
165. z zainteresowaniem odnotowuje pierwsze dostępne informacje na temat sprawozdania dotyczącego stanu innowacyjności w Unii za 2015 r. ⁽¹⁾, który zawiera uaktualnione informacje na temat postępów w realizacji 34 zobowiązań podjętych w ramach inicjatywy przewodniej „Unia innowacji” strategii „Europa 2020”;
166. przypomina, że „6. wyzwanie społeczne” (SC6), w szczególności nauki humanistyczne i społeczne, jest jednym z priorytetów ustanowionych przez Parlament podczas opracowania programu „Horyzont 2020”; przypomina o znaczeniu tego składnika w dziedzinach, w których Unia boryka się ze szczególnymi wyzwaniami, takimi jak zwalczanie bezrobocia, radykalizacji, terroryzmu, wspieranie migrantów, zarządzanie gospodarcze i walutowe oraz walka z nierównościami; w związku z tym wyraża zaniepokojenie, że podczas wdrażania programu nauki humanistyczne i społeczne utraciły priorytetowe znaczenie poprzez odebranie im statusu celu szczegółowego oraz obniżenie ich środków na zobowiązania o 40 %, podczas gdy ogólna kwota środków programu „Horyzont 2020” w ramach WRF na lata 2014–2020 została zwiększona;

Kwestie dotyczące zarządzania

167. zauważa, że:
 - a) ogólne wnioski i uwagi dotyczące zarządzania dzielonego odnoszą się też do konkurencyjności;
 - b) synergia między różnymi rodzajami instrumentów wspierających badania, rozwój i innowacje, a także zintegrowane podejście do tych instrumentów istnieją, jednak należy pracować nad ich usprawnieniem;
 - c) program „Horyzont 2020” wprowadził w życie prostsze przepisy niż 7PR; z drugiej strony w ramach programu „Horyzont 2020” wspierane są obszary, które są potencjalnie bardziej ryzykowne, takie jak projekty ukierunkowane na przedsiębiorstwa, z udziałem MŚP, a także projekty stosujące nowe innowacyjne instrumenty, w tym finansowe;

⁽¹⁾ Odpowiedzi na dodatkowe pytania wymagające odpowiedzi na piśmie skierowane do komisarza Moedasa, pytanie 3.

168. wzywa beneficjentów do maksymalnego wykorzystania świadectw kontroli, ponieważ obniżają one poziom błędów o 50 % w porównaniu z niepoświadczonymi zestawieniami poniesionych wydatków; uważa jednak, że poziom błędów wykrywany w ramach kontroli zewnętrznych powinien znacząco ulec poprawie, biorąc pod uwagę wysoce specjalistyczne wsparcie Komisji; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wszystkie wytyczne, seminaria, modele i wykazy najczęściej popełnianych błędów, które Komisja przekazała do dyspozycji beneficjentów i organów kontroli, domaga się jednak od Komisji bardziej zdecydowanych działań, aby świadectwa kontroli zewnętrznych gwarantowały z większą wiarygodnością poziom błędów;
169. popiera starania Komisji zmierzające do dalszego rozwoju zarządzania ryzykiem w dziedzinie badań naukowych; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w odniesieniu do kontroli *ex post* wybór uczestników poddawanych kontroli jest już w dużej mierze oparty na ocenie ryzyka; Komisja oczekuje, że 83 % kontroli prowadzonych w latach 2012–2016 będzie wybieranych zgodnie z kryteriami ryzyka;
170. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie wspólnego centrum wsparcia, które zapewnia wsparcie dla wszystkich usług badawczych w dziedzinie wsparcia prawnego, kontroli, procesu biznesowego, informatyki oraz informacji i danych;
171. uznaje, że umowy partnerstwa europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych i programy operacyjne państw członkowskich i regionów obejmują znaczne wsparcie dla badań naukowych i innowacji, tworząc większą synergii; wsparcie wynosi ponad 42 mld EUR dla badań podstawowych i innowacji oraz 118 mld EUR dla badań i innowacji w szerszym znaczeniu;

Legalność i prawidłowość; błędy

172. jest głęboko zaniepokojony tym, że Trybunał zbadał 166 transakcji, z czego w 79 wystąpiły błędy; zauważa, że na podstawie 53 skwantyfikowanych błędów szacowany poziom błędów wynosi 5,6 %;
173. uważa za alarmujące, że w 27 przypadkach błędów kwantyfikowalnych Komisja, organy krajowe lub niezależni audytorzy dysponowali wystarczającymi informacjami, aby zapobiec tym błędom lub je wykryć i skorygować przed zaakceptowaniem zadeklarowanych wydatków; gdyby wszystkie te informacje wykorzystano w celu skorygowania błędów, szacowany poziom błędów dla tego rozdziału byłby o 2,8 punktu procentowego niższy; sytuacja ta – utrzymująca się już od kilku lat – dowodzi braku staranności;
174. uważa za niedopuszczalne, że poziom błędów w 7PR nie poprawił się w porównaniu do 6PR i według deklaracji dyrektora generalnego DG ds. Badań Naukowych i Innowacji poziom błędów będzie nawet jeszcze większy; uważa, że poziom błędów w 7PR powinien być się poprawić ze względu na większe doświadczenia w zarządzaniu programem; ubolewa nad faktem, że dramatyczny wzrost poziomu błędów w 2014 r. w obszarze konkurencyjności na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia wskazuje na dobre zarządzanie programem w ostatnich latach;
175. ubolewa nad faktem, że sektor wydatków w obszarze konkurencyjności na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia charakteryzował się najbardziej gwałtownym wzrostem poziomu błędów w latach 2013–2014 w Unii;
176. ubolewa, że źródła błędów pozostają takie same:
- w obszarze badań naukowych (Badania): nieprawidłowo obliczone koszty osobowe, inne niekwalifikowalne koszty bezpośrednie, takie jak nieuzasadnione koszty podróży lub wyposażenia; niekwalifikowalne koszty pośrednie opierające się na błędnych stawkach kosztów ogólnych lub obejmujące niekwalifikowalne kategorie kosztów niepowiązane z projektem;
 - w odniesieniu do innych instrumentów wydatkowania (Inne): nieuzasadnione i niekwalifikowalne koszty, jak również przypadki nieprzestrzegania przepisów dotyczących zamówień publicznych;

(%)

Udział poszczególnych kategorii błędów	Badania naukowe	Inne
Nieprawidłowo obliczone koszty osobowe	30,5	2,5
Inne niekwalifikowalne koszty bezpośrednie	17,5	13,5
Niekwalifikowalne koszty pośrednie	20	
Nieprzestrzeganie przepisów w dziedzinie zamówień publicznych		14
Niekwalifikowalne wydatki dotyczące podwykonawstwa	2	
Ogółem	70	30

177. jest przekonany, że Komisja powinna nadal dążyć do akceptowalnej równowagi między atrakcyjnością programów dla uczestników a uzasadnioną koniecznością zadbania o odpowiedzialność i kontrolę finansową; w związku z tym przypomina, iż w swoim oświadczeniu z 2012 r. dyrektor generalny zwrócił uwagę na fakt, że podejście, w ramach którego niezależnie od okoliczności dąży się do osiągnięcia 2 % poziomu błędu resztowego, nie jest skutecznym rozwiązaniem ⁽¹⁾;
178. zauważa, że podobnie jak w ubiegłych latach dyrektor generalny Dyrekcji Generalnej ds. Badań Naukowych i Innowacji wydała zastrzeżenie poziome dotyczące poziomu błędu rezydualnego w zestawieniach poniesionych wydatków w ramach 7PR, wdrażanym bezpośrednio przez tę dyrekcję generalną, oraz w płatnościach na rzecz Wspólnego Przedsiębiorstwa IML, gdyż szacowane ryzyko rezydualne wynosi 3 %, a szacowane skutki finansowe 111,39 mln EUR;
179. przyznaje, że niektóre części wydatków na 7PR nie były objęte rezerwą, jeśli występowały dowody na to, że ryzyka (a zatem współczynniki błędu rezydualnego) były znacznie niższe w stosunku do całości wydatków; w ramach DG ds. Badań Naukowych i Innowacji odnosi się to do wydatków na rzecz Europejskiego Wspólnego Przedsięwzięcia na rzecz Realizacji Projektu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej, Wspólnego Przedsiębiorstwa „Czyste Niebo” oraz Wspólnego Przedsiębiorstwa na rzecz Technologii Ogniw Paliwowych i Technologii Wodorowych; poza DG ds. Badań Naukowych i Innowacji odnosi się to także do wydatków ponoszonych przez Agencję Wykonawczą ds. Badań Naukowych w ramach działania „Maria Skłodowska-Curie” i wszystkich wydatków Agencji Wykonawczej Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych;
180. podsumowuje, że choć zastrzeżenie poziome może być konieczne z prawnego punktu widzenia, to negatywnie wpływa ono na postrzeganie zarządzania finansami Komisji, zwłaszcza że Dyrekcja Generalna ds. Badań Naukowych i Innowacji jest w stanie w pełni potwierdzić całkowitą pewność 97 % swoich wydatków;
181. zauważa, że w dziedzinie badań naukowych Komisja wydała nakazy odzyskania środków w latach 2014 i 2015 na kwotę 42 mln EUR; 31 mln EUR zostało już odzyskanych, natomiast pozostała część nie została jeszcze odzyskana ze względu na upadłość lub bieg decyzji o wykonaniu nakazu odzyskania środków;
182. ubolewa nad ostatnio pojawiającymi się w prasie doniesieniami, które kwestionują zdolność DG ds. Badań Naukowych i Innowacji do skutecznej ochrony interesów finansowych Unii; apeluje do Komisji o wyjaśnienie okoliczności, które zostały solidnie udokumentowane w mediach, i zwraca uwagę na ewidentny przypadek niewłaściwego administrowania i jednoznacznego działania na szkodę interesów finansowych i reputacji Unii; wzywa Rzecznika Praw Obywatelskich do wszczęcia śledztwa w tej sprawie;
183. ubolewa nad faktem, że uproszczenie, które wiązało się z eliminacją audytów *ex ante* (np. brak certyfikacji *ex ante* wydatków przekraczających 375 tys. EUR), spowodowało skumulowane błędy prowadzące do powszechnego i coraz większego poziomu błędu, który w przypadku programu „Horyzont 2020” nie wydaje się możliwy do zredukowania, zważywszy na coraz większą liczbę organów odpowiedzialnych za zarządzanie wydatkami w odniesieniu do 7PR;

Kwestie dotyczące wiarygodności danych

184. ubolewa, że istnieje problem z analizą danych wtórnych niezbędnych do wydania ocen opartych na wynikach; uważa, że problem ten należy traktować jako wyzwanie w perspektywie krótkoterminowej; przypomina o konieczności poprawy zarządzania informacjami;

Podejście ukierunkowane na wyniki i rezultaty

185. zauważa, że rzeczywisty wpływ i wyniki dziedziny badań, rozwoju i innowacyjności z punktu widzenia komercjalizacji i wnoszenia wartości dodanej są absolutnie znaczące;
186. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne wyniki szacunków Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla przeprowadzającej ocenę *ex post* 7PR, a mianowicie: to, że program stworzył ponad 1,3 mln roboczolat (dzięki projektom finansowanym przez okres 10 lat) bezpośrednio i 4 mln roboczolat pośrednio w okresie 25 lat; to, że każde 1 EUR wydane w ramach 7PR wygenerowało ok. 11 EUR pośrednich i bezpośrednich efektów gospodarczych dzięki innowacjom, nowym technologiom i produktom oraz że wkład finansowy programu w MŚP przekroczył cel 15 % i osiągnął 17 % (5 mld EUR);
187. zaznacza, że w celu wzmocnienia podejścia opartego na wynikach Trybunał przedstawił pionierskie badanie dotyczące wskaźników strategii „Europa 2020”, w którym wydatki na badania naukowe i rozwój odgrywają ważną rolę;

⁽¹⁾ Roczne sprawozdanie z działalności Dyrekcji Generalnej ds. Badań Naukowych i Innowacji za 2012 r., s. 45 i nast.

188. zwraca się do Komisji o przekazanie Parlamentowi planu działań przedstawionego w listopadzie Radzie ITER;
189. żąda otrzymania od Komisji do czerwca 2016 r. informacji o długoterminowym harmonogramie projektów i związanych z nimi kosztach dla ITER w ramach przygotowań do podejmowania decyzji budżetowych na kolejny rok; przypomina, że w roku 2016 zarezerwowano dla ITER środki na płatności wynoszące niemal 475 mln EUR;

Instrumenty finansowe

190. zauważa, że zwłaszcza w przypadku programu „Horyzont 2020” bardzo nowoczesne i innowacyjne instrumenty finansowe są jednym z kluczowych obszarów jego praktycznej realizacji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie w 2014 r. nowej serii produktów w ramach programu „InnovFin – Fundusze unijne dla innowatorów”, wspólnej inicjatywy Grupy Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI i EBI) realizowanej we współpracy z Komisją;
191. zwraca się do Komisji o przedstawienie w ramach przyszłych procedur udzielania absolutorium informacji o wdrażaniu InnovFin obejmujących udział budżetu unijnego w tym instrumencie finansowym;
192. przypomina, że określone sektory i polityki są mniej podatne na finansowanie za pomocą instrumentów finansowych, np. infrastruktura kolejowa, badania teoretyczne lub podstawowe, przez co istnieje ryzyko, że zostaną wyłączone z części działań Unii;

Najlepsza praktyka

193. zauważa, że w obszarze tym zintensyfikowano działania kontrolne, a koordynacja przez wspólną służbę audytu została usprawniona, przy jednoczesnym świadczeniu jej jako usługi podlegającej zarządzaniu dzielonemu przez wszystkie dyrekcje generalne, agencje wykonawcze i wspólne przedsiębiorstwa zaangażowane w finansowanie badań naukowych i innowacji;
194. uważa, że ewentualną dobrą praktyką jest specyficzny rodzaj outsourcingu, wykorzystywany do zarządzania dużymi programami w tej dziedzinie za pośrednictwem specjalnych agencji; ponieważ praktyka ta funkcjonuje dopiero od niedawna, nie jest możliwe przedstawienie twardych dowodów na jej poparcie, jednak jako metoda i model działania wydaje się bardzo innowacyjna;

Środki, jakie należy podjąć

195. stwierdza, że Komisja powinna:
- przyjąć szereg środków w celu obniżenia względnie wysokiego poziomu błędów w tym obszarze, usprawnienia zarządzania danymi i informacjami również w celu przeanalizowania bardzo zaawansowanych projektów z dziedziny badań, rozwoju i innowacji oraz sprawdzenia ich rzeczywistego wpływu w stosunku do potencjału programu „Horyzont 2020”;
 - przedstawić sprawozdanie oceniające obecne doświadczenia nabyte w przypadku nowej praktyki wykorzystywania specjalnych agencji w tym segmencie⁽¹⁾ z punktu widzenia budżetu, a także wprowadzić regularną sprawozdawczość w zakresie zgodności z odpowiednimi wskaźnikami strategii „Europa 2020”;
196. zwraca się do DG ds. Badań Naukowych i Innowacji z wnioskiem o poprawę zarządzania informacjami, zwłaszcza w kierunku zgodności z kulturą wyników w celu włączenia wszystkich zainteresowanych stron, zwłaszcza nowych, oraz poprawę zarządzania informacjami wymienianymi z beneficjentami w państwach członkowskich; zaleca szersze angażowanie niezależnych audytorów skupiających się nie tylko na błędach, lecz również na cyklu efektywności, w tym odpowiedniej ocenie ryzyka; ponadto przepisy regulacyjne powinny zostać poddane ocenie skutków;
197. wzywa DG ds. Badań Naukowych i Innowacji do publikowania w swoich odpowiednich rocznych sprawozdaniach z działalności jej wkładu na rzecz zaleceń dla poszczególnych krajów w sposób wyczerpujący i szczegółowy, ponieważ zalecenia te powinny wykazywać, w jaki sposób ta dyrekcja ułatwia postępy państw członkowskich w osiągnięciu celów strategii UE 2020;
198. zauważa, że Komisja rozpoczęła konsultacje z zainteresowanymi stronami w sprawie dodatkowych uproszczeń, które powinny zostać wprowadzone w programie „Horyzont 2020”; domaga się informacji na temat sposobów wdrażania tych dodatkowych uproszczeń;

⁽¹⁾ Jak w przypadku INEA.

199. podkreśla, że uproszczenie i udział w programie „Horyzont 2020” także powinny stanowić nadrzędną zasadę stosowaną w objaśnionej umowie o udzielenie dotacji; podkreśla, że w przeciwieństwie do 7PR koszty fakturowane wewnętrznie w ramach programu „Horyzont 2020” muszą być dzielone i zgłaszane według różnych kategorii kosztów, w tym kosztów personelu; wzywa zatem Komisję do dokonania przeglądu objaśnień i uznania kosztów fakturowanych wewnętrznie za kwalifikowalne jako pozostałe koszty bezpośrednie bez podziału na kategorie kosztów i bez dokumentacji czasu realizacji usług;

Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna

Sprawy ogólne

200. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że struktura sprawozdania rocznego Trybunału po raz pierwszy odwzorowuje działy WRF, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2014 r.; w 2013 r. roczne sprawozdanie Trybunału zawierało dwa oddzielne rozdziały: jeden dotyczący polityki regionalnej, energii i transportu oraz drugi na temat zatrudnienia i spraw społecznych; uważa jednak, że taka zmiana polityki ogranicza porównywalność ustaleń Trybunału z wnioskami z poprzednich lat;
201. zwraca uwagę, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna redystrybuuje znaczną część budżetu Unii, który w 2014 r. wyniósł 54,4 mld EUR; 80 % tej kwoty zostało przeznaczone na politykę regionalną i miejską, głównie poprzez EFRR i FS, a 20 % środków przeznaczono poprzez EFS na cele związane z zatrudnieniem i sprawami socjalnymi;
202. podkreśla, że EFRR i FS w danym okresie wspierały głównie obszary obejmujące projekty w zakresie infrastruktury, tworzenie lub utrzymanie miejsc pracy, inicjatywy na rzecz regionalnego rozwoju gospodarczego oraz działalności MŚP (EFRR), a także inwestycje w infrastrukturę w dziedzinie ochrony środowiska i transportu (FS);
203. wskazuje, że ze środków EFS finansowane są inwestycje w kapitał ludzki i działania, które mają poprawić zdolność adaptacji pracowników i przedsiębiorstw do zmieniających się modeli organizacji pracy, zwiększyć dostęp do zatrudnienia, wesprzeć integrację społeczną osób w niekorzystnej sytuacji oraz wzmocnić zdolności i wydajność administracji i usług publicznych; uważa, że pomimo istnienia wskaźników efektywności, efekty inwestycji EFS są w związku z tym znacznie trudniejsze do określenia;
204. wyraża zadowolenie z faktu, że spośród 16 zaleceń Trybunału wydanych w latach 2011–2012 osiem zaleceń zostało w pełni wdrożonych, siedem zaleceń wdrożono w większości aspektów, natomiast jedno zalecenie jest realizowane w niektórych aspektach;

Strategia „Europa 2020”

205. stwierdza, że w dziedzinie polityki regionalnej i miejskiej cztery najważniejsze kluczowe wskaźniki skuteczności działania obejmują: liczbę utworzonych miejsc pracy, liczbę przedsiębiorstw współpracujących ze wspieranymi ośrodkami badawczymi, liczbę przedsiębiorstw otrzymujących wsparcie oraz dodatkową zdolność wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych; mając na uwadze, że mimo iż globalne osiągnięcia zgłoszone przez państwa członkowskie w sprawozdaniach z realizacji okazały się średnio o 29 % częstsze w porównaniu z rokiem poprzednim, nie wszystkie cele zostaną zdaniem Komisji zrealizowane ze względu na kryzys gospodarczy; apeluje do Komisji o wyciągnięcie koniecznych wniosków w perspektywie nadchodzącego przeglądu śródkresowego WRF, który ma zostać przedstawiony do końca 2016 r.;
206. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez Komisję na rzecz dalszego zwiększania wkładu polityki spójności w przegląd zarządzania gospodarczego Unii oraz wszystkie umowy o partnerstwie i programy operacyjne na lata 2014–2020, tak by właściwe zalecenia dla poszczególnych krajów przyjęte do końca czerwca 2014 r. zostały odpowiednio uwzględnione przez państwa członkowskie w ich strategiach rozwoju oraz strategiach na rzecz konkurencyjności;
207. zauważa, że pod koniec 2015 r. wykorzystano średnio 89 % funduszy na okres programowania 2007–2013 (pod względem wskaźnika absorpcji); niższy poziom wykorzystania środków wykazują Włochy (79 %), Rumunia (70 %) i Chorwacja (59 %);
208. zauważa, że dwa z najważniejszych wskaźników skuteczności działania w obszarze zatrudnienia i spraw społecznych to stopa bezrobocia oraz liczba utworzonych lub zachowanych miejsc pracy; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wstępne wyniki oceny *ex post* okresu programowania 2007–2013 wskazują, że do końca 2013 r. 8,8 mln beneficjentów EFS otrzymało lub zachowało stanowisko pracy w wyniku interwencji EFS w tym okresie; z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że ponad 300 000 osób wspieranych przez EFS rozpoczęło prowadzenie działalności na własny rachunek, a ponad 50 000 podmiotów zaczynającym prowadzenie działalności gospodarczej udzielono wsparcia;

209. przywiązuje szczególną wagę do gwarancji dla młodzieży; w tym kontekście z zadowoleniem zauważa, że 110 300 bezrobotnych młodych ludzi uczestniczyło w 2014 r. w działaniach finansowanych w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych (YEL); 1,3 mld EUR przydzielono na projekty realizowane w terenie; w tym kontekście wyraża wdzięczność za wytyczne przedstawione w sprawozdaniu specjalnym Trybunału nr 3/2015 i konstruktywną reakcję Komisji na te wnioski; podkreśla jednak, że w niektórych państwach członkowskich nadal istnieją pewne trudności z wdrażaniem gwarancji dla młodzieży i zapewnieniem wystarczająco sprawnie działającej sekwencji projektów w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych (YEL);
210. przyjmuje do wiadomości ustalenia zawarte w sprawozdaniu Komisji w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), wskazując, że w okresie dwóch kolejnych lat (2014–2015) 7 636 pracowników (czyli 44,9 % beneficjentów) znalazło nową pracę przed końcem okresu wdrażania EFG;
211. podziela opinię Komisji, że stopa bezrobocia (szczególnie bezrobocia długotrwałego) oraz odsetek młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nie szkolącej się (NEET) są dowodem na niedopasowanie na rynku pracy; odnotowuje, że pięć krajów o najwyższym poziomie bezrobocia długotrwałego (wyrażonego jako odsetek ludności aktywnej zawodowo) w Unii to Grecja (19,5 %), Hiszpania (12,9 %), Chorwacja (10,1 %), Słowacja (9,3 %) i Portugalia (8,4 %), natomiast średnia unijna wynosi 5,1 %; ponadto kraje o najwyższym odsetku młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nie szkolącej się to Cypr (33,7 %), Bułgaria (30,9 %), Węgry (30,3 %), Grecja (30,0 %) i Rumunia (26,9 %), natomiast średnia unijna wynosi 16,37 %;
212. z zadowoleniem przyjmuje skutki wdrożenia programów EFRR/FS na lata 2007–2013, o których świadczą niektóre z kluczowych wskaźników co roku zgłaszanych przez państwa członkowskie i wyniki oceny wstępnej najnowszych dostępnych danych, które wykazują, że utworzono ok. 950 tys. miejsc pracy, 36 tys. przedsiębiorstw podjęło współpracę z instytucjami badawczymi, ponad 270 tys. przedsiębiorstw otrzymało wsparcie, a dodatkowa zdolność wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych wyniosła ponad 4 tys. megawatów;
213. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że również Trybunał po raz pierwszy próbował ocenić skuteczność programów w projekcie pilotażowym, a jego kontrola wykazała, że w przypadku 89 ze 186 projektów (48 %) osiągnięto (lub przekroczono) wszystkie wartości docelowe wyznaczone w celu pomiaru wyników projektów; zauważa, że w odniesieniu do 56 projektów (30 %) Trybunał wykrył, że jeden lub kilka wskaźników określonych dla danego projektu nie osiągnęło wartości docelowej, a w 17 przypadkach (9 %) termin osiągnięcia celów został dochowany w przypadku niektórych, lecz nie wszystkich celów w momencie przeprowadzania kontroli; zachęca Trybunał do dalszego usprawniania tego rodzaju kontroli, zwłaszcza w odniesieniu do programów w nowym okresie finansowania 2014–2020;

Kwestie dotyczące zarządzania

214. podkreśla, że wydatki w ramach działu 1b WRF podlegają zarządzaniu dzielonemu; w tym obszarze państwa członkowskie ponoszą główną odpowiedzialność za wdrażanie PO oraz zapobieganie nieprawidłowym wydatkom, ich wykrywanie i korygowanie;
215. podkreśla zdecydowanie, że szczególnie pod względem spójności zakres zarządzania dzielonego jest szeroki i specyficzny z dwóch powodów: programy są wdrażane w państwach członkowskich i ich regionach zgodnie ze wspólnymi zasadami Unii, ale respektują jednocześnie ich szczególne potrzeby; po drugie, w grę wchodzi również wspólne finansowanie, gdy projekty są współfinansowane przez państwa członkowskie, a w wielu przypadkach także przez beneficjentów;
216. uważa za niedopuszczalne, że w przypadku 21 błędów kwantyfikowalnych popełnionych przez beneficjentów władze krajowe dysponowały wystarczającymi informacjami, aby wykryć i skorygować te błędy lub im zapobiec przed zadeklarowaniem Komisji poniesionych wydatków; gdyby wszystkie te informacje wykorzystano do skorygowania błędów, szacowany poziom błędów dla tego rozdziału byłby niższy o 1,6 punktu procentowego; ponadto Trybunał ustalił, iż w 13 przypadkach wykryte błędy zostały popełnione przez władze krajowe; udział tych błędów w szacowanym poziomie błędów wyniósł 1,7 punktu procentowego; sytuacja ta – utrzymująca się już od kilku lat – dowodzi braku staranności;
217. zaznacza, że najczęstsze wykryte problemy z kwalifikowalnością w ramach EFS to: wydatki deklarowane poza okresem kwalifikowalności (Republika Czeska, Niemcy), zawyżanie kosztów płac (Niemcy, Finlandia, Polska, Portugalia), koszty niezwiązane z projektem (Niderlandy, Polska, Portugalia), nieprzestrzeganie krajowych zasad kwalifikowalności (Polska) oraz dochody nieodliczone (Austria); najczęstsze przykłady nieprzestrzegania przepisów dotyczących zamówień publicznych to: nieuzasadnione bezpośrednie udzielanie zamówienia (Niemcy, Włochy), nieuzasadnione bezpośrednie udzielanie zamówienia na dodatkowe roboty/usługi, bezprawne wykluczenie oferentów, konflikt interesów i dyskryminacyjne kryteria wyboru (Finlandia);

218. zauważa, że Trybunał zbadał 161 transakcji w obszarze polityki regionalnej i miejskiej (101 dotyczyło EFRR, 55 – FS, a 5 – instrumentów finansowych) i 170 transakcji EFS; odnotowuje, że w 135 z 331 transakcji wystąpiły błędy; zauważa, że Trybunał szacuje, iż wskaźnik błędów wynosi 5,7 % (wskaźnik błędów dla EFRR i FS szacuje się na 6,1 %, a w przypadku EFS na 3,7 %);
219. wzywa Komisję do opracowania skutecznego narzędzia na rzecz poprawy wiarygodności działań kontroli i audytu prowadzonych przez władze krajowe; przypomina, jak ważne jest zwiększenie przejrzystości danych dotyczących zamówień publicznych w celu podniesienia dostępności i usprawnienia kontroli poprzez upublicznienie danych dotyczących wykonawców i ich podwykonawców;
220. zauważa, że według wszystkich wyników audytów dostępnych pod koniec listopada 2015 r. 90 % kontroli zarządczych dotyczących programów realizowanych w ramach EFRR/Funduszu Spójności działało poprawnie lub wymagało jedynie drobnych zmian; przypomina, że główną przyczyną błędów państw członkowskich są skomplikowane struktury zarządcze i utrata wiedzy eksperckiej spowodowana wysokim poziomem rotacji pracowników lub niewystarczającym przydziałem pracowników wynikającym z ograniczeń budżetowych;
221. wzywa Komisję do udostępnienia państwom członkowskim silniejszych zachęt skłaniających do wykorzystywania innowacyjnych instrumentów finansowych w krajowej polityce regionalnej, przy jednoczesnym uwzględnianiu wniosków z okresu 2007–2013 w celu unikania blokowania środków w ramach instrumentów finansowych;
222. zwraca uwagę na zalecenia przedstawione w sprawozdaniu specjalnym Trybunału Obrachunkowego nr 10/2015 pt. „Należy zintensyfikować wysiłki zmierzające do rozwiązania problemów dotyczących zamówień publicznych w obszarze unijnej polityki spójności” i z zadowoleniem przyjmuje pozytywną reakcję Komisji na ustalenia Trybunału;
223. wyraża zadowolenie, że w październiku 2015 r. Komisja opublikowała dokument zatytułowany „Zamówienia publiczne – wytyczne dla praktyków dotyczące unikania najczęstszych błędów w projektach finansowanych przez europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne”; krytykuje jednak fakt, że głównym źródłem błędów związanych z wydatkami w pozycji „Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna” wciąż pozostaje naruszenie przepisów dotyczących zamówień publicznych, stanowiące niemal połowę szacowanego poziomu błędów; przypomina, że poważne naruszenia przepisów dotyczących zamówień publicznych obejmują na przykład nieuzasadnione bezpośrednie udzielanie zamówień, dodatkowych robót lub usług, bezprawne wykluczanie oferentów, a także przypadki konfliktu interesów i dyskryminujące kryteria wyboru; uważa, że dla przeciwdziałania błędom i nadużyciom podstawowe znaczenie ma polityka pełnej przejrzystości w odniesieniu do wykonawców i podwykonawców;
224. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w listopadzie 2014 r. Komisja ustanowiła grupę zadaniową ds. lepszego wdrażania dla Bułgarii, Chorwacji, Republiki Czeskiej, Węgier, Włoch (południowych), Rumunii, Słowacji i Słowenii, aby unikać sytuacji, w których środki zostają umorzone;
225. przypomina, że w ramach prawnych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na lata 2014–2020 wprowadzono również warunki wstępne skutecznego i wydajnego korzystania z funduszy Unii, obejmujące między innymi systemy zamówień publicznych istniejące w państwach członkowskich; w tym kontekście przyjęto 12 krajowych planów działania (Bułgaria, Republika Czeska, Grecja, Węgry, Chorwacja, Włochy, Łotwa, Malta, Polska, Rumunia, Słowenia i Słowacja), które zostaną poddane ocenie do 2016 r.; przypomina, że spełnienie warunków wstępnych jest zasadniczym warunkiem przyznania finansowania; domaga się niezbędnej pełnej przejrzystości w zakresie finansowania projektów infrastrukturalnych, w tym publikowania analiz *ex ante* i *ex post* dotyczących trwałości gospodarczej, środowiskowej i społecznej projektów;
226. wzywa Komisję do upublicznienia całej dokumentacji dotyczącej projektu kolei dużej prędkości na trasie Lyon–Turyn i jego finansowania;
227. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od 2009 r. DG REGIO przeprowadziła 265 misji kontrolnych; DG REGIO stwierdziła, że zasadniczo można uznać wiarygodność pracy 42 instytucji audytowych odpowiedzialnych za audyt około 91 % alokacji w ramach EFRR/FS za okres 2007–2013; w przypadku DG EMPL na koniec 2014 r. ocenie poddano 87 spośród 92 instytucji audytowych (94,6 %); ich praca obejmuje 113 spośród 118 programów operacyjnych, co stanowi 99,1 % programowania finansowego w okresie programowania 2007–2013;
228. zauważa, że procedury wstrzymania i wstępnego zawieszenia płatności dotyczyły 121 programów finansowanych w ramach EFRR/FS i wniosków o płatność na kwotę niemal 7,9 mld EUR złożonych przez państwa członkowskie; odnotowuje również, że w odniesieniu do EFS Komisja wysłała 11 pisemnych ostrzeżeń i 18 pism przed wstrzymaniem płatności, wszczęła 31 procedur wstrzymania płatności i zawiesiła 11 programów operacyjnych, czyli w sumie wstrzymała wnioski o płatność opiewające na 1,3 mld EUR;

229. zauważa, że w 2014 r. w wyniku rygorystycznej polityki nadzoru i przerywania płatności prowadzonej przez DG REGIO i DG EMPL oraz rosnącej liczby planów działania potwierdzono korekty finansowe o wartości 840 mln EUR oraz wykorzystano kwotę 854 mln EUR na wdrożenie programów EFRR/FS dla wszystkich okresów programowania (na podstawie decyzji z 2014 r. i lat ubiegłych); natomiast w przypadku EFS dla okresu programowania 2007–2013 zaakceptowano/przyjęto korekty finansowe o wartości 209 mln EUR i wykorzystano kwotę 155,9 mln EUR na wdrożenie (na podstawie decyzji z 2014 r. i lat ubiegłych);
230. z zadowoleniem zauważa, że w 2014 r. dzięki roli nadzorczej Komisji jednostki certyfikujące zastosowały korekty finansowe o wartości 782 mln EUR przed zadeklarowaniem Komisji wydatków związanych z EFRR/FS, zapobiegając niewłaściwym wydatkom z budżetu Unii;
231. jest zaniepokojony tym, że jak twierdzi Trybunał, w umowach partnerstwa i programach cele tematyczne nie są wykorzystywane w sposób systematyczny do przełożenia strategii „Europa 2020” na cele operacyjne; zauważa jednak, że jest ona transponowana na cele operacyjne na szczeblu programów realizowanych w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych przez konkretne cele uzgodnione z 11 celami tematycznymi; jest zdania, że wyniki można skutecznie oceniać jedynie wtedy, gdy cele tematyczne i programy operacyjne są dopasowane, a wskaźniki wyników i punkty odniesienia umożliwiają pomiar postępów;
232. zauważa, że porozumienia o partnerstwie i rozporządzenie ogólne z jednej strony tworzą wspólne zasady, które powinny wspierać zintegrowane podejście, jednak z drugiej strony funkcjonowanie każdego funduszu jest regulowane konkretnym rozporządzeniem i specyficznymi procedurami;
233. z zainteresowaniem odnotowuje, że w niedalekiej przyszłości Trybunał przedstawi specjalny audyt porozumień o partnerstwie i ram polityki spójności opartych na wynikach;
234. ubolewa nad faktem, że liczba PO, których dotyczy zastrzeżenie, wzrosła z 73 do 77 w przypadku PO współfinansowanych z EFRR/FS w 2014 r. i pozostała niezmieniona w przypadku PO współfinansowanych z EFS, tj. 36; szacowany wpływ finansowy tych zastrzeżeń spadł z 423 mln EUR w 2013 r. do 224 mln EUR w 2014 r. w przypadku EFRR/FS i wzrósł ze 123,2 mln EUR w 2013 r. do 169,4 mln EUR w 2014 r. w przypadku EFS;
235. zgadza się z ogólnymi zarysami wspólnej strategii audytu na okres 2014–2020, gdzie w ramach kontroli tematycznych priorytetowo potraktowane zostaną dwa obszary: wiarygodność mechanizmów zgłaszania danych dotyczących wyników (nowy element związany z podejściem zorientowanym na wyniki) i instrumentów finansowych;
236. ubolewa nad tym, że państwa członkowskie nie zaakceptowały jeszcze w pełni opcji kosztów uproszczonych w ramach EFS; z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie zatytułowane „Opcje kosztów uproszczonych w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego”, w którym DG EMPL oczekuje, że w okresie programowania 2014–2020 średnio 35 % wniosków o zwrot kosztów będzie dotyczyło właśnie opcji kosztów uproszczonych, przy czym niektóre państwa członkowskie (Włochy, Niemcy, Hiszpania i Szwecja) znacznie przekroczą ten wynik, a inne uzyskają wynik znacznie niższy (Bułgaria, Węgry, Łotwa i Słowacja); popiera starania DG EMPL na rzecz promowania wykorzystywania opcji kosztów uproszczonych przez państwa członkowskie i wzywa państwa członkowskie do pełnego wykorzystania ich potencjału;
237. docenia w tym kontekście, że Komisja utworzyła grupę wysokiego szczebla ds. uproszczeń dla beneficjentów europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; pragnie otrzymywać kopie sprawozdań, które grupa ta będzie publikować od lutego 2016 r.;
238. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji mające na celu zachęcenie państw członkowskich do stosowania narzędzia informatycznego ARACHNE w odniesieniu do eksploracji danych, z myślą o zapobieganiu oszustwom; przypomina państwom członkowskim, że to narzędzie informatyczne jest udostępniane bezpłatnie;
239. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2014 r. Komisja rozpoczęła pierwszą serię czterech badań mających na celu ocenę łączenia elementów zreformowanej polityki spójności w okresie programowania na lata 2014–2020; przypomina, że tematy ww. czterech badań są następujące: uwarunkowania *ex ante*, zasada partnerstwa, ramy wykonania oraz „nowe przepisy” (obejmujące szereg nowych elementów programowania, takich jak ocena obciążeń administracyjnych wobec beneficjentów i działania planowane w celu ich obniżenia, zasady horyzontalne, podejścia terytorialne itp.); pragnie otrzymywać kopie badań po ich zakończeniu;

Legalność i prawidłowość; błędy

240. jest zaniepokojony tym, że Trybunał zbadał 161 transakcji w obszarze polityki regionalnej i miejskiej oraz 170 transakcji w obszarze zatrudnienia i spraw społecznych, z których 135 zawierało błędy (75 w obszarze polityki regionalnej i miejskiej oraz 60 w obszarze polityki zatrudnienia i spraw społecznych); zauważa, że na podstawie 25 skwantyfikowanych błędów szacowany poziom błędów w obszarze polityki regionalnej i miejskiej wynosi 6,1 %, a na podstawie 28 skwantyfikowanych błędów szacowany poziom błędów w obszarze polityki zatrudnienia i spraw społecznych wynosi 3,7 %, co prowadzi do najbardziej prawdopodobnego poziomu błędów w polityce spójności ogółem na poziomie 5,7 %;

241. uważa za frustrujące, że w przypadku 21 błędów kwantyfikowalnych popełnionych przez beneficjentów władze krajowe dysponowały wystarczającymi informacjami, aby wykryć i skorygować te błędy lub im zapobiec przed zadeklarowaniem Komisji poniesionych wydatków; oraz że gdyby wszystkie te informacje wykorzystano do skorygowania błędów, szacowany poziom błędów dla tego rozdziału byłby niższy o 1,6 punktu procentowego; zauważa ponadto, że Trybunał ustalił, iż w 13 przypadkach wykryte błędy zostały popełnione przez władze krajowe; udział tych błędów w szacowanym poziomie błędów wyniósł 1,7 punktu procentowego; jest zdania, że sytuacja ta – utrzymująca się już od kilku lat – dowodzi braku staranności;
242. z ubolewaniem zauważa, że podobnie jak we wcześniejszych latach budżetowych poziom błędów, również w niektórych wnioskach o płatność końcową, które były przedmiotem zewnętrznych audytów i kontroli, wskazuje na słabe punkty w kontrolach *ex ante* w odniesieniu do EFS; podkreśla, że błędy związane z nieprzestrzeganiem przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych oraz z brakiem dokumentacji wydatków stanowiły prawie dwie trzecie szacowanego poziomu błędów;
243. podkreśla, że gdyby kontrole prowadzone przez państwa członkowskie były w pełni wiarygodne w obu tych obszarach polityki, szacowany poziom błędów można byłoby obniżyć o 3,3 punktu procentowego w przypadku obszaru polityki regionalnej i miejskiej oraz o 3,2 punktu procentowego w przypadku obszaru polityki dotyczącego zatrudnienia i spraw społecznych;
244. wzywa Komisję do przedstawienia przed dniem 1 lipca planów dotyczących naprawy tej sytuacji, tak aby znacznie poprawić zarządzanie finansami na poziomie państw członkowskich; wyraża głębokie przekonanie, że udzielenie absolutorium budżetowego musi być uzależnione od niezbędnego postępu w tym zakresie;
245. ubolewa, że źródła błędów pozostają takie same:
- a) w obszarze polityki regionalnej i miejskiej (Polityka regionalna): nieprzestrzeganie przepisów w dziedzinie zamówień publicznych, wnioski o zwrot kosztów niekwalifikowalnych oraz naruszanie przepisów dotyczących pomocy państwa;
- b) w obszarze zatrudnienia i spraw społecznych (Zatrudnienie): wnioskowanie o zwrot niekwalifikowalnych kosztów, sfinansowanie niekwalifikowalnego projektu lub beneficjenta, jak również przypadki nieprzestrzegania przepisów dotyczących zamówień publicznych; najczęstsze wykryte problemy z kwalifikowalnością to: wydatki deklarowane poza okresem kwalifikowalności (Republika Czeska, Niemcy), zawyżanie kosztów płac (Niemcy, Finlandia, Polska, Portugalia), koszty niezwiązane z projektem (Niderlandy, Polska, Portugalia), nieprzestrzeganie krajowych zasad kwalifikowalności (Polska) oraz dochody nieodliczone (Austria); najczęstsze przykłady nieprzestrzegania przepisów dotyczących zamówień publicznych to: nieuzasadnione bezpośrednie udzielanie zamówienia (Niemcy, Włochy), nieuzasadnione bezpośrednie udzielanie zamówienia na dodatkowe roboty/usługi, bezprawne wykluczenie oferentów, konflikt interesów i dyskryminacyjne kryteria wyboru (Finlandia);

(%)

Udział poszczególnych kategorii błędów	Polityka regionalna	Zatrudnienie
Nieprzestrzeganie przepisów w dziedzinie zamówień publicznych	44,9	2,9
Koszty niekwalifikowalne	21,5	5,6
Pomoc państwa	21,2	
Niekwalifikowalny projekt lub beneficjent		3,9
Ogółem	87,6	12,4

246. ubolewa nad tym, że przez wiele lat tego samego rodzaju błędy są wciąż wykrywane często w tych samych państwach członkowskich; zauważa, że zawieszanie i wstrzymywanie płatności przez Komisję gwarantuje wykonywanie działań naprawczych w przypadkach wykrycia uchybień; zwraca się do Komisji, aby na podstawie tego stwierdzenia zaoszczędziła inspekcje krajowych i regionalnych systemów zarządzania i kontroli oraz złagodziła je w przypadku państw, w których systemy zarządzania i kontroli okazały się niezawodne;
247. wyraża zaniepokojenie z powodu naruszeń przepisów dotyczących zamówień publicznych podczas przeprowadzania procedury udzielania zamówienia publicznego na systemy monitorowania komputerowego w okresach finansowania 2007–2013 i 2014–2020, co doprowadziło też o podejrzenia dotyczących możliwych nadużyć finansowych; zauważa, że czeskie organy kontrolne wykryły te błędy; w pełni popiera stanowisko Komisji, że nie należy dokonywać żadnych płatności do czasu wprowadzenia stosownych środków naprawczych i zakończenia dochodzenia prowadzonego przez policję;

248. jest zaniepokojony problemami przy przetargach na systemy monitorowania wydatków funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 oraz 2014–2020 i domaga się wyjaśnienia, dlaczego problemy te występują w każdym okresie finansowania, a także poinformowania o aktualnym stanie dochodzeń dotyczących oszustw i odzyskiwania nienależnych płatności;
249. zauważa, że według danych zawartych w rocznym sprawozdaniu z działalności DG ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej za rok 2014 ryzyko błędu w postaci średniej ważonej szacunków dla każdego programu operacyjnego wspieranego przez Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego i Fundusz Spójności wynosi mniej niż 1 % w 9 państwach członkowskich (w roku 2013 – w 6 państwach członkowskich), a tylko w 2 państwach członkowskich odsetek ten wynosi 4 % lub więcej (w 2013 r. – w 5 państwach członkowskich);
250. zauważa, że według danych zawartych w rocznym sprawozdaniu z działalności DG ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego za rok 2014 ryzyko błędu w postaci średniej ważonej szacunków dla każdego programu operacyjnego wspieranego przez EFS wynosi mniej niż 1 % w 9 państwach członkowskich, podobnie jak w roku 2013, natomiast w 6 państwach członkowskich odsetek ten wynosi 4 % lub więcej (najwyższy wynik to 7,9 %), podczas gdy w 2013 r. odsetek ten wynosił powyżej 4 % w 5 państwach członkowskich (przy czym najwyższe wyniki wynosiły 8,8 % i 9,3 %);
251. podkreśla, że w ciągu trzech ostatnich lat Trybunał nie wykrył żadnych błędów kwantyfikowalnych związanych z wykorzystaniem opcji kosztów uproszczonych; fakt ten pokazuje, że projekty, w których koszty są deklarowane z wykorzystaniem opcji kosztów uproszczonych, są w mniejszym stopniu narażone na błędy niż projekty, w których stosuje się koszty rzeczywiste;
252. jest zdania, że Komisja powinna opracować ukierunkowaną analizę krajowych zasad kwalifikowalności (zarówno dla okresu programowania 2007–2013, jak i 2014–2020) oraz na tej podstawie przygotować wytyczne dla państw członkowskich dotyczące uproszczenia i wyeliminowania nadmiernie zawiłych i skomplikowanych zasad (tzw. nadmiernie rygorystyczne wdrażanie);
253. zauważa, że poszanowanie zasad pomocy państwa wydaje się być istotnym elementem minimalizującym ryzyko popełniania błędów w obszarze spójności;
254. podkreśla znaczenie zwrócenia większej uwagi na problem nieprzekazywania przez władze krajowe państw członkowskich informacji o wszystkich błędach lub zgłaszania większej liczby korekt finansowych niż rzeczywiście wprowadzone;
255. wyraża zaniepokojenie kontrolami dotyczącymi funduszy dla uchodźców, często przyznawanych przez państwa członkowskie w sytuacjach kryzysowych, bez przestrzegania istniejących przepisów; uważa za szczególnie istotne, aby Komisja wprowadziła ściślejszy system kontroli, również w odniesieniu do przestrzegania praw człowieka uchodźców i osób ubiegających się o azyl;

Kwestie dotyczące wiarygodności danych

256. z satysfakcją odnotowuje, że dokładność danych dotyczących EFRR/FS i EFS przekazywanych przez państwa członkowskie w rocznych sprawozdaniach z kontroli uległa poprawie; ubolewa jednak, że w niektórych przypadkach korekta Komisji przekraczała 1,5 % i była uznawana za niewiarygodną;

Podjęcie ukierunkowane na wyniki i rezultaty

257. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w odniesieniu do dowodów na rzeczywiste wyniki realizacji polityki oraz osiągnięte rezultaty Trybunał po raz pierwszy zastosował podejście zorientowane na wyniki wobec kompletności budżetu Unii w stosunku do strategii „Europa 2020”; uważa, że wyniki wdrażania tej strategii przez fundusze strukturalne mają bardzo duże znaczenie dla obejmujących całą Unię głównych wskaźników ekonomicznych „PKB na głowę” oraz dla innych wskaźników;
258. uważa, że istotne jest dokonanie oceny, czy i w jakim zakresie projekty z EFRR, FS i EFS zostały zakończone (do końca 2014 r.), a ich cele osiągnięte;
259. ubolewa nad faktem, że oparte na wynikach ustalenia dotyczące finansowania są wyjątkiem, a nie regułą; zauważa, że w większości przypadków nieosiągnięcie celów uzgodnionych w umowach o udzielenie dotacji nie wpłynęło na poziom uzyskanego finansowania unijnego;
260. przypomina, że należało przyspieszyć wdrażanie 51 projektów priorytetowych w Grecji; ponadto 14 projektów – dotyczących m.in. katastru nieruchomości i rejestru krajowego – określono jako „wąskie gardła” i grozi im umorzenie; oczekuje, że Komisja przedstawi Parlamentowi aktualne informacje na ten temat w swoim sprawozdaniu z działań podjętych w następstwie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2014;

261. przypomina, że sprawozdanie Czeskiego Urzędu Kontroli OPTP/2014/SM/01 w sprawie procedury udzielenia zamówienia publicznego na system monitoringu na lata 2014–2020 przedstawione Komisji w kwietniu 2015 r. dotyczy wydatków niezgłoszonych o wartości ponad 9 mln EUR; z zadowoleniem przyjmuje wystosowanie przez Komisję ostrzeżenia dotyczącego możliwego przerwania płatności i wezwanie władz czeskich do zastosowania odpowiednich korekt finansowych; pragnie się dowiedzieć, jak Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) ocenia tę sytuację;

Instrumenty inżynierii finansowej

262. przyjmuje do wiadomości, że instytucje zarządzające państw członkowskich poinformowały o ogólnej liczbie 1 025 instrumentów inżynierii finansowej (w tym 73 funduszach powierniczych oraz 952 funduszach specjalnych) działających pod koniec 2014 r.: 90 % z nich to instrumenty inżynierii finansowej dla przedsiębiorstw, 6 % dotyczy przedsięwzięć inwestycyjnych na obszarach miejskich, a 4 % – funduszy na projekty dotyczące efektywności energetycznej/ energii odnawialnej; te instrumenty inżynierii finansowej utworzono w 25 państwach członkowskich i otrzymały one wsparcie finansowe ze 183 programów operacyjnych; zauważa, że ogólna wartość wkładów z programów operacyjnych wpłacona na instrumenty inżynierii finansowej wyniosła 16 mld EUR, w tym 10,9 mld EUR ze środków EFRR i EFS; oraz że płatności dla odbiorców ostatecznych wyniosły 9,19 mld EUR pod koniec 2014 r., z czego 5,8 mld EUR w ramach funduszy strukturalnych, co pozwoliło osiągnąć wskaźnik absorpcji w wysokości prawie 57 % kwot programów operacyjnych;

263. zauważa, że według ostatniego i kompleksowego badania, które należycie ocenia praktykę stosowania instrumentów inżynierii finansowej w polityce spójności w okresie programowania 2007–2013, instrumenty inżynierii finansowej oferują wiele korzyści, nadal jednak należy wyeliminować pewne ich słabe punkty; analiza pokazuje jednak, że stopień ich wykorzystania zdecydowanie różni się pomiędzy państwami członkowskimi; wzywa Komisję do przeanalizowania głównych przyczyn istnienia tak znacznych różnic między państwami członkowskimi oraz wypracowania skutecznej zachęty do większej aktywności państw członkowskich w wykorzystywaniu instrumentów inżynierii finansowej w tych dziedzinach, w których okazały się one skuteczne;

264. zauważa, że istnieje wyraźna różnica między ilością środków finansowych, jakimi zasilono instrumenty inżynierii finansowej, a kwotami przekazanymi ostatecznym odbiorcom pomocy; jest zdania, że mogłoby to oznaczać, iż niektóre duże kwoty były jedynie „chwilowo zamrożone” w instrumentach inżynierii finansowej w celu uniknięcia ryzyka umorzenia środków; zwraca się do Komisji o zadbanie o wyeliminowanie tych negatywnych aspektów stosowania instrumentów inżynierii finansowej i uznaje nowe postanowienie na okres 2014–2020 dotyczące dokonywania płatności na rzecz instrumentów inżynierii finansowej w transzach za pozytywny krok w tym kierunku;

265. zauważa, że wyraźnie częstsze stosowanie instrumentów inżynierii finansowej nieuchronnie prowadzi do przyjęcia zupełnie nowego podejścia do wydatkowania środków publicznych przez organy administracji publicznej i organy audytu i kontroli, co do pewnego stopnia wymaga „nowej kultury” w środowisku dla innowacyjnych instrumentów finansowych; wzywa Komisję do zbadania odpowiedniego przygotowania tego środowiska;

266. podkreśla, że instrumenty inżynierii finansowej mogłyby znacząco przyczynić się do oszczędności, wydajności i skuteczności wykorzystania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, jeśli są mądrze wdrażane, jako że w sposób naturalny koncentrują się one na osiągnięciu wyników lub zapewnieniu wydajności; wzywa również Komisję do uwzględnienia tego rodzaju korzyści w unijnej polityce wydatków budżetowych;

267. przyjmuje do wiadomości, że w 2014 r. w sumie 53 instrumenty finansowe, ograniczające się głównie do wspierania MŚP, zostały wdrożone w 7 państwach członkowskich finansowanych przez EFS i że łącznie 16 716 MŚP (z czego 11 286 mikroprzedsiębiorstw) otrzymało pomoc finansową z całkowitego budżetu EFS w wysokości 472 mln EUR;

268. przypomina, że wdrażanie instrumentów inżynierii finansowej w okresie programowania 2007–2013 przebiegało powoli ze względu na:

- a) złożoność przepisów;
- b) w niektórych przypadkach – nadmierną alokację zasobów w stosunku do rzeczywistych potrzeb;
- c) realizację zadań w dobie kryzysu finansowego;

269. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w okresie programowania 2014–2020 ramy regulacyjne przewidują, że stosowanie instrumentów inżynierii finansowej opiera się na obowiązkowych ocenach *ex ante* w celu określenia potrzeb inwestycyjnych i uniknięcia generowania nadmiernego zapotrzebowania na środki unijne;

270. z zadowoleniem przyjmuje również utworzenie, we współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym, wspólnej platformy doradztwa technicznego w zakresie instrumentów finansowych (Fi-Compass) w celu wsparcia wdrażania instrumentów inżynierii finansowej w latach 2014–2020;

Najlepsza praktyka

271. z zadowoleniem przyjmuje tendencję do upraszczania, redukcji nadmiernie rygorystycznego wdrażania oraz poprawy zarządzania dzielonego wraz z nowymi elementami polityki spójności na okres programowania 2014–2020, co wydaje się najlepszą metodologicznie praktyką i znajduje odzwierciedlenie w wielu konkretnych krokach, takich jak wypracowanie komplementarności z Planem inwestycyjnym dla Europy poprzez praktyczne współistnienie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz EFIS (Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych), poszerzenie o 100 % zakresu instrumentów inżynierii finansowej, zapewnienie ukierunkowanych inicjatyw, np. dla MŚP, tworzenie grup zadaniowych ds. lepszego wdrażania, wprowadzanie tematycznego ukierunkowania na inteligentny rozwój i wprowadzanie w życie strategii badawczych i innowacyjnych respektujących strategię inteligentnej specjalizacji, czy poprzez wkład polityki spójności wnoszony do poszczególnych polityk Unii m.in. w dziedzinie gospodarki cyfrowej, energii i spraw społecznych;
272. z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez Komisję grupy wysokiego szczebla ds. uproszczeń dla beneficjentów służącej wspomaganie identyfikacji przeszkód i barier dla uproszczeń oraz znalezieniu sposobu na ich eliminację; apeluje do Komisji o zbadanie udanych procedur uproszczenia usankcjonowanych przez Trybunał, tj. w ramach programu „Horyzont 2020” i uproszczenia kosztów pośrednich zwracanych według stawki ryczałtowej w celu upowszechnienia tego podejścia w pozostałych obszarach polityki;
273. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie analizy lub przeglądu możliwości rozszerzenia na inne programy systemu płatności ryczałtowych, który generuje znacznie mniej błędów niż system zwrotu kosztów, stanowiący główne źródło błędów;
274. wzywa Komisję do monitorowania sposobu, w jaki państwa członkowskie ulepszają przepisy dotyczące audytu i kontroli w celu stworzenia wspólnej podstawy do wymiany najlepszych praktyk, szczególnie w dziedzinie zamówień publicznych oraz zwalczania nadużyć finansowych i korupcji;

Środki, jakie należy podjąć

275. stwierdza, że Komisja powinna:
- a) przedstawić dowody na wpływ interwencji EFRR, EFS i FS w okresie 2007–2013 w celu osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”;
 - b) zadbać o to, by nowe priorytety Unii były ściślej powiązane z polityką spójności;
 - c) kontynuować rozpoczęty już proces upraszczania, w tym promocję opcji kosztów uproszczonych;
 - d) nadal wspierać synergię w ramach samej polityki spójności, jak również między polityką spójności a innymi unijnymi interwencjami budżetowymi;
276. podziela zastrzeżenia Komisji w stosunku do obszaru spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz zwraca się o poinformowanie go o rozwoju odnośnych programów dzięki sprawozdaniu Komisji będącym następstwem decyzji Parlamentu o udzieleniu absolutorium;
277. wzywa Komisję, aby nadal rygorystycznie zajmowała się uchybieniami podczas kontroli pierwszego szczebla w państwach członkowskich, ponieważ na tym poziomie powstają jedne z najpoważniejszych błędów;
278. wzywa Komisję do zreferowania – w sprawozdaniu będącym następstwem decyzji Parlamentu o udzieleniu Komisji absolutorium za 2014 r. – kwestii absorpcji przez państwa członkowskie opcji kosztów uproszczonych;
279. zgadza się z Trybunałem, że Komisja powinna przekazać wszystkim państwom członkowskim swoją ocenę wiarygodności korekt finansowych zgłoszonych przez instytucje certyfikujące oraz jej wpływu na wyliczony przez Komisję poziom błędów resztowego; apeluje do Komisji, by w następstwie decyzji Parlamentu o udzieleniu absolutorium zdała relację z wyników tego działania;

280. podziela pogląd Trybunału, że Komisja powinna jeszcze bardziej wzmocnić system kontroli organów audytowych i zdawać sprawozdanie z wyników w następstwie decyzji Parlamentu o udzieleniu absolutorium;
281. wzywa DG REGIO oraz DG EMPL do publikowania w swoich odpowiednich rocznych sprawozdaniach z działalności ich wkładu na rzecz przygotowania zaleceń Komisji dla poszczególnych krajów i tego, jak wspierają państwa członkowskie w ich wdrażaniu, ponieważ zalecenia te powinny wykazywać, w jaki sposób te dyrekcje generalne ułatwiają postępy państw członkowskich w osiągnięciu celów strategii „Europa 2020”;

Zasoby naturalne

Sprawy ogólne

282. zauważa, że część wydatków dotyczących zasobów naturalnych obejmuje przede wszystkim różne rodzaje działalności w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR), mającej na celu podniesienie wydajności sektora rolnego, podniesienie poziomu życia społeczności wiejskiej, stabilizację rynków oraz zapewnienie dostępności dostaw żywności po rozsądnych cenach; jest świadomy, że oba fundusze pełnią taką właśnie rolę: z EFRG (Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji) Unia wypłaca pomoc bezpośrednią/płatności bezpośrednie oraz udostępnia środki rynkowe, a z EFRROW (Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich) współfinansuje ona programy rozwoju obszarów wiejskich w ramach poszczególnych projektów;
283. wzywa Komisję do dopilnowania, by żadne środki unijne nie były udostępniane w celu bezpośredniego lub pośredniego wspierania walk byków; uważa, że środki na WPR, ani żadne inne środki z budżetu UE, nie powinny być przeznaczane na finansowanie działalności związanej z torturowaniem zwierząt;
284. zauważa, że inne obszary obejmują działania w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (EFR; Europejski Fundusz Rybacki) i działania wspierające ochronę środowiska (ochrona i poprawa, racjonalne wykorzystanie zasobów naturalnych), głównie w ramach programu LIFE (program na rzecz środowiska);
285. z ubolewaniem zauważa, że spośród 21 zaleceń Trybunału wydanych w latach 2011–2012 wdrożono w pełni 5 zaleceń, 4 zalecenia są wdrażane w większości aspektów, natomiast 12 zaleceń jest wdrażanych w niektórych aspektach;

Kwestie dotyczące zarządzania

286. zauważa, że wydatki na WPR odbywają się w drodze zarządzania dzielonego (współfinansowanie z państwami członkowskimi; ponadto płatności bezpośrednie są dystrybuowane przez agencje płatnicze i istnieje odpowiedzialność za zapewnienie kwalifikowalności i świadczenie płatności dla beneficjentów); że EFR jest również zarządzany na zasadzie współdzielenia; oraz że zarządzanie LIFE jest zapewniane na szczeblu centralnym przez Komisję;
287. podkreśla, że problem efektywnego przydziału obejmuje również ograniczoną wiarygodność i bazę LPIS, która nie zawsze zawiera uaktualnione dane; z zadowoleniem zauważa, że niedociągnięcia w LPIS zostały naprawione we wszystkich skontrolowanych państwach członkowskich, lecz ubolewa nad faktem, że wciąż istnieją pewne istotne niedociągnięcia w niektórych państwach członkowskich; zwraca się do Komisji, aby wdrożyła wzmocnione instrumenty w ramach nowego prawodawstwa w zakresie WPR ⁽¹⁾ w przypadku utrzymujących się istotnych niedociągnięć w krajowych systemach;
288. podkreśla, że jedno ze stwierdzonych uchybień dotyczy również niedostatecznie dobrych planów działania państw członkowskich na rzecz rozwoju obszarów wiejskich;
289. zaleca Komisji przedstawienie wytycznych państwom członkowskim, aby rozwiązać te problemy i przyczynić się do zadowalających rozstrzygnięć;
290. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał przeprowadził kontrolę uzupełniającą mającą ocenić, czy nieprawidłowości stwierdzone w państwach członkowskich w latach 2007–2013 i dotyczące LPIS zostały zlikwidowane;

(1) „Zmniejszanie i zawieszanie płatności miesięcznych i płatności okresowych”; zob. art. 41 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013 s. 549).

291. z zadowoleniem odnotowuje, że uchybienia w LPIS zostały naprawione we wszystkich skontrolowanych państwach członkowskich; ubolewa jednak, że wciąż istnieją pewne istotne niedociągnięcia w Grecji, Hiszpanii i we Włoszech; zwraca się do Komisji, aby wdrożyła wzmocnione instrumenty w ramach nowego prawodawstwa w zakresie WPR w przypadku utrzymujących się istotnych niedociągnięć w krajowych systemach;
292. zauważa z zaniepokojeniem, że możliwe jest zaniżanie poziomu błędu zgłoszonego w danym roku budżetowym przez jednostkę certyfikującą w ramach „procedury wzmocnienia wiarygodności”⁽¹⁾; podkreśla, że w odniesieniu do sześciu państw członkowskich, które dobrowolnie zdecydowały się zastosować tę procedurę, Trybunał stwierdził zasadniczo, że zgłoszone poziomy błędy są niewiarygodne głównie z powodu uchybień we wdrażaniu tej procedury oraz że Komisja będzie musiała uzupełnić zgłoszone poziomy błędy;
293. głęboko ubolewa nad tym, że grecka jednostka certyfikująca znacznie zaniżyła poziom błędów zgłoszony za rok budżetowy 2014 w ramach „procedury wzmocnienia wiarygodności”, i podkreśla, że ogólnie w sześciu państwach członkowskich, które dobrowolnie zdecydowały się na zastosowanie tej procedury (Grecja, Bułgaria, Rumunia, Włochy, Luksemburg, Zjednoczone Królestwo), Trybunał stwierdził, że we wszystkich państwach członkowskich oprócz Luksemburga wystąpiły niedoskonałości w jej wdrażaniu, które sprawiają, że zgłoszone poziomy błędy nie są wiarygodne;
294. ubolewa, że Trybunał wykrył uchybienia w systemach kontroli związanych z transakcjami w zakresie rozwoju obszarów wiejskich w pięciu agencjach płatniczych, które skontrolował w 2014 r. w Irlandii, we Włoszech (Kampania), w Portugalii, Rumunii i Szwecji, w szczególności zaś w zakresie kontroli dotyczących warunków kwalifikowalności do uwarunkowań środowiskowych, maksymalnej wielkości przedsiębiorstw oraz procedury zamówień publicznych;
295. ubolewa nad faktem, że w zakresie rozwoju obszarów wiejskich większość rodzajów błędów i słabości systemowych nie została uwzględniona w planach działania zbadanych przez Trybunał;
296. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że według ustaleń Trybunału w 2014 r. Komisja prawidłowo zarządziła procedurę rozliczania finansowego rachunków;
297. z zaniepokojeniem stwierdza, że w 2014 r. procedury zgodności były wciąż zbyt długotrwałe; zaznacza, że zmniejszenie poziomu zaległości o 15 % w porównaniu z sytuacją na koniec roku 2013 jest niewystarczające i prowadzi do licznych zaległości w postaci 180 niezamkniętych postępowań z końcem 2014 r.;
298. podkreśla, że kontrola Trybunału dotycząca zarządzania przepływem wiedzy i środkami doradczymi wykazała, że znaczna liczba podobnych usług jest finansowana z różnych funduszy unijnych (np. z EFS, jak również za pośrednictwem EFRROW), co wiąże się z ryzykiem podwójnego finansowania i wymaga dublowania kosztownych struktur zarządzania;
299. wyraża ubolewanie z powodu ustaleń Trybunału, że unijne wsparcie na rzecz infrastruktury obszarów wiejskich zapewniło optymalne wykorzystanie środków jedynie w ograniczonym stopniu; ubolewa nad tym, że potrzeba finansowania przez Unię rozwoju obszarów wiejskich nie zawsze była jasno uzasadniona, wystąpiły problemy z koordynacją z innymi funduszami, natomiast procedura wyboru nie zawsze prowadziła do przeznaczenia środków na najbardziej opłacalne projekty; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zgromadzenie stosownych i wiarygodnych danych dotyczących efektywności i wydajności finansowanych środków w celu zarządzania wydatkami w sposób ukierunkowany na rezultaty;

Legalność i prawidłowość; błędy

300. wyraża głębokie zaniepokojenie tym, że Trybunał zbadał 183 transakcje w ramach EFRG obejmujące wsparcie rynku i pomoc bezpośrednią oraz 176 transakcji dotyczących rozwoju obszarów wiejskich, środowiska naturalnego, działań w dziedzinie klimatu i rybołówstwa, spośród których 177 zawierało błędy (93 w obszarze rolnictwa dotyczące wsparcia rynku i pomocy bezpośredniej oraz 84 dotyczące rozwoju obszarów wiejskich, środowiska naturalnego, działań w dziedzinie klimatu i rybołówstwa); zauważa, że na podstawie 88 skwantyfikowanych błędów szacowany poziom błędów w obszarze wsparcia rynku i pomocy bezpośredniej z EFRG wynosi 2,9 %, a na podstawie 41 skwantyfikowanych błędów szacowany poziom błędów w obszarze rozwoju obszarów wiejskich, środowiska naturalnego, działań w dziedzinie klimatu i rybołówstwa wynosi 6,2 %, co prowadzi do najbardziej prawdopodobnego poziomu błędów w „zasobach naturalnych” ogółem na poziomie 3,6 %; z satysfakcją zauważa, że sytuacja uległa poprawie, gdyż bez zasady wzajemnej zgodności najbardziej prawdopodobny poziom błędów dla „zasobów naturalnych” ogółem wyniósłby 3 %;

⁽¹⁾ Por. sprawozdanie roczne Trybunału za rok 2014, pkt 7.44–7.50.

301. za niedopuszczalne uznaje to, że w przypadku 26 popełnionych przez beneficjentów błędów skwantyfikowanych dotyczących rynku EFRG i wsparcia bezpośredniego władze krajowe dysponowały wystarczającymi informacjami, aby wykryć i skorygować te błędy lub im zapobiec przed zadeklarowaniem Komisji poniesionych wydatków; stwierdza, że gdyby wszystkie te informacje wykorzystano do skorygowania błędów, szacowany poziom błędu dla tego podrozdziału byłby niższy o 0,6 punktu procentowego; zauważa ponadto, że Trybunał ustalił, iż w 34 przypadkach wykryte błędy zostały popełnione przez władze krajowe; ponadto udział tych błędów w szacowanym poziomie błędu wyniósł 0,7 punktu procentowego; zauważa, że w przypadku 15 popełnionych przez beneficjentów błędów skwantyfikowanych dotyczących rozwoju obszarów wiejskich, środowiska naturalnego, działania w dziedzinie klimatu i rybołówstwa władze krajowe dysponowały wystarczającymi informacjami, aby wykryć i skorygować te błędy lub im zapobiec przed zadeklarowaniem Komisji poniesionych wydatków; oraz że gdyby wszystkie te informacje wykorzystano do skorygowania błędów, szacowany poziom błędu dla tego podrozdziału byłby niższy o 3,3 punktu procentowego; zauważa, że Trybunał ustalił, iż w trzech przypadkach wykryte błędy zostały popełnione przez władze krajowe; udział tych błędów w szacowanym poziomie błędu wyniósł 0,6 punktu procentowego; jest zdania, że sytuacja ta – utrzymująca się już od kilku lat – dowodzi braku staranności;

302. ubolewa, że źródła błędów pozostają takie same:

- a) rynek EFRG i wsparcie bezpośrednie (dla rolnictwa): niedokładne lub niekwalifikujące się wnioski beneficjentów (np. zadeklarowanie zawyżonej powierzchni gruntów rolnych, niekwalifikujące się działki gruntu), niekwalifikujący się beneficjenci, działania, projekty lub wydatki, naruszenia zasady wzajemnej zgodności i błędy administracyjne;
- b) rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, działania w dziedzinie klimatu i rybołówstwo (wydatki na obszary wiejskie): niedokładne lub niekwalifikujące się wnioski beneficjentów (np. zadeklarowanie zawyżonej powierzchni gruntów rolnych, niekwalifikujące się działki gruntu), niekwalifikujący się beneficjenci, działania, projekty lub wydatki, naruszenia zasady wzajemnej zgodności, niespełnianie zobowiązań rolnośrodowiskowych i nieprzestrzeganie przepisów w dziedzinie zamówień publicznych;

(%)

Udział poszczególnych kategorii błędów	Rolnictwo	Obszary wiejskie
Zawyżona liczba kwalifikowalnych hektarów	28	6
Niekwalifikujący się beneficjenci, działania, projekty lub wydatki	6	16
Naruszenia zasady wzajemnej zgodności	15	1
Błędy administracyjne	15	
Niespełnianie zobowiązań rolnośrodowiskowych		10
Nieprzestrzeganie przepisów w dziedzinie zamówień publicznych		3
Ogółem	63	37

303. jest szczególnie zaniepokojony przypadkami podejrzeń o celowe obchodzenie kryteriów kwalifikowalności; zauważa, że przypadki te przekazano OLAF i zwraca się do OLAF o zdanie sprawy z wyników swojego dochodzenia w formie sprawozdania z działań następczych Komisji;

Kwestie dotyczące wiarygodności danych

304. podkreśla, że kwestią najwyższej wagi jest dysponowanie wiarygodnym i aktualnym systemem identyfikacji działek rolnych (LPIS), który powinien przyczyniać się do ograniczenia błędów;
305. zauważa, że skoro poziomy błędu zgłaszane przez państwa członkowskie w odniesieniu do każdej agencji płatniczej nie zawsze są wiarygodne, DG AGRI dostosowuje te poziomy błędu głównie w oparciu o kontrole przeprowadzone przez Komisję i Trybunał w ciągu ostatnich trzech lat;
306. podkreśla, że choć w 2014 r. jednostki certyfikujące pozytywnie oceniły wszystkie zgłoszone przez państwa członkowskie dane statystyczne dotyczące kontroli programów EFRG objętych ZSZiK, Komisja musiała skorygować w górę poziomy błędu zgłoszone przez 17 z 69 agencji płatniczych, w których poziom błędu resztowego przekroczył 2 %, z czego w pięciu przypadkach przekroczył 5 %⁽¹⁾, tj. w Hiszpanii (Andaluzja, Kantabria, Estremadura i La Rioja) i na Węgrzech; zauważa, że w ujęciu ogólnym w wyniku dostosowań przeprowadzonych przez DG AGRI zgłoszony poziom błędu w przypadku płatności bezpośrednich w ramach WPR wzrósł z 0,55 % do 2,54 %;

⁽¹⁾ Zob. tabela: Załącznik 10 – 3.2.8 dotyczący sprawozdania z rocznej działalności DG AGRI za 2014 r.

307. podkreśla, że choć w 2014 r. jednostki certyfikujące pozytywnie oceniły 88 % zgłoszonych przez państwa członkowskie danych statystycznych z kontroli dotyczących EFRROW, Komisja musiała skorygować w górę poziomy błędu zgłoszone przez 43 z 72 agencji płatniczych, w których skorygowany poziom błędu przekroczył 2 % (z czego w 14 przypadkach przekroczył 5 %, tj. w Bułgarii, Danii, Hiszpanii (Andaluzja i Walencja), Francji (ODARC i ASP), Zjednoczonym Królestwie (Anglia), Grecji, Irlandii, na Litwie, Łotwie, w Niderlandach, Portugalii i Rumunii); zauważa, że w ujęciu ogólnym w wyniku dostosowań przeprowadzonych przez DG AGRI zgłoszony poziom błędu w przypadku płatności w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich wzrósł z 1,52 % do 5,09 %;
308. podkreśla, że istnieje ryzyko niedoszacowania skorygowanego poziomu błędu przez Komisję na szczeblu poszczególnych agencji płatniczych, ponieważ korekty często są wprowadzane tylko wówczas, gdy dostępne są kontrole przeprowadzone przez Komisję lub Trybunał;
309. zauważa jednak, że Trybunał uznaje metodę Komisji za właściwe podejście zapewniające wystarczającą podstawę do sformułowania zastrzeżeń na poziomie pojedynczych agencji płatniczych;
310. zauważa, że w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich realizacja polityki odbywa się we fragmentarycznych ramach ⁽¹⁾, co powoduje, że przeprowadzane przez Komisję kontrole zgodności obejmują swym zakresem mniejszą część wydatków w ramach EFRROW;
311. zauważa, że skoro średnia korekta finansowa dotycząca EFRG w ostatnich trzech latach odpowiada 1,2 % odnośnych wydatków, a w przypadku EFRROW – 1 %, Komisja zastosowała korekty finansowe obejmujące nieco mniej niż połowę poziomu skorygowanego poziomu błędu dla EFRG (2,6 % w 2014 r.) i jedną piątą poziomu skorygowanego poziomu błędu dla EFRROW (5,1 % w 2014 r.); zauważa także, że na przestrzeni ostatnich trzech lat środki odzyskiwane wyniosły 0,3 % wydatków na EFRG i 0,9 % na EFRROW;
312. podkreśla, że na podstawie danych przekazanych przez Komisję i dotyczących z jednej strony korekt finansowych i środków odzyskanych (1,9 % wydatków), a z drugiej strony zagregowanego skorygowanego poziomu błędu (5,1 %), dane za 2014 r. w odniesieniu do EFRROW wskazują, że zdolność do podejmowania działań naprawczych jest niewystarczająca, by przed końcem okresu programowania ograniczyć wydatki obciążone ryzykiem do poziomu poniżej prognozy istotności ⁽²⁾;
313. zauważa, że poświadczenie wiarygodności wydane przez dyrektora generalnego DG AGRI zawiera trzy zastrzeżenia dotyczące wydatków za rok 2014 poniesionych w ramach zarządzania dzielonego z państwami członkowskimi i jedno w odniesieniu do zarządzania pośredniego na łączną kwotę 1 446,9 mln EUR (1 451,9 mln EUR w 2013 r.); zauważa, że w 2014 r. najwyższe ryzyko wystąpiło w odniesieniu do pozycji ABB03 (Płatności bezpośrednie); z zadowoleniem przyjmuje te intensywne działania kontrolne i korekcyjne dyrekcji generalnej związane z danymi urzędów państw członkowskich, zgodnie z wymogami art. 66 rozporządzenia finansowego; zwraca uwagę, że ujawnione przy tym słabe punkty i korekty w systemach krajowych stanowią ważną część podstawy danych poświadczenia wiarygodności; wzywa Komisję do dalszego polepszenia podstawy danych poświadczenia wiarygodności;

Podejście ukierunkowane na wyniki i rezultaty

314. zauważa, że stwierdzono stosunkowo silne, choć raczej formalne, skoncentrowanie się na kryteriach wyników (według Trybunału nawet w 93 % zbadanych projektów), natomiast najwyraźniej nie mierzono tak rygorystycznie stopnia realizacji celów;
315. zauważa, że według rocznego sprawozdania z działalności dyrektora generalnego DG AGRI współczynnik dochodów z działalności rolniczej utrzymywał się w 2014 r. na stabilnym poziomie (kluczowy wskaźnik skuteczności działania 1); podkreśla, że według Komisji ⁽³⁾ na dochód z działalności rolniczej w przeliczeniu na pracownika pozytywnie wpływa spadek liczby pracowników rolnych; zwraca się do Komisji o systematyczne uwzględnianie postępów w tej kwestii w swoim rocznym sprawozdaniu z działalności;
316. zauważa z zaskoczeniem, że według rocznego sprawozdania z działalności dyrektora generalnego DG AGRI stopa bezrobocia na obszarach wiejskich (kluczowy wskaźnik skuteczności działania 4) utrzymywała się w 2014 r. na stabilnym poziomie, podczas gdy liczba rolników w Unii stale spada;

⁽¹⁾ Polityka w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich jest realizowana za pomocą 46 środków, a te z kolei są wdrażane za pośrednictwem programów rozwoju obszarów wiejskich na szczeblu krajowym lub regionalnym.

⁽²⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za rok 2014, pkt 7.71.

⁽³⁾ Zob. odpowiedź komisarza Hogana na pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie 7b. Wysłuchanie CONT w dniu 14 stycznia 2016 r.

317. uznaje za sprzeczne z zasadą zrównoważoności, że według rocznego sprawozdania z działalności DG AGRI ⁽¹⁾ 44,7 % wszystkich unijnych gospodarstw rolnych to gospodarstwa rolne niskotowarowe, tj. gospodarstwa, których dochód jest niższy niż 4 000 EUR rocznie; zauważa również, że według sprawozdania w sprawie dystrybucji pomocy bezpośredniej dla producentów rolnych za rok budżetowy 2014 przyjętego przez Komisję w dniu 15 grudnia 2015 r.:
- a) średnio 80 % beneficjentów wsparcia bezpośredniego w ramach WPR otrzymuje ok. 20 % płatności;
 - b) 79 % beneficjentów wsparcia bezpośredniego w ramach WPR otrzymuje rocznie 5 000 EUR lub mniej;
318. zwraca się do DG AGRI o przedstawienie w swoim rocznym sprawozdaniu z działalności za rok 2015 szerokiego zestawu wskaźników ekonomicznych i środowiskowych przedstawiających zrównoważony obraz stanu unijnego rolnictwa i jego szerszego otoczenia, aby umożliwić współtstawodawcom lepszą ocenę WPR i rozpoczęcie opartej na wiarygodnych danych refleksji nad jej przyszłymi kierunkami;
319. zwraca się do DG AGRI o zdanie sprawy w swoim sprawozdaniu rocznym z rozwoju dystrybucji wsparcia dochodów z działalności rolniczej i zajęcie się przy tym w szczególności efektami form pomocy wprowadzonych po raz pierwszy w ramach reformy WPR w 2013 r., takich jak płatność redystrybucyjna;
320. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał w ramach działań pilotażowych dotyczących wyników skupił się na 71 projektach dotyczących rozwoju obszarów wiejskich, które obejmowały inwestycje w aktywa trwałe;
321. z zadowoleniem przyjmuje wyniki wdrażania polityki rozwoju obszarów wiejskich na lata 2007–2013 według wstępnych danych (koniec 2014 r.) w odniesieniu do mikroprzedsiębiorstw (73 300) i młodych rolników (164 000) oraz wsparcia dla innowacji służących wprowadzaniu nowych produktów lub technologii w 136 000 gospodarstwach rolnych;
322. ubolewa, że Trybunał wykazał nieprawidłowości w ukierunkowaniu działań i wyborze projektów oraz brak dowodów na racjonalność kosztów;
323. ubolewa, że Trybunał wykrył uchybienia w systemach kontroli związanych z transakcjami w zakresie rozwoju obszarów wiejskich w pięciu agencjach płatniczych, które skontrolował w 2014 r. w Irlandii, we Włoszech (Kampania), w Portugalii, Rumunii i Szwecji, w szczególności zaś w zakresie kontroli dotyczących warunków kwalifikowalności do uwarunkowań środowiskowych, maksymalnej wielkości przedsiębiorstw oraz procedury zamówień publicznych;

Instrumenty inżynierii finansowej

324. zauważa, że zastosowanie w tej dziedzinie instrumentów inżynierii finansowej jest absolutnie nieistotne i raczej wyjątkowe;
325. ubolewa, że Trybunał wykrył poważne uchybienia dotyczące efektu rotacji i efektu dźwigni w odniesieniu do instrumentów finansowania rozwoju obszarów wiejskich i stwierdził, że w okresie 2007–2013 instrumenty inżynierii finansowej były nieskuteczne ⁽²⁾; wzywa Komisję do wdrożenia środków na rzecz wprowadzenia wystarczających zachęt dla beneficjentów, aby umożliwić osiągnięcie znacznej wartości dodanej;
326. zauważa, że Komisja wszczęła procedurę rozliczenia zgodności rachunków, aby uzyskać szczegółowe i precyzyjne informacje o ryzyku konfliktu interesów obejmującego Państwowy Interwencyjny Fundusz Rolny w Republice Czeskiej, i zaznaczyła, że niezastosowanie odpowiednich środków zapobiegających konfliktowi interesów może w ostateczności prowadzić do wycofania przez właściwy organ czeski akredytacji dla agencji płatniczej i/lub do zastosowania przez Komisję korekty finansowej; zwraca się do Komisji o niezwłoczne działania i przedstawienie Parlamentowi sprawozdania w tej sprawie do czerwca 2016 r.; zwraca się do OLAF o niezwłoczne zgłoszenie Parlamentowi swojej decyzji o ewentualnym wszczęciu postępowania;
327. odnotowuje, że po zakończeniu okresu kwalifikowalności instrumentów inżynierii finansowej środki uzyskane przez fundusze w wyniku zwrotu z inwestycji mogą zostać zwrócone państwu członkowskiemu i stać się środkami krajowymi na mocy obowiązujących ram prawnych; ubolewa nad tym, że oznacza to, iż środki pierwotnie powiązane z konkretnymi instrumentami finansowymi mogą zostać w ostateczności przekazane innym sektorom i indywidualnym przedsięwzięciom; zwraca się do Komisji o zwiększenie zachęt dla państw członkowskich do wydawania tych środków w ramach tego samego sektora;

⁽¹⁾ Roczne sprawozdanie z działalności dyrektora generalnego DG AGRI, s. 17.

⁽²⁾ Sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 5/2015: Czy instrumenty finansowe stanowią skuteczne i przyszłościowe narzędzie wspierania rozwoju obszarów wiejskich?

Najlepsza praktyka

328. zauważa przeprowadzoną przez Trybunał szczegółową analizę tego, czy wsparcie unijne było ukierunkowane na wyraźnie określone cele, które odzwierciedlały stwierdzone potrzeby strukturalne i terytorialne oraz niekorzystne czynniki strukturalne; zauważa, że Trybunał przeanalizował także kryterium wyników w ramach ukierunkowania i procedur wyboru; uważa, że udoskonalone wspólne ramy monitorowania i oceny opracowane przez DG AGRI w związku z podejściem ukierunkowanym na wyniki obejmują zestaw szczegółowych wskaźników, które umożliwią Komisji pomiar i zdawanie sprawy z postępów;

Środki, jakie należy podjąć

329. stwierdza, że Komisja powinna:
- a) przyjąć odpowiednie środki w celu wzmocnienia planów działania w państwach członkowskich z myślą o wskazaniu najczęstszych przyczyn błędów; dokonać przeglądu strategii kontroli zgodności w zakresie rozwoju obszarów wiejskich;
 - b) przeanalizować wpływ reformy WPR na wyniki tej branży i jej priorytety w odniesieniu do wsparcia z unijnego budżetu;
 - c) ułatwić synergię w obszarze zasobów naturalnych w celu eliminacji obecnej niejednorodności działań wspierających;
 - d) złożyć Parlamentowi szczegółowe sprawozdanie z wdrażania limitu w płatnościach bezpośrednich WPR z rozbiciem na poszczególne państwa członkowskie;
330. zwraca się:
- a) do Komisji, by rozważyła uwzględnienie w rocznym sprawozdaniu z działalności DG AGRI informacji na temat rozwoju dystrybucji wsparcia dochodów z działalności rolniczej;
 - b) do państw członkowskich, by podejmowały dalsze starania w celu wprowadzania do ich baz danych w systemie identyfikacji działek rolnych (LPIS) wiarygodnych i aktualnych informacji, tak aby uniknąć płatności na rzecz gruntów niekwalifikowalnych;
 - c) do Komisji, aby opracowała wnioski w celu wprowadzenia kar za zgłaszanie fałszywych lub nieprawidłowych danych przez agencje płatnicze, obejmujące trzy następujące dziedziny: statystyki z kontroli, sprawozdania składane przez agencje płatnicze oraz prace jednostek certyfikujących;
 - d) do Komisji, aby podjęła odpowiednie działania w celu ustanowienia wymogu, by plany działania państw członkowskich dotyczące rozwoju obszarów wiejskich obejmowały działania naprawcze mające na celu wyeliminowanie często wykrywanych błędów;
 - e) do Komisji, aby zweryfikowała strategię dotyczącą przeprowadzanych przez nią kontroli zgodności w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, tak aby ustalić, czy uchybienia systemowe wykrywane w jednym regionie, w przypadku państw członkowskich posiadających programy regionalne, występują także w innych regionach, zwłaszcza jeśli chodzi o działania inwestycyjne;
 - f) do Komisji o dopilnowanie, by nowa procedura poświadczania wiarygodności w zakresie legalności i prawidłowości transakcji, która będzie obowiązkowa od roku budżetowego 2015, była właściwie stosowana przez jednostki certyfikujące i prowadziła do uzyskania wiarygodnych informacji na temat poziomu błędów;
 - g) do państw członkowskich, aby oceniły potrzebę wspierania działań w obszarze transferu wiedzy i doradztwa, które są łatwo dostępne na rynku po rozsądnych cenach, i jeśli jest to uzasadnione – by dopilnowały, aby koszty wspieranych działań nie przekraczały kosztów podobnych działań oferowanych na rynku;
 - h) do Komisji, by zapewniła komplementarność między unijnymi funduszami w celu ograniczenia ryzyka podwójnego finansowania i dublowania struktur administracyjnych dotyczących środków w dziedzinie transferu wiedzy i środków doradczych;
 - i) do Komisji, by zachęcała państwa członkowskie do utworzenia jednego instrumentu finansowego, w ramach którego można by udzielać zarówno pożyczek, jak i gwarancji, zwiększając tym samym jego działanie i masę krytyczną;

- j) do Komisji, by ustaliła stosowne normy i wartości docelowe dla efektu dźwigni i efektu rotacji w celu zwiększenia skuteczności instrumentów finansowych w okresie programowania 2014–2020;
- k) do Agencji Wykonawczej ds. Konsumentów, Zdrowia, Rolnictwa i Żywności, aby w miarę możliwości obniżyła poziom przeniesionych środków, na które zaciągnięto zobowiązania, który w 2014 r. wyniósł 0,9 mln EUR (50 %); zwraca uwagę na fakt, że w 2013 r. Trybunał sformułował podobne uwagi, ale nadal brak jest informacji o środkach naprawczych;

Globalny wymiar Europy

Sprawy ogólne

331. zauważa, że dziedzina ta obejmuje wydatki związane z działaniami w ramach polityki zagranicznej, ze wsparciem dla państw kandydujących i przygotowujących się do kandydowania do Unii Europejskiej oraz pomocą rozwojową i humanitarną dla krajów rozwijających się i krajów sąsiadujących, które nie są objęte działaniami w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR);
332. zauważa, że dział 4 – Globalny wymiar Europy – opiewa na kwotę 7,4 mld EUR, a wydatki są oparte na instrumentach współpracy i metodach realizacji;
333. zauważa, że obecnie zdecydowanie można wyróżnić trzy obszary istotne dla programu działań w dziedzinie rozszerzenia i polityki sąsiedztwa: partnerstwo, rozszerzenie i synergia z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ);
334. wyraża zadowolenie z faktu, że spośród ośmiu zaleceń Trybunału wydanych w latach 2011–2012 cztery zalecenia zostały w pełni wdrożone, dwa zalecenia są wdrażane w większości aspektów, natomiast dwa zalecenia są wdrażane w niektórych aspektach;

Kwestie dotyczące zarządzania

335. zauważa, że w niniejszej części omawiane jest zarządzanie bezpośrednio, w ramach którego wydatkami zarządzają Komisja i jej dyrekcje generalne; mogą one to robić z centrali w Brukseli, z delegatur Unii w poszczególnych krajach lub też we współpracy z organizacjami międzynarodowymi;
336. odnotowuje z zaskoczeniem, że delegatury o najwyższej kwocie obciążonej ryzykiem mierzonej za pomocą kluczowego wskaźnika skuteczności działania nr 5 (terminowe wdrożenie) i 6 (osiągnięcie celu) są inne niż te wymienione jako osiągające najsłabsze wyniki; uważa, że budzi to wątpliwości co do jakości i poważnego traktowania sprawozdawczości w niektórych delegaturach;
337. zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że według EAMR na 2 598 projektów realizowane przez delegatury Unii:
- 805 projektów o wartości 13,7 mld EUR (45,53 % całkowitej kwoty) odnotowało opóźnienia,
 - 610 projektów o wartości 9,9 mld EUR (32,96 %) nie osiągnie swoich pierwotnych celów,
 - 500 projektów o wartości 8,6 mld EUR (29 %) zarówno odnotowało opóźnienia, jak i nie osiągnie swoich pierwotnych celów,
 - 915 projektów o wartości 15 mld EUR (50 %) albo odnotowało opóźnienia, albo nie osiągnie swoich pierwotnych celów,
 - bezpośrednio wsparcie budżetowe odpowiada niemal jednej piątej projektów napotyających najpoważniejsze problemy;
338. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wdrożyła system monitorowania bieżących projektów, i że sprawozdania EAMR przedstawiają obraz sytuacji na koniec roku w odniesieniu do projektów, które zmagają się z pewnymi opóźnieniami we wdrażaniu, albo w przypadku których istnieje ryzyko, że nie osiągną one jednego lub większej liczby pierwotnych celów;
339. zachęca Komisję do kontynuowania monitorowania tych projektów i do podjęcia odpowiednich działań w celu umożliwienia realizacji celów tych projektów w ustalonym terminie; prosi Komisję o przekazanie sprawozdania dotyczącego aktualnego stanu tych projektów i wzywa ją do uwzględnienia w tym sprawozdaniu programów pomocy w ramach polityki sąsiedztwa;
340. ubolewa nad tym, że pracownicy delegatur rządziej odwiedzają projekty, w których występuje najwięcej problemów, niż te, w których nie występują problemy;

341. zauważa, na podstawie danych zawartych w EAMR z 2014 r., że skontrolowano 77 % projektów zaznaczonych na czerwono w odniesieniu do KPI-5, a w przypadku 23 % nie dokonano kontroli, i że skontrolowano 74 % projektów zaznaczonych na żółto w odniesieniu do KPI-5, a w przypadku 26 % nie dokonano kontroli, oraz że skontrolowano 71 % projektów zaznaczonych na zielono w odniesieniu do KPI-5, a 29 % nie zostało skontrolowanych;
342. przypomina, że Parlament zwrócił się do Komisji o przedstawienie środków podjętych w celu poprawy wyników delegatur Unii w zakresie planów finansowych i alokacji zasobów, administracji finansowej i audytu oraz o przekazanie Parlamentowi wniosków wyciągniętych z EAMR wraz z samymi EAMR;
343. zauważa, że plany działań dla 22 delegatur, które osiągnęły poziomy referencyjne dla mniej niż 60 % swych KPI w 2014 r., zostały oficjalnie przekazane Parlamentowi Europejskiemu w dniu 5 listopada 2015 r.; zauważa ponadto, że wnioski wyciągnięte z EAMR przez DG DEVCO zostały przedstawione w rocznym sprawozdaniu z działalności DG DEVCO za rok 2014;
344. sprzeciwia się wobec stosowania przez Komisję postępowania kontradyktoryjnego przewidzianego w art. 163 rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Unii w celu opóźnienia lub zablokowania przyjęcia sprawozdania specjalnego Trybunału;
345. z całą mocą powtarza, że proces poświadczania wiarygodności wymaga działań wzmacniających rozliczalność delegacji Unii za pośrednictwem EAMR, które są przygotowywane i podpisywane przez szefów delegatur Unii;
346. uważa, że EAMR składane przez szefów delegatur Unii są użytecznym instrumentem zarządzania wewnętrznego, umożliwiającym Komisji identyfikację problemów na wczesnym etapie projektów i rozwiązywanie ich nawet w trakcie realizacji; ubolewa, że sprawozdania te nie są załączone do rocznych sprawozdań z działalności DG DEVCO i NEAR, choć taki wymóg przewidziano w art. 67 ust. 3 rozporządzenia finansowego; ubolewa nad tym, że są one notorycznie uznawane za poufne, podczas gdy na mocy art. 67 ust. 3 rozporządzenia finansowego sprawozdania te „udostępnia się Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach z należyтым uwzględnieniem ich poufnego charakteru”;
347. ubolewa, że ogólne wyniki delegatur Unii w realizacji programów pomocy zewnętrznej, mierzone kluczowymi wskaźnikami skuteczności działania stosowanymi w EAMR za 2014 r. pogorszyły się w porównaniu z rokiem 2013; zauważa jednak, że sprawozdania te prezentują ocenę projektów w toku, a na wyniki wpływają czynniki będące poza kontrolą delegatur Unii, takie jak jakość sprawowania rządów w krajach beneficjentach, sytuacja w zakresie bezpieczeństwa, kryzysy polityczne, zaangażowanie partnerów zajmujących się realizacją itp.;
348. przyznaje, że oceny oparte na sprawozdaniach EAMR przedstawiają jedynie aktualny obraz sytuacji każdego projektu pod koniec roku, podczas gdy rzeczywiste oddziaływanie zidentyfikowanych trudności można ocenić dopiero po zakończeniu projektu;
349. nalega, by Komisja stosowała EAMR w celu eliminacji zidentyfikowanych uchybień, tak aby projekty w toku spełniały ustalone na wstępie cele; oczekuje, że Komisja dopilnuje, by harmonogram realizacji projektów z dziedziny pomocy zewnętrznej planowano w sposób realistyczny, tak aby zmniejszyć odsetek opóźnionych projektów; oczekuje, że Komisja przedstawi Parlamentowi sprawozdanie z działań naprawczych służących wyeliminowaniu poważnych problemów z realizacją projektów, z jakimi borykają się delegatury;
350. zauważa, że tylko bardzo niewielką część projektów będących w trakcie realizacji oceniono jako napotyające poważne problemy uzasadniające zastosowanie „czerwonej flagi”; z zadowoleniem przyjmuje planowane działania naprawcze, które nadal mogą doprowadzić do pozytywnych wyników przed upływem okresu wdrażania;
351. jest zdania, że szefom delegatur Unii należy w trakcie rekrutacji oraz przed objęciem przez nich stanowiska wyraźnie przypominać o ich obowiązkach w zakresie zarządzania i ich odpowiedzialności w ramach wydawania poświadczenia dotyczącego zarządzania związanego z portfelami działań delegatur (kluczowe procesy związane z zarządzaniem, zarządzanie kontrolą, odpowiednie zrozumienie i ocena kluczowych wskaźników skuteczności działania) oraz w zakresie składania wyczerpujących sprawozdań cechujących się wysoką jakością w kontekście opracowywania rocznego sprawozdania z działalności, a także należy im zalecać, by nie koncentrowali się oni jedynie na politycznych aspektach swojej działalności;

352. wyraża zaniepokojenie unijnym zarządzaniem pomocą zewnętrzną w państwach trzecich; zwraca uwagę, że co drugie euro jest wydawane z opóźnieniem (w momencie złożenia ostatniego sprawozdania było to 805 projektów), co trzecie euro (jest to 610 projektów) nie osiąga planowanego celu, do co czwartego euro (jest to 500 projektów) odnoszą się obie kwestie; wyraża zaniepokojenie tym, że w przypadku wsparcia budżetowego prawie jedna piąta (18,5 %) środków była opóźniona i nie osiągnęła zamierzonych celów – prawie połowa projektów Europejskiego Funduszu Rozwoju ma takie same problemy z wdrożeniem; wyraża zaniepokojenie tym, że uczestnictwo w projektach, które mają problemy, jest mniejsze niż w tych bez problemów; prosi Komisję o przekazanie sprawozdania dotyczącego aktualnego stanu tych projektów i wzywa ją do uwzględnienia w tym sprawozdaniu programów pomocy w ramach polityki sąsiedztwa;
353. przyznaje, że faktyczny wpływ zidentyfikowanych trudności może zostać oceniony jedynie po zakończeniu projektu; uważa, że należy ostrożnie mierzyć skutki finansowe trudności i opóźnień napotkanych w trakcie wdrażania projektów, i że stanowią one jedynie bardzo ograniczoną część wydatków projektu;
354. uważa, że szefowie delegatur Unii powinni otrzymywać jasne wskazówki w ogólnych wytycznych dotyczące definicji zastrzeżenia i jego elementów;
355. uważa, że ważne jest, by zidentyfikować i utrwalić tendencje poszczególnych delegatur w oparciu o informacje dotyczące zarządzania i kluczowe wskaźniki skuteczności działania, aby dostosować cykl programowania z korzyścią dla ogólnej lub sektorowej skuteczności unijnej pomocy rozwojowej;
356. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zwiększyła monitorowanie projektów finansowanych przez Unię w obozach w Tindufie, przeprowadzając w 2015 r. w sumie 24 misje obserwacyjne, a pracownicy Komisji odpowiedzialni za pomoc humanitarną spędzili w obozach do 2 tygodni na miesiąc; z zadowoleniem przyjmuje wszystkie wysiłki Komisji na rzecz zapewnienia jak najefektywniejszego wykorzystania finansowania unijnego w obozach i przyznaje, że w przypadku Tindufu import pomocy humanitarnej nie podlega opłatom celnym;

Legalność i prawidłowość; błędy

357. zauważa, że Trybunał zbadał 172 transakcje, z czego w 43 wystąpiły błędy; zauważa, że na podstawie 28 skwantyfikowanych błędów szacowany poziom błędów wynosi 2,7 %;
358. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał podał szczegółowy poziom błędów dotyczący wydatków, którymi bezpośrednio zarządza Komisja (z którego wyłączono transakcje wielostronne i transakcje w ramach wsparcia budżetowego), i ubolewa, że poziom błędów dla tych konkretnych transakcji został skwantyfikowany na poziomie 3,7 %; za frustrujący uważa fakt, że w przypadku siedmiu błędów skwantyfikowanych Komisja dysponowała wystarczającymi informacjami, aby wykryć i skorygować te błędy lub im zapobiec przed zaakceptowaniem zadeklarowanych wydatków; zauważa, że gdyby wszystkie te informacje wykorzystano do skorygowania błędów, szacowany poziom błędów dla tego rozdziału byłby niższy o 0,2 punktu procentowego;
359. zauważa, że główne błędy to: niekwalifikowalne wydatki zgłaszane przez beneficjentów finansowych (dotyczące okresu, podatków, nieprzestrzegania reguły pochodzenia lub niewystarczającej dokumentacji) i uchybienia w rozliczaniu i akceptowaniu płatności przez Komisję;

Udział poszczególnych kategorii błędów	Globalny wymiar Europy (%)
Wydatki niekwalifikowalne	57
Niewykonane usługi/roboty/dostawy	24
Brak dokumentów poświadczających poniesione wydatki	8
Nieprzestrzeganie przepisów w dziedzinie zamówień publicznych	6
Nieprawidłowe wyliczenie zgłoszonych wydatków	4
Ogółem	100

360. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał podał szczegółowy poziom błędów dotyczący wydatków, którymi bezpośrednio zarządza Komisja, z którego wyłączono transakcje wielostronne i transakcje w ramach wsparcia budżetowego; ubolewa, że poziom błędów dla tych konkretnych transakcji wyniósł 3,7 %;

361. zauważa, że w zbadanych przez Trybunał transakcjach w ramach wsparcia budżetowego nie odnotowano błędów w zakresie legalności i prawidłowości; uważa jednak za konieczne, aby Komisja wprowadziła system stałego monitorowania funduszy przyznawanych jako wsparcie budżetowe, wdrażając mechanizmy ciągłej kontroli sprawdzające przestrzeganie warunków, jakie należy spełnić, aby uzyskać taką formę wsparcia;
362. ubolewa, że Trybunał stwierdził błąd systemowy polegający na zaakceptowaniu wydatków opartych na szacunkach własnych, a nie na faktycznie poniesionych, zapłaconych i zatwierdzonych kosztach, który to błąd wykrył już w roku budżetowym 2013 i ponownie w roku 2014; z zadowoleniem zauważa jednak, że DG ELARG w maju 2014 r. skorygowała nieprawidłowo przeprowadzone rozliczenia rachunków w 2013 r. i 2014 r., jak też poprawiła instrukcje zawarte w podręczniku ELARG dotyczącym księgowości;
363. przypomina, że w swym poświadczeniu wiarygodności ⁽¹⁾ dyrektor generalny EuropeAid stwierdził, iż obowiązujące procedury kontroli dają niezbędną gwarancję legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń, a jednocześnie przedstawił ogólne zastrzeżenie dotyczące poziomu błędów powyżej 2 %, co świadczy o tym, że procedury kontroli nie były w stanie zapobiec istotnemu poziomowi błędów ani go wykryć i skorygować;
364. uważa za szczególnie istotną możliwość zawieszenia wypłat środków przedakcesyjnych nie tylko w przypadku udowodnionego nadużycia, ale również w przypadku, gdy kraj przygotowujący się do członkostwa narusza w jakikolwiek sposób prawa zapisane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej;

Kwestie dotyczące wiarygodności danych

365. zauważa, że z uwagi na charakter wydatków i obszary, na jakie zostały przeznaczone, zarządzanie danymi w tej dziedzinie wyraźnie różni się od zarządzania w innych obszarach unijnego budżetu;

Podjęcie ukierunkowane na wyniki i rezultaty

366. zauważa, że z uwagi na charakter wsparcia, nawet udoskonalone zarządzanie ryzykiem i wzmocnienie systemów kontroli istotnie przyczyniają się do ukierunkowania na wyniki;

Instrumenty inżynierii finansowej

367. zauważa, że w tej dziedzinie instrumenty inżynierii finansowej nie są zasadniczą kwestią; jeśli istnieje miejsce dla tego rodzaju wsparcia, to raczej jest ono realizowane za pośrednictwem działań EFR;

Środki, jakie należy podjąć

368. stwierdza, że Komisja powinna:
- a) wdrożyć zalecenie Trybunału dotyczące ustanowienia i wprowadzenia procedur kontroli wewnętrznej, aby dopilnować, by płatności w ramach refinansowania były realizowane w oparciu o faktyczne wydatki, a także dotyczące wzmocnienia kontroli *ex ante* umów o dotacje, w tym zastosowania planowania opartego na analizie ryzyka i systematycznych wizyt monitorujących;
 - b) odzwierciedlić aktualne i gwałtownie zmieniające się priorytety, aby zapewnić skuteczne unijne wsparcie, które będzie uwzględniało nie tylko aspekty terytorialne (m.in. Ukraina, Turcja, Bałkany Zachodnie, kraje Partnerstwa Wschodniego), lecz jednocześnie również aspekty tematyczne;
369. zwraca się do Komisji, by ustanowiła i wdrożyła procedury kontroli wewnętrznej, aby zagwarantować, że płatności zaliczkowe będą rozliczane na podstawie faktycznie poniesionych wydatków z wyłączeniem zobowiązań prawnych;
370. w pełni popiera polecenie wydane DG DEVCO przez Komisję w podsumowaniu osiągnięć ⁽²⁾, aby „poszukała możliwości lepszego wykorzystania wyników swoich kontroli, co umożliwiłoby jej wydawanie poświadczenia wiarygodności uwzględniającego w większym stopniu zróżnicowanie ryzyka, a następnie przeznaczenie większych zasobów na kontrolę tych obszarów, których dotyczą zastrzeżenia (uwzględniając przy tym względną opłacalność poszczególnych kontroli)”;

⁽¹⁾ Zob. roczne sprawozdanie z działalności EuropeAid za 2014 r., s. 115.

⁽²⁾ Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2014 (COM(2015) 279, s. 21).

371. zwraca się do Komisji o:

- a) przedstawianie Parlamentowi co roku ogólnej oceny EAMR; oraz
- b) wskazywanie w rocznych sprawozdaniach z działalności DG DEVCO i DG NEAR środków, jakie przyjęła, aby wyeliminować problemy z realizacją projektów, z jakimi borykają się delegatury, o skrócenie opóźnień dotyczących wsparcia budżetowego i uproszczenie programów;

Administracja

- 372. zauważa, że ten bardzo szczególny obszar dotyczy wydatków instytucji i innych organów unijnych oraz że Komisja w wielu przypadkach odgrywa rolę usługodawcy innych instytucji i organów;
- 373. zauważa, że ok. 60 % ogólnej kwoty stanowią koszty personelu; pozostałe pozycje dotyczą m.in. budynków, sprzętu, energii, komunikacji i IT;
- 374. domaga się, by wszystkie instytucje i agencje unijne stosowały się do przepisów art. 16 regulaminu pracowniczego i corocznie publikowały informacje o urzędnikach wyższego szczebla, którzy opuścili administrację unijną, oraz wykazy zaistniałych przypadków konfliktu interesów; domaga się, aby wspomniana niezależna struktura oceniła zgodność zatrudnienia po opuszczeniu administracji unijnej lub sytuacji, gdy urzędnicy służby cywilnej i byli posłowie do Parlamentu przechodzą z sektora publicznego do prywatnego (tzw. „syndrom drzwi obrotowych”), oraz możliwość konfliktu interesów, a także określiła jasne okresy karencji, obejmujące co najmniej okres, na który przyznano dodatki przejściowe;
- 375. zaznacza, że w 2014 r. pięciu byłych urzędników zostało zatrudnionych jako doradcy specjali i otrzymywało wynagrodzenie za np. 43 tygodnie pracy w jednym przypadku i za 30 tygodni w dwóch innych przypadkach; zwraca się do Komisji z prośbą o udzielenie dokładniejszych informacji, dlaczego nie przedłużono pierwotnych umów zamiast wypłacać wspomnianym byłym urzędnikom wynagrodzenie dzienne, czy pierwotne umowy zostały wzięte pod uwagę, a jeśli tak, to w jakim stopniu, oraz czy w tym samym czasie wypłacano świadczenia emerytalne;
- 376. zwraca uwagę, że przez wydłużenie tygodniowego czasu pracy z 37,5 do 40 godzin w ramach zmiany regulaminu pracowniczego urzędników uzyskuje się ekwiwalent około 2 900 miejsc pracy i w ciągu kilku lat praktycznie zrównoważy to uzgodnione w ramach reformy regulaminu pracowniczego redukcje personelu w wysokości 5 %; wzywa Komisję, aby przedłożyła przejrzyste sprawozdanie zawierające dane roczne dotyczące planowanych redukcji stanowisk, uwzględniając przy tym wydłużenie czasu pracy;
- 377. podkreśla, że w odniesieniu do każdego komisarza procedura udzielenia absolutorium ma pierwszeństwo przed innymi spotkaniami, ponieważ właściwa komisja parlamentarna uważa, że każdy komisarz odpowiada przed Parlamentem;
- 378. podkreśla znaczenie roli demaskatorów; zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by każda instytucja unijna wdrożyła przepisy dotyczące ochrony demaskatorów; wzywa Komisję do wspierania przepisów w sprawie ochrony demaskatorów w Unii;
- 379. apeluje o to, by wszystkie instytucje i agencje UE, które jeszcze tego nie uczyniły, przyjęły w trybie pilnym wewnętrzne zasady dotyczące informowania o nieprawidłowościach i stosowały wspólne podejście do swoich obowiązków, zwłaszcza jeśli chodzi o ochronę demaskatorów; domaga się zwracania szczególnej uwagi na ochronę demaskatorów w kontekście dyrektywy w sprawie ochrony tajemnicy handlowej; zwraca się do Komisji, aby promowała przepisy w sprawie minimalnego poziomu ochrony demaskatorów w Unii; wzywa instytucje i agencje do zmiany regulaminu pracowniczego w taki sposób, by nie tylko formalnie zobowiązywał on urzędników do zgłaszania wszelkich nieprawidłowości, lecz również ustanawiał odpowiednie środki ochrony demaskatorów; wzywa instytucje i agencje do niezwłocznego wdrożenia art. 22 lit. c) regulaminu pracowniczego;
- 380. wyraża zaniepokojenie liczbą samobójstw wśród pracowników administracji; uważa, że Komisja powinna przeprowadzić dogłębną analizę dobrego samopoczucia pracowników, aby zapobiec samobójstwom;

381. z ubolewaniem zauważa, że spośród ośmiu zaleceń Trybunału wydanych w latach 2011–2012 żadnego nie wdrożono w pełni, pięć zaleceń jest wdrażanych w większości aspektów, natomiast trzy zalecenia są wdrażane w niektórych aspektach;
382. zauważa, że liczba zwolnień chorobowych w Komisji pozostaje na tym samym poziomie; przyjmuje z zadowoleniem utworzenie grupy ds. wsparcia psychospołecznego, co doprowadziło do zmniejszenia liczby dni nieobecności w pracy z 2 200 dni w 2010 r. do 772 w 2014 r.; wyraża jednak zaniepokojenie ze względu na konieczność interwencji w 868 przypadkach, choć poziom zadowolenia wynosi 95 %;
383. zauważa, że ponad 250 pracowników, którzy nie zostali zatrudnieni w nowych gabinetach, zostało zatrudnionych lub przyjętych w dyrekcjach generalnych, natomiast ok. 550 pracowników nowych gabinetów zostało zatrudnionych w nowej Komisji pod przewodnictwem Jeana-Claude'a Junckera;
384. uznaje, że wprowadzony 64 lata temu przywilej dla pracowników instytucji unijnych, polegający na tym, że za czyny karalne popełnione w państwach członkowskich nie mogą oni stanąć przed sądem, jest od dawna przestarzały; domaga się, aby przywilej ten, zawarty w protokole do Traktatu, został ograniczony do pracowników instytucji unijnych w państwach trzecich;

Legalność i prawidłowość; błędy

385. zauważa, że Trybunał zbadał 129 transakcji, z czego w 20 wystąpiły błędy; zauważa, że na podstawie 12 skwantyfikowanych błędów szacowany poziom błędów wynosi 0,5 %;
386. zauważa, że główne błędy to: niekwalifikowalne lub nieprawidłowo obliczone dodatki dla personelu i powiązane świadczenia, dokonane płatności za usługi nieobjęte istniejącą umową i inne wydatki bez właściwego uzasadnienia;

Udział poszczególnych kategorii błędów	Administracja (%)
Niekwalifikowalne lub nieprawidłowo obliczone dodatki dla personelu i powiązane świadczenia	70
Płatności za usługi nieobjęte istniejącą umową	22
Inne wydatki bez właściwego uzasadnienia	8
Ogółem	100

Kodeks postępowania i konflikt interesów

387. odnotowuje duże zainteresowanie opinii publicznej i mediów kwestiami uczciwości, co oznacza, że trzeba stale czuwać nad tym, by kodeksy postępowania dobrze funkcjonowały; podkreśla, że kodeks postępowania jest skutecznym środkiem zapobiegawczym tylko wówczas, gdy jest on właściwie stosowany i gdy stale – a nie tylko w przypadku incydentów – sprawdza się, czy jest on przestrzegany; zauważa, że przed końcem 2017 r. należy przeprowadzić przegląd kodeksu;
388. zachęca instytucje i agencje UE do lepszego informowania swoich urzędników na temat polityki dotyczącej konfliktów interesów w ramach prowadzonych działań informacyjnych oraz do uwzględnienia rzetelności i przejrzystości jako elementów, które powinny być obowiązkowo omawiane podczas procedury rekrutacji i rozmów na temat wyników; jest zdania, że w przepisach dotyczących konfliktu interesów należy dokonać rozróżnienia między przedstawicielami wyłonionymi w wyborach a funkcjonariuszami publicznymi; uważa, że również w państwach członkowskich niezbędne są tego rodzaju przepisy dotyczące funkcjonariuszy publicznych i urzędników uczestniczących w administrowaniu dotacjami unijnymi i w ich kontroli; wzywa Komisję Europejską do przedłożenia stosownego projektu podstawy prawnej;
389. uważa, że Komisja powinna zapobiegawczo ujawnić dokumenty dotyczące zaleceń komitetu *ad hoc* ds. etyki w sprawie zatrudniania byłych komisarzy europejskich po upływie kadencji, uprzednio poddając edycji dane handlowe lub osobowe zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

390. wzywa Komisję do przeprowadzenia przeglądu kodeksu postępowania komisarzy do końca 2017 r., który obejmowałby definicję tego, co stanowi „konflikt interesów”, oraz do wprowadzenia kryteriów oceny zgodności zatrudnienia po upływie kadencji i wydłużenia okresu karencji dla komisarzy europejskich do trzech lat; wzywa Komisję do zwrócenia się do państw członkowskich, aby wyraźnie wskazywały wszelkie potencjalne konflikty interesów dotyczące ich kandydata na członka Komisji i wyjaśniły, jak konflikty interesów są definiowane w ich ustawodawstwie krajowym; uważa, że w wypadku rozbieżności w interpretacji konfliktów interesów między ustawodawstwem krajowym a zasadami stosowanymi w tym zakresie przez Komisję, państwa członkowskie mają obowiązek przestrzegać tych drugich;
391. wzywa w związku z tym Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na zapobieganie konfliktom interesów i praktykom korupcyjnym w agencjach zdecentralizowanych, które są szczególnie podatne, zważywszy na fakt, że są one stosunkowo mało znane opinii publicznej, a ich siedziby są rozmieszczone na całym terytorium Unii;
392. zauważa, że ważnym krokiem w kwestii zapobiegania konfliktom interesów jest zwiększenie przejrzystości przewodniczącego Komisji, komitetu *ad hoc* ds. etyki powoływanego w Komisji i Sekretariatu Generalnego podczas oceny sytuacji potencjalnego konfliktu; apeluje do Komisji o zapobiegawczą publikację opinii komitetu ds. etyki zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001, aby obywatele mogli pociągnąć Komisję do odpowiedzialności za podjętą decyzję; przypomina zalecenie Parlamentu, że komitet *ad hoc* ds. etyki należy zreformować przez rozszerzenie jego uprawnień i włączenie do niego niezależnych ekspertów;
393. uważa, że kodeks postępowania komisarzy powinien obejmować jaśniejszy opis zadań komitetu *ad hoc* ds. etyki i obejmować wymóg, że wszyscy jego członkowie muszą być niezależnymi ekspertami;
394. zwraca się do Komisji o publikację deklaracji o braku konfliktu interesów w otwartym formacie nadającym się do przetwarzania automatycznego;
395. jest zdania, że urzędnicy państwowi zatrudniani w prywatnym biurze komisarza europejskiego raczej nie powinni w ramach swych zadań kontaktować się ze swoimi państwami członkowskimi, chyba że po dokonaniu odpowiedniego sprawdzenia, czy nie występuje ewentualny konflikt z uzasadnionymi interesami Komisji;

Konflikty interesów w zarządzaniu dzielonym i w państwach trzecich przy zarządzaniu środkami finansowymi z UE

396. zwraca uwagę, że w niektórych państwach członkowskich brakuje ustaw o funkcji ministra, które wykluczają całkowite lub częściowe posiadanie przedsiębiorstw przez funkcjonariuszy publicznych;
397. widzi poważny konflikt interesów w tym, że przedsiębiorstwa należące do funkcjonariuszy publicznych Unii mogą wnioskować o środki finansowe z Unii lub otrzymać je jako podwykonawcy, a ich właściciel będący funkcjonariuszem publicznym ponosi jednocześnie odpowiedzialność za przepisowe wykorzystanie tych środków finansowych bądź za kontrolę ich wykorzystania;
398. domaga się, aby Komisja nakazała w przyszłości we wszystkich unijnych ustawach o świadczeniach, że działające w państwach członkowskich Unii i państwach trzecich przedsiębiorstwa, które znajdują się w posiadaniu funkcjonariuszy publicznych, nie mogą wnioskować o przyznanie środków finansowych z Unii ani ich otrzymywać;

Przejrzystość

399. uważa, że wszystkie dane dotyczące wdrażania budżetu w UE, w tym te dotyczące wydatków państw członkowskich związanych z zarządzaniem dzielonym, powinny być przejrzyste i rozliczalne dzięki ich publikacji;
400. podkreśla zasadę, że Komisja powinna zakończyć kontakty z niezarejestrowanymi lobbystami na wszystkich szczeblach;
401. apeluje do Komisji o rozszerzenie zasady rejestrowania danych dotyczących spotkań z lobbystami na wszystkie strony zaangażowane w proces podejmowania decyzji w UE przez zwracanie się do swoich dyrekcji generalnych o regularne sprawozdania ze spotkań odbywających się w ramach ich służb i przez umieszczanie tych informacji w łatwo dostępnym sposób w witrynie internetowej Komisji;

402. uważa, że Komisja powinna mieć obowiązek rejestrowania i ujawniania wszystkich treści otrzymanych od lobbystów/przedstawicieli grup interesu dotyczących opracowywanych polityk i przepisów jako „śladu legislacyjnego”; sugeruje, że ten ślad legislacyjny powinien zawierać szczegółowe informacje o lobbystach, których opinie wywarły istotny wpływ na kształt wniosków Komisji;

403. z zadowoleniem przyjmuje publikację wykazu urzędników wyższego szczebla, którzy opuścili Komisję, i wzywa Komisję do włączenia do definicji urzędników wyższego szczebla wszystkich członków Gabinetu;

Grupy ekspertów

404. wzywa Komisję do podjęcia działań w następstwie zaleceń Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie zwalczania konfliktów interesów w grupach ekspertów oraz o odroczenie przyjęcia nowych przepisów przekrojowych, do czasu aż Parlament będzie mógł wyrazić swoją opinię będącą wynikiem obecnych prac nad wspólnym sprawozdaniem z własnej inicjatywy komisji CONT i JURI;

Inne

Migracja i uchodźcy

405. z zadowoleniem przyjmuje informację o środkach, które można wykorzystać, aby złagodzić sytuację kryzysową spowodowaną dużym napływem uchodźców⁽¹⁾;

406. jest zdania, że środki unijne przeznaczone na politykę migracyjną powinny podlegać kontroli i audytom w oparciu o wskaźniki skuteczności działania;

407. wskazuje na trwający kryzys migracyjny i podkreśla potrzebę znalezienia w obrębie Unii spójnego rozwiązania tego kryzysu; odnotowuje środki przyznane na migrację i zarządzanie granicami zewnętrznymi w 2014 r. i zwraca się do Trybunału o rozważenie możliwości niezwłocznego sporządzenia sprawozdania specjalnego dotyczącego skuteczności tych środków, z którego wnioski zostaną uwzględnione przy trwającej obecnie aktualizacji unijnej polityki migracyjnej i polityki kontroli granic;

408. odsyła do ust. 234 i 235 rezolucji w sprawie absolutorium za rok 2013; zwraca się o udzielenie aktualnych informacji w sprawie bieżącej współpracy z Międzynarodową Grupą ds. Zarządzania (IMG) a Komisją, zwłaszcza informacji dotyczących obecnych i nowych umów i płatności;

409. domaga się poinformowania o tym, które nieukończone greckie projekty unijne nie mogą być już dalej finansowane po dniu 31 grudnia 2015 r.; domaga się poinformowania o przyszłych losach każdego z tych projektów;

OLAF

410. uważa, że OLAF jest kluczowym podmiotem w walce z korupcją, i jest zdania, że sprawą najwyższej wagi jest to, by urząd ten działał skutecznie i niezależnie; zaleca, by zgodnie z rozporządzeniem w sprawie OLAF-u Komitet Nadzoru OLAF otrzymał dostęp do informacji potrzebnych do skutecznego wykonywania swojego mandatu w odniesieniu do nadzoru nad działalnością OLAF-u oraz by uzyskał niezależność budżetową;

411. podkreśla, że państwa członkowskie nie monitorują domniemych przypadków nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii, które zostały im przedstawione przez OLAF; wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich działań, zaś OLAF – do szybszej analizy przyczyn, dlaczego państwa członkowskie nie monitorują przypadków domniemych nadużyć, przedstawienia swoich ustaleń Parlamentowi Europejskiemu i do dalszego wspierania państw członkowskich w doskonaleniu ich zdolności w dziedzinie zapobiegania nadużyciom finansowym dotyczącym funduszy europejskich oraz ich wykrywania;

412. odnotowuje wysiłki OLAF-u zmierzające do wdrożenia większości zaleceń Komitetu Nadzoru⁽²⁾; pragnie jednak uzyskać informacje o fundamentalnych różnicach i o tym, czy odnośne zalecenia zostały wdrożone; oczekuje, że w przyszłości OLAF jasno oświadczy, gdzie i w jakim stopniu wystąpiły odstępstwa od pierwotnych zaleceń Komitetu Nadzoru; zauważa, że rok 2014 był pierwszym rokiem, w którym Komitet Nadzoru postanowił sprawdzić stan realizacji zaleceń, które wydał w poprzednich latach; wzywa OLAF i Komitet Nadzoru do powtarzania tej procedury corocznie;

⁽¹⁾ Odpowiedzi na pytania wymagające odpowiedzi na piśmie skierowane do komisarza Thyssena, pytania 48 i 49.

⁽²⁾ Zob. Działania następcze w związku z rezolucją Parlamentu Europejskiego w sprawie sprawozdania rocznego Komitetu Nadzoru OLAF-u za 2014 r., dokument przyjęty przez Komisję w dniu 23 września 2015 r.

413. wzywa OLAF do wdrożenia zaleceń w sprawie bezpośredniego udziału dyrektora generalnego w dochodzeniach, zważywszy, że art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 jasno stanowią, że dochodzenia powinny być prowadzone przez pracowników przez niego wyznaczonych, a nie przez samego dyrektora, gdyż może to stworzyć sytuację, w której dochodzenia są prowadzone przy konflikcie celów;
414. oczekuje od OLAF-u wdrożenia zalecenia Komitetu Nadzoru dotyczącego włączenia weryfikacji wszelkich potencjalnych konfliktów interesów między obowiązkami krajowego eksperta a jego udziałem w czynnościach dochodzeniowych w danej sprawie;
415. jest zdecydowanie przekonany, że Komitet Nadzoru powinien być informowany o wszystkich umorzonych sprawach, o których poinformowano krajowe organy sądowe, zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 w celu ochrony gwarancji procesowych osób, których dotyczą zarzuty; żąda od OLAF-u jak najszybszego wdrożenia zalecenia Komitetu Nadzoru;
416. odnotowuje, że w 2014 r. OLAF zamknął w sumie 307 dochodzeń i działań skoordynowanych; w przypadku 147 z tych dochodzeń OLAF wydał zalecenia, co oznacza stopę działań następczych wynoszącą 47 %; odnotowuje, że przed rokiem 2011 stopa ta regularnie przekraczała 50 %; oczekuje, że OLAF podejmie działania na rzecz trwałego odzyskania skuteczności przez poprawę swoich procedur selekcji; jest zdania, że aby zwiększyć swoją skuteczność, OLAF powinien ponownie rozważyć zalecenie nr 31 Komitetu Nadzoru;
417. zauważa wspólne starania OLAF-u i Komitetu Nadzoru zmierzające do osiągnięcia porozumienia w sprawie nowych uzgodnień roboczych; ponawia swój apel dotyczący budżetu na 2013 r. o niezwłoczne rozwiązanie nierozstrzygniętych kwestii między OLAF-em a jego Komitetem Nadzoru, aby umożliwić im skuteczne wypełnianie obowiązków prawnych na warunkach ich aktualnej ograniczonej współpracy; wzywa Komisję, by odegrała w pełni swoją rolę i aktywnie dążyła do wypracowania długoterminowego rozwiązania, które będzie można bez zwłoki wprowadzić w życie;
418. z zadowoleniem przyjmuje decyzję kolegium o uchyleniu immunitetu dyrektora generalnego OLAF-u, aby umożliwić belgijskim organom sądowym przeprowadzenie dochodzenia w sprawie podejrzeń bezprawnego nagrywania rozmów telefonicznych (zapisywanych przez OLAF) między świadkiem (zachęcanego przez OLAF do wykonania połączenia telefonicznego) a osobą znajdującą się w siedzibie OLAF-u i z pomocą śledczych tego urzędu;
419. podkreśla, że Komitet Nadzoru powinien – w imię spójności ze swoim mandatem – posiadać autonomiczny personel, odrębny od administracji OLAF-u, i autonomię finansową; z zadowoleniem przyjmuje stałe wysiłki Komisji w tym celu;
420. wzywa OLAF do udzielenia Komitetowi Nadzoru dostępu do dokumentów, które zdaniem Komitetu Nadzoru są konieczne do wypełniania powierzonych mu zadań w ramach jego prawnego zakresu obowiązków;
421. zauważa, że w 2014 r. OLAF podjął istotne kroki w celu zwiększenia przez Komisję i państwa członkowskie ochrony interesów finansowych Unii, przez ukończenie działań priorytetowych w ramach wieloletniej strategii zwalczania nadużyć finansowych, koncentrujące się zarówno na opracowaniu strategii zwalczania nadużyć finansowych na szczeblu służb Komisji i agencji, jak i wspieraniu państw członkowskich w opracowywaniu własnych strategii w tej dziedzinie;
422. zauważa, że w 2014 r. OLAF zalecił odzyskanie do budżetu Unii rekordowej wysokości środków, łącznie 901 mln EUR, czyli ponad dwukrotnie więcej niż w 2013 r.; zauważa, że w 2014 r. łączna kwota środków odzyskanych przez odnośne organy również wzrosła po zaleceniu przez OLAF odzyskania 206,5 mln EUR (w 2013 r. była to kwota 117 mln EUR);
423. wzywa OLAF do sporządzenia wewnętrznych zasad dotyczących informowania o nieprawidłowościach zgodnie z nowym regulaminem pracowniczym z 2014 r.;
424. przypomina, że Komisja otrzymała wniosek w sprawie uchylenia immunitetu przysługującego jej pracownikom przed sądami Belgii; nalega, że Komisja powinna podjąć pełną współpracę z belgijskimi organami sądowymi;
425. podkreśla, że sprawozdanie roczne OLAF-u za 2014 r. określa czynności śledcze i wyniki dla poszczególnych sektorów; zwraca się do OLAF-u o zamieszczenie w kolejnym sprawozdaniu rocznym szczegółowych informacji o rodzaju dochodzeń i wynikach dla każdego sektora;

Umowy w sprawie wyrobów tytoniowych

426. przypomina, że w maju 2015 r. Komisja obiecała jak najszybsze dostarczenie oceny umowy z Philip Morris International (PMI); podkreśla, że Komisja kilkakrotnie przesuwiała termin jej publikacji i że ostatecznie wydano ją w dniu 24 lutego 2016 r., czyli dzień przed debatą plenarną na ten temat w Parlamencie; zdecydowanie uważa, że taka spóźniona publikacja stanowi poważne naruszenie obowiązków Komisji w zakresie przejrzystości zarówno wobec Parlamentu, jak i obywateli, co ograniczyło Parlamentowi możliwość wyrażenia na czas opinii w tej złożonej i delikatnej sprawie;
427. podkreśla, że w momencie zawarcia w 2004 r. umowa z PMI była innowacyjnym instrumentem walki z nielegalnym obrotem wyrobami tytoniowymi, jednak zauważa, że od tego czasu na rynku i w otoczeniu regulacyjnym doszło do znaczących zmian; podkreśla, że umowa zawarta z „wielką czwórką” firm tytoniowych⁽¹⁾ nie uwzględnia istotnych cech współczesnego nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi, w szczególności wysokiego odsetka handlu niemarkowymi papierosami („tanie białe”); wzywa Komisję, aby w trybie pilnym wystąpiła z planem działania ustalającym nowe środki na rzecz rozwiązania tego problemu;
428. jest zdania, że wszystkie elementy zawarte w umowach w sprawie wyrobów tytoniowych zostaną objęte nowymi ramami prawnymi składającymi się z dyrektywy o wyrobach tytoniowych⁽²⁾ oraz ram Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i Ramowej konwencji o ograniczeniu użycia tytoniu (FCTC);
429. przypomina, że w dniu 9 marca 2016 r.⁽³⁾ Parlament wyraził opinię, że porozumienia z PMI nie należy odnawiać, przedłużać ani renegować;
430. wzywa Komisję do wprowadzenia na szczeblu Unii i do dnia wygaśnięcia umowy z PMI wszystkich środków niezbędnych do identyfikacji i śledzenia wyrobów tytoniowych PMI oraz do podejmowania kroków prawnych w przypadku nieprzepisowych konfiskat wyrobów tego producenta, dopóki wszystkie postanowienia dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych nie będą w pełni wykonalne, tak aby nie dopuścić do wystąpienia luki w przepisach w okresie między wygaśnięciem umowy z PMI a datą wejścia w życie dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych i ramowej konwencji o ograniczeniu użycia tytoniu;
431. wzywa PMI, aby nadal stosował postanowienia dotyczące systemu identyfikacji i śledzenia oraz staranności (zasada „znaj swojego klienta”) zawarte w obecnej umowie, niezależnie od tego, czy zostanie ona przedłużona;
432. wzywa Komisję, aby przedstawiła nowe, dodatkowe rozporządzenie ustanawiające niezależny system identyfikacji i śledzenia oraz stosujące przepisy dotyczące należytej staranności (zasada „znaj swojego klienta”) do krojonego surowca tytoniowego, filtrów i bibulek używanych w przemyśle tytoniowym, jako dodatkowe narzędzie walki z przemytem i podrabianiem produktów;
433. ubolewa w związku z faktem, że ocena przez Komisję umów w sprawie wyrobów tytoniowych jest opóźniona; wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia tej oceny, która będzie zawierała informacje o wynikach inwestycji, jakich dokonano przy wykorzystaniu pieniędzy zapłaconych przez firmy tytoniowe na mocy tych umów;
434. jest zaniepokojony wnioskiem Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich⁽⁴⁾, który stwierdził, że z wyjątkiem DG ds. Zdrowia Komisja „nie wdrażała w pełni zasad i wytycznych ONZ WHO dotyczących przejrzystości oraz lobbingu na rzecz tytoniu”; w związku z tym uważa, że wiarygodność i uczciwość Komisji zostały narażone na szwank;
435. zachęca wszystkie właściwe instytucje Unii do wdrożenia art. 5 ust. 3 Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, zgodnie z zaleceniami zawartymi w wytycznych do niej; wzywa Komisję do natychmiastowego opublikowania umów o ocenie zawartych z firmami tytoniowymi oraz oceny wpływu dotyczącej wdrożenia Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu;

Szkoły europejskie

436. zauważa, że szkoły europejskie otrzymały z budżetu Unii 164,2 mln EUR, co stanowi 59 % ich budżetu operacyjnego;
437. jest niezmiernie zaniepokojony następującymi wnioskami zawartymi w sprawozdaniu Trybunału dotyczącym rocznego sprawozdania finansowego szkół europejskich za rok budżetowy 2014: „Z uwagi na utrzymujące się uchybienia dotyczące rachunkowości i kontroli Trybunał nie jest w stanie potwierdzić, że skonsolidowane sprawozdanie finansowe za 2014 r. jest wolne od istotnych zniekształceń” [tłumaczenie nieoficjalne];

⁽¹⁾ Philip Morris International, British American Tobacco, Japan Tobacco International i Imperial Tobacco Limited.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 1).

⁽³⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2016 r. dotycząca umowy w sprawie wyrobów tytoniowych (umowa z Phillips Morris International) (Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0082).

⁽⁴⁾ <http://www.ombudsman.europa.eu/en/press/releasefaces/en/61027/html.bookmark>

438. odnotowuje, że Dyrektor Generalna ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa (DG HR) podtrzymała swoje „zastrzeżenie związane z ryzykiem wizerunkowym” w sprawozdaniu podsumowującym Komisji za 2014 rok w odniesieniu do szkół europejskich, natomiast przedstawiciel Komisji Europejskiej głosował przeciwko udzieleniu absolutorium dla sprawozdania finansowego szkół europejskich za lata 2012 i 2013; ubolewa nad tym, że przedstawiciele państw członkowskich nie traktują tych problemów równie poważnie;
439. przypomina, że już w 2010 r. przy okazji procedury udzielania absolutorium Komisji Parlament kwestionował „podejmowanie decyzji i struktury finansowania konwencji w sprawie szkół europejskich”; oraz zażądał, aby Komisja „rozważyła wraz z państwami członkowskimi przegląd tej konwencji oraz aby do dnia 31 grudnia 2012 r. złożyła sprawozdanie z poczynionych postępów”; zauważa, że Parlament nigdy nie odnotował żadnych postępów w tej sprawie;
440. w pełni popiera 11 zaleceń Trybunału sformułowanych w jego sprawozdaniu z dnia 11 listopada 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania finansowego szkół europejskich za rok budżetowy 2014 i dotyczących księgowości, personelu, procedury udzielania zamówień, standardów kontroli i płatności;
441. wzywa Komisję do tego, by do dnia 1 lipca 2016 r. przedstawiła sprawozdanie z postępów poczynionych przez szkoły europejskie we wdrażaniu zaleceń Trybunału i planu działania Komisji;
442. wzywa władzę budżetową do tego, by w trakcie procedury budżetowej na rok 2017 umieściła w rezerwie część unijnych środków budżetowych przeznaczonych na szkoły europejskie, z myślą przede wszystkim o Gabinetie Sekretarza Generalnego, chyba że zostaną osiągnięte wystarczające postępy we wdrażaniu zaleceń Trybunału;

Euronews

443. zauważa, że serwis Euronews otrzymał w 2014 r. 18 mln EUR z budżetu Unii, choć Komisja nie jest jego akcjonariuszem, jest zaniepokojony tym, że obecna struktura zarządzania Euronews może nie pozwalać na pełną niezależność tego serwisu i autonomię w stosunku do jego międzynarodowych akcjonariuszy; apeluje do Komisji jako do podmiotu wnoszącego znaczny wkład finansowy w działalność serwisu, aby zapewniła, by Euronews przestrzegało zasad należytego zarządzania finansami oraz postanowień wszystkich prawnie wiążących umów z Komisją, w tym wiążącej karty niezależności dziennikarskiej;

Podsumowanie

444. podsumowując, stwierdza, że:
- zasady należytego zarządzania finansami stanowią kluczowy wymóg zarządzania budżetem Unii;
 - oceny skutków i ryzyka należy uznawać za integralny element tego zarządzania;
 - aktualna strategia uproszczenia jest ważna dla należytego zarządzania i jego skuteczności; powinny jej towarzyszyć wysokie standardy dyscypliny budżetowej;
 - nadal istnieje pole do udoskonalenia praktyk w dziedzinie zarządzania dzielonego, a mianowicie w obszarze zwiększenia kompatybilności polityki Unii i polityki państw członkowskich;
 - większy wysiłek w celu wsparcia ochrony interesów finansowych ma zasadnicze znaczenie;
 - ogólny poziom błęd pozostaje niemal stabilny (4,4 %), choć typologia błędów jest bardzo zróżnicowana;
 - po stronie dochodów nie odnotowano żadnych poważnych problemów; zasada DNB pozostaje kluczem do tego sukcesu; problemem jest natomiast dostateczna wysokość dochodów;
 - stwierdzono wyższy od średniego poziom błędów w wydatkach przeznaczonych na konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia, choć równoległe tymczasowe monitorowanie tego obszaru zaświadcza wyraźnie o podejściu ukierunkowanym na wyniki;
 - w przypadku wsparcia na rzecz spójności wystąpił wyraźnie wyższy poziom błędów w polityce regionalnej i miejskiej w porównaniu do polityki spraw społecznych; podejście ukierunkowane na wyniki jest dodatkowo wspierane przez instrumenty inżynierii finansowej, zwłaszcza w niektórych państwach członkowskich;
 - lepsze zarządzanie danymi i ich przetwarzanie bez wątplenia przyczyniłoby się do bardziej zaawansowanego podejścia ukierunkowanego na wyniki;
 - obszar zasobów naturalnych ma potencjał rozwijania wsparcia opartego na projektach w celu zwiększenia wydajności zasobów Unii; ponadto istnieje duże pole do udoskonalenia w dziedzinie zarządzania i wsparcia instytucjonalnego, zwłaszcza na szczeblu państw członkowskich;

Ogólne wyniki i zalecenia dotyczące polityki

445. uważa, że absolutorium za 2014 r.:

- a) tworzy nowy paradygmat szerszego zrozumienia skutków budżetu unijnego i płynących z niego korzyści, które to zrozumienie obejmuje wszystkie aspekty, w tym błędy, legalność, absorpcję, wyniki i rezultaty, traktując je jako system; wzywa Komisję i inne właściwe podmioty do dalszego rozwijania odpowiedniej metodologii i ram umożliwiających kontynuowanie podejścia ukierunkowanego na wyniki z większą surowością;
- b) wykazuje, że badanie wyników zastosowane do strategii „Europa 2020” jest pozytywnym krokiem w dobrym kierunku, choć należy dalej zwiększać zgodność z unijnymi ramami polityki gospodarczej, w tym zalecenia dla poszczególnych krajów z odnośnymi wskaźnikami makroekonomicznymi i regularnie aktualizowane priorytety unijnej polityki gospodarczej i społecznej;
- c) identyfikuje pole do udoskonaleń w dziedzinie zarządzania budżetem i z zadowoleniem przyjmuje wysiłki zmierzające do uproszczenia tego zarządzania, w tym ocenę skutków; wykazuje, że prowadzenie regularnych działań następczych jest niezmiernie korzystne;
- d) wzywa właściwe instytucje Unii do dostosowania ich systemów zarządzania i procedur, tak aby skutecznie wdrożyć nowe elementy wynikające z aktualnych i przyszłych potrzeb budżetowych Unii w celu umożliwienia optymalnego wykorzystania potencjału budżetu Unii.

C. OPINIE KOMISJI

Sprawy zagraniczne

446. wyraża zaniepokojenie z powodu wzrostu wskaźnika istotnych błędów w dziale 4 w roku budżetowym 2014; popiera wszystkie zalecenia przedstawione przez Trybunał w jego sprawozdaniu rocznym i wzywa Komisję do szybkiej realizacji zaleceń z ubiegłych lat, które wciąż nie zostały w pełni wdrożone;
447. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że DG NEAR naprawiła błąd systemowy w odniesieniu do jej wydatków w 2013 r. i dokonała istotnych zmian w swych systemach, czego domagał się Trybunał; wyraża również zadowolenie z faktu, że roczne sprawozdanie z działalności DG ECHO zostało uznane za prawidłowe na podstawie prac kontrolnych Trybunału;
448. z zaniepokojeniem odnotowuje błędy wykryte przy weryfikacji wydatków w odniesieniu do umów o dotacje, które stanowią ponad 50 % błędów wykrytych przez Trybunał w dziale 4; zauważa, że najistotniejsza kategoria błędów dotyczy wydatków niekwalifikowalnych; podkreśla znaczenie zapobiegania lub wykrywania i korygowania błędów przed zaakceptowaniem wydatków poprzez lepsze wdrażanie kontroli *ex ante*; ze szczególnym zaniepokojeniem odnotowuje niezdolność EuropeAid do wykrywania błędów; wzywa Komisję do dopilnowania, by podjęte dotychczas starania mające na celu rozwiązanie tych problemów z weryfikacją wydatków zostały zintensyfikowane, a także do pełnej realizacji zalecenia dotyczącego kontroli dotacji sformułowanego przez Trybunał w jego sprawozdaniu rocznym za 2011 r.;
449. wskazuje na potrzebę przeprowadzenia stosownej oceny *ex ante* w przypadkach, w których Komisja, być może za pośrednictwem Europejskiego Banku Inwestycyjnego, postanawia finansować zakrojone na szeroką skalę projekty infrastrukturalne o znacznym oddziaływaniu na środowisko, przy czym przedmiotem tej oceny jest zbadanie ich trwałości finansowej, środowiskowej i społecznej, a także wzywa do ukierunkowania unijnego finansowania w państwach nieczłonkowskich na projekty sprzyjające trwałości finansowej oraz przydatne dla gospodarki i społeczeństwa;
450. docenia stałe postępy Komisji w zakresie akredytacji wszystkich misji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa zgodnie z tzw. oceną sześciu filarów; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności fakt, że trzy największe misje zostały doprowadzone do stanu zgodności; podkreśla potrzebę akredytowania przez Komisję wszystkich misji zgodnie z zaleceniem Trybunału;
451. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie platformy wsparcia misji (MSP) i ponawia apel do Komisji o podjęcie działań na rzecz ustanowienia prawdziwego centrum wspólnych usług (SSC) wraz ze zintegrowanym systemem zarządzania zasobami (IRMS) jako sposobu na przyspieszenie rozmieszczania misji oraz obniżenie kosztów takich misji; proponuje unowocześnienie magazynu wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), tak by służył on również obecnym misjom WPBiO i był zarządzany przez przyszłe centrum wspólnych usług (SSC);

452. ubolewa nad znacznymi opóźnieniami dotyczącymi zamówień na podstawowy sprzęt i usługi na potrzeby misji pod egidą WPBiO oraz wynikający z nich negatywny wpływ na funkcjonowanie misji; przypomina, że Trybunał w swoim sprawozdaniu specjalnym z 2012 r. poświęconym pomocy UE dla Kosowa w odniesieniu do praworządności zwrócił uwagę na brak skuteczności i stwierdził, iż określone w rozporządzeniu finansowym zasady dotyczące zamówień „nie przystają do misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, w przypadku których czasami konieczna jest szybka i elastyczna reakcja”; ubolewa nad faktem, że niedawny przegląd rozporządzenia finansowego nie skutkował niezbędnymi zmianami w przepisach finansowych; ponawia swoje zdanie, że zarządzanie odnośnymi liniami budżetowymi należy przekazać dowódcy operacji cywilnej, tak jak miało to miejsce w przypadku szefów delegatur Unii;
453. przypomina, że skuteczność misji szkoleniowych i doradczych prowadzonych w ramach WPBiO w znacznej mierze utrudniona jest przez trudności instytucjonalne Unii w zakresie udzielenia tym działaniom nawet podstawowego wsparcia sprzętowego; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji na rzecz wdrożenia wspólnego komunikatu dotyczącego budowania zdolności na rzecz wsparcia ochrony i rozwoju; wzywa Komisję do jak najszybszego przedłożenia niezbędnych wniosków ustawodawczych w sprawie utworzenia specjalnego funduszu, tak by mógł on zostać ujęty w budżecie Unii w trakcie śródkresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych;
454. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdania specjalne Trybunału za 2015 r. w sprawie operacji EUPOL w Afganistanie oraz w sprawie wsparcia UE na rzecz walki przeciwko torturom i zniesienia kary śmierci; wzywa Komisję do zastosowania się do wszystkich zaleceń wydanych przez Trybunał w kontekście tych sprawozdań;
455. podkreśla znaczenie uwzględnienia związanych z kontekstem kryteriów przy ocenianiu skuteczności projektów Unii w krajach trzecich, ponieważ działania w zakresie pomocy zewnętrznej Unii często mają miejsce w regionach pogrążonych w kryzysie i politycznie trudnych warunkach.

Rozwój i współpraca

456. przypomina, że wydatki Unii na pomoc rozwojową i humanitarną często mają miejsce w bardzo wymagającym otoczeniu, co zwiększa trudności związane z wdrożeniem projektu, oceną i kontrolą wydatków; zauważa, że pomoc rozwojowa i humanitarna są więc bardziej podatne na błędy niż inne obszary polityki Unii;
457. zauważa, że według Trybunału 57 % błędów dotyczy wydatków niekwalifikowalnych; popiera zalecenie Trybunału dla DG ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju (EuropeAid), aby poprawić kontrole *ex ante* i lepiej wykrywać błędy;
458. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że według Trybunału procedury kontrolne wprowadzone przez DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności w odniesieniu do transakcji finansowych funkcjonują prawidłowo oraz że jej system sprawozdawczości jest wiarygodny; wyraża w związku z tym uznanie dla DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności;
459. przyznaje, że wydatki związane z zapewnieniem bezpieczeństwa są istotne dla rozwoju oraz szczególnie potrzebne w związku z obecnymi działaniami na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju i realizacją 16. celu programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju, lecz podkreśla, że takie finansowanie nie stanowi oficjalnej pomocy rozwojowej i nie może ono obecnie pochodzić z Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI) ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014⁽¹⁾ ani z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR);
460. zauważa, że w 2014 r. dwa projekty związane z zarządzaniem granicami w Libii, o wartości 12,9 mln EUR, zostały sfinansowane za pośrednictwem instrumentów finansowania współpracy na rzecz rozwoju; przypomina, że podstawowym celem DCI jest ograniczanie ubóstwa; ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że programy rozwojowe mogą być wykorzystywane w celach niezwiązanych bezpośrednio z rozwojem; przypomina, że takie podejście nie pomoże Unii w osiągnięciu celu, jakim jest przeznaczenie 0,7 % DNB na oficjalną pomoc rozwojową;
461. dostrzega potencjalną wartość ram wyników DG DEVCO rozpoczętych w 2015 r., ale także powiązane z nimi zagrożenia zidentyfikowane przez Trybunał w sprawozdaniu specjalnym nr 21/2015; uważa, że niezbędne jest też zapobieżenie bardziej politycznemu ryzyku wywierania nacisku na realizację niewielkiej liczby wymiernych wyników ujętych w ramach DG DEVCO kosztem realizacji innych wyników związanych z celami polityki współpracy na rzecz rozwoju UE, jak również wyników jakościowych; podkreśla znaczenie traktowania ram odniesienia jako uzupełnienia pozostałych uzgodnień dotyczących monitorowania i sprawozdawczości;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 44).

462. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału nr 18/2014 na temat systemów oceny i monitorowania zorientowanego na rezultaty stosowanych przez EuropeAid; zachęca DG DEVCO do pilnego zajęcia się różnymi niedociągnięciami swoich systemów oceny i monitorowania wskazanymi w sprawozdaniu specjalnym Trybunału, szczególnie tymi, które wiążą się z poważnymi słabościami w systemie oceny stosowanym przez DG DEVCO; podkreśla, że źle działający system oceny zwiększa ryzyko wyboru projektów niskiej jakości lub takich, które nie spełniają wyznaczonych celów; zauważa niepokojąco rozbieżne poglądy Komisji i Trybunału odnośnie do wiarygodnych informacji na temat skuteczności operacji wsparcia budżetowego; jest zdania, że istnieje związek między brakami osobowymi w delegaturach Unii i w jednostce oceniającej DG DEVCO a problemami stwierdzonymi przez Trybunał; uważa, że sytuacja ta pokazuje negatywne konsekwencje, jakie ograniczenie liczby pracowników może mieć dla skutecznego funkcjonowania programów unijnych;
463. wierzy, że DG DEVCO zajmie się różnymi niedociągnięciami swoich systemów oceny i monitorowania wskazanymi w sprawozdaniu specjalnym Trybunału nr 18/2014;
464. apeluje o ustanowienie formalnych uprawnień kontrolnych w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rozwoju, na przykład w drodze porozumienia międzyinstytucjonalnego mającego wiążący charakter na mocy art. 295 TFUE;
465. wyraża głębokie zaniepokojenie ustaleniami Trybunału zawartymi w sprawozdaniu specjalnym nr 11/2015 na temat zarządzania przez Komisję umowami o partnerstwie w sprawie połowów; zauważa, że Trybunał wyraża wątpliwości dotyczące zrównoważonego charakteru umów o partnerstwie w sprawie połowów ze względu na trudności w stosowaniu koncepcji nadwyżki połowowej; zauważa także, że Trybunał poważnie kwestionuje jakość monitorowania przez Komisję wdrażania umów o partnerstwie w sprawie połowów; ubolewa ponadto, że oceny *ex post* umów o partnerstwie w sprawie połowów są zdaniem Trybunału niedostatecznie wykorzystywane przy tworzeniu kolejnych umów; wzywa Komisję do jak najszybszego wdrożenia licznych zaleceń Trybunału;
466. przypomina, że praktycznie chroniczny dotkliwy brak środków finansowych w 2014 r. spotęgował trudności DG ECHO z odpowiednim reagowaniem na coraz gorsze kryzysy humanitarne w krajach sąsiedzkich Unii oraz w innych krajach; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że środki lepiej dostosowane do potrzeb w budżecie Unii na rok 2015 i 2016 w dużej mierze rozwiązały problem płatności, jakiego doświadczyła DG ECHO;
467. ubolewa, że ze względu na niedobór środków na płatności w 2014 r. płatności w ramach wsparcia budżetowego dla Maroka i Jordanii, o wartości 43 mln EUR, nie zostały w 2014 r. wykonane zgodnie z zapisami umownymi; uważa, że takie uchybienia bardzo szkodzą wiarygodności Unii;

Zatrudnienie i sprawy społeczne

468. zauważa z zaniepokojeniem, że szacowany poziom błędów w dziedzinie polityki zatrudnienia i spraw społecznych wyniósł w 2014 r. 3,7 %, czyli nieco więcej niż w poprzednim roku (3,1 %); podkreśla, że jest to krok wstecz pod względem dążenia do osiągnięcia poziomu błędów poniżej docelowej wartości 2 %;
469. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w sprawozdaniu Trybunału rozpatrywano wykonanie budżetu Unii w świetle strategii „Europa 2020”; odnotowuje uwagę, że w kontekście osiągnięcia głównych celów, np. dotyczących zatrudnienia oraz zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego, nie wyróżnia się oddziaływania wkładu z budżetu Unii;
470. z zadowoleniem przyjmuje ponadto zalecenia Trybunału, że należy w większym stopniu zharmonizować strategię „Europa 2020” i WRF, ogólne cele polityczne należy przełożyć na użyteczne cele operacyjne i położyć większy nacisk na wyniki i rezultaty oraz wartość dodaną, zwłaszcza w odniesieniu do celów w dziedzinie zatrudnienia i polityki społecznej, w przypadku których Komisja nie ma ograniczone uprawnień do utworzenia prawnie wiążących ram; wzywa Komisję do opracowania wskaźników wyników i systemów monitorowania, aby porównać wyniki z ustalonymi celami, by mieć większą wiedzę podczas ustalania celów na przyszłość oraz zwiększyć efektywność wydatków Unii;
471. odnotowuje uwagi Trybunału o zwiększonym ryzyku nieprawidłowości dotyczącym małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) uczestniczących w programie „Horyzont 2020”; zgadza się z odpowiedzią Komisji, iż zaangażowanie MŚP w ten program jest kluczowe dla pobudzania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, oraz zauważa, że uproszczono przepisy administracyjne dotyczące MŚP; podkreśla także, że dalsze uproszczenie będzie prowadzić do większego zaangażowania MŚP; podkreśla znaczenie tworzenia trwałych miejsc pracy przez MŚP;

472. zauważa, że MŚP są największym źródłem zatrudnienia w Europie oraz jest zdania, że można uczynić więcej, aby zwiększyć ich udział w unijnych programach finansowania; wzywa Komisję do wprowadzenia dalszych środków, które zachęcą MŚP do czynnego udziału, w tym do stosowania zasady „najpierw myśl na małą skalę”;
473. odnotowuje, że głównymi zagrożeniami dla prawidłowości wydatkowania środków z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) nadal pozostają: niematerialny charakter inwestycji w kapitał ludzki, zróżnicowanie działań i udział w realizacji projektów wielu partnerów, często działających na niewielką skalę; wzywa Komisję do kontynuowania konkretnych działań ograniczających czynniki ryzyka, obejmujących zarówno środki zapobiegawcze, jak i naprawcze;
474. zauważa ustalenia Trybunału zawarte w sprawozdaniu specjalnym nr 17/2015 i dotyczące przekierowania finansowania z EFS w okresie 2012–2014; z niepokojem zauważa uchybienia w sprawozdaniach Komisji dotyczących skutków tych funduszy, uważa, że dalsze działania ukierunkowane na politykę opartą na wynikach są niezbędne dla zapewnienia solidnej rozliczalności finansowej oraz efektywnego wykorzystywania środków UE;
475. jest zaniepokojony tym, że wyższe poziomy błędów oraz w konsekwencji zawieszanie i wstrzymywanie płatności mogą wpłynąć na wyniki zamknięcia programów z okresu 2007–2013;
476. uważa, że promowanie szerszego zastosowania form kosztów uproszczonych może prowadzić do zmniejszenia obciążenia administracyjnego, ograniczenia liczby błędów i do większego skoncentrowania na wynikach i rezultatach; zauważa jednak, że formy kosztów uproszczonych powinny być stosowane w warunkach pewności prawa i zaufania i powinna im towarzyszyć ocena korzyści, a także pełne zaangażowanie zainteresowanych stron na wszystkich szczeblach; podkreśla, że formy kosztów uproszczonych powinny pozostać opcją dostępną dla państw członkowskich;
477. nalega, by państwa członkowskie unikały dalszego komplikowania przepisów i wymogów dotyczących wdrażania EFS, które nakładałyby dodatkowe obciążenia na beneficjentów i zwiększałyby ryzyko błędów;
478. wyraża zaniepokojenie faktem, że w przypadku obszaru polityki dotyczącego zatrudnienia i spraw społecznych spośród 178 transakcji zbadanych przez Trybunał błędy wystąpiły w 62 (34,8 %), przy czym w 12 przypadkach były to błędy kwantyfikowalne przekraczające 20 % (6,7 %); wzywa Komisję do wdrożenia środków naprawczych i zastosowania surowych procedur w celu ograniczenia ryzyka wystąpienia nieprawidłowości w tym obszarze polityki oraz do przeprowadzenia działań w następstwie wykrycia przez Trybunał wydatków niekwalifikowalnych;
479. ubolewa, że liczba programów w ramach EFS cechujących się poziomem błędów powyżej 5 % wzrosła z 18,8 % w 2013 r. do 22,9 % w 2014 r. oraz że łączna kwota płatności, które zawierały błędy, radykalnie wzrosła z 11,2 % do 25,2 %;
480. zwraca uwagę na wielokrotnie formułowane przez Trybunał uwagi, że odsetek błędów byłby niższy, gdyby władze krajowe lepiej wykorzystywały dostępne informacje przed wysłaniem wniosków o płatność do Komisji; nalega w związku z tym, by państwa członkowskie i władze krajowe sprawowały dokładniejszą kontrolę i unikały występowania o zwrot nieprawidłowych wydatków;
481. zachęca państwa członkowskie do stosowania narzędzia oceny ryzyka Arachne oraz zachęca Komisję do dalszego udzielania państwom członkowskim odnośnych wskazówek i pomocy technicznej, aby pomóc im we właściwym wypełnianiu wymogów w dziedzinie zarządzania i kontroli w okresie 2014–2020; nalega, by Komisja zwiększyła wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi;
482. wzywa Komisję do wykonania zaleceń Trybunału w celu dopilnowania, by wykonanie budżetu Unii lepiej przyczyniło się do osiągnięcia głównych celów strategii „Europa 2020” w dziedzinie zatrudnienia i polityki społecznej; w związku z tym oczekuje, że Komisja i państwa członkowskie skorzystają z lepszych wskaźników wykonania i udoskonala sprawozdawczość dotyczącą wyników osiągniętych w okresie 2014–2020;

Środowisko, zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności

483. chciałby przypomnieć, że zgodnie z TFUE Parlament udziela Komisji absolutorium z wykonania budżetu po zbadaniu ksiąg rachunkowych, sprawozdania finansowego, sprawozdania oceniającego, o którym mowa w art. 318 TFUE, rocznego sprawozdania Trybunału wraz z odpowiedziami kontrolowanych instytucji, poświadczenia wiarygodności i odpowiednich sprawozdań specjalnych Trybunału;
484. przypomina, że rok 2014 był pierwszym rokiem stosowania nowych wieloletnich ram finansowych, mających określić wielkość i podział wydatków Unii w latach 2014–2020, oraz że, w rezultacie, wskaźnik wykonania jest niższy niż w latach ubiegłych;
485. przyjmuje do wiadomości sposób przedstawienia w sprawozdaniu rocznym Trybunału za rok 2014 polityki w dziedzinie środowiska naturalnego i zdrowia; jest zaniepokojony, że polityka dotycząca środowiska naturalnego i klimatu znów pojawia się w rozdziale poświęconym rozwojowi obszarów wiejskich i rybołówstwu; ponownie krytykuje nielogiczne ułożenie obszarów polityki w tym konkretnym rozdziale; nie uważa, że Trybunał powinien podejmować decyzję polityczną dotyczącą grupowania obszarów polityki; wzywa Trybunał do zrewidowania tego podejścia w następnym sprawozdaniu rocznym;
486. uważa, że w tym kontekście warto zauważyć, iż w rozdziale dotyczącym rozwoju obszarów wiejskich, środowiska naturalnego, rybołówstwa i zdrowia odnotowano w sprawozdaniu Trybunału za rok 2014 najwyższy poziom błędów wynoszący 6,2 % w porównaniu ze średnim poziomem 4,4 %; ponadto zauważa, że wśród największych uchybień stwierdzonych przez Trybunał wiele jest bardzo podobnych do tych, które zgłaszano już w poprzednich trzech latach;
487. zauważa różnicę poglądów między Trybunałem a Komisją odnośnie do sposobu obliczania błędów; stwierdza, że Komisja uważa, iż roczny reprezentatywny poziom błędów określony przez Trybunał powinien być postrzegany w kontekście wieloletniego charakteru korekt finansowych i odzyskiwanych środków netto;
488. stwierdza, że Trybunał w żaden sposób nie skomentował poziomu zarządzania polityką zdrowia publicznego, bezpieczeństwa żywności oraz ochrony środowiska i działań w dziedzinie klimatu;
489. Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności wyraża zadowolenie z ogólnego wykonania w 2014 r. linii budżetowych dotyczących środowiska, działań w dziedzinie klimatu, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności; pamiętając o wyraźnej unijnej wartości dodanej w tych dziedzinach oraz poparciu obywateli UE dla unijnej polityki w zakresie środowiska i klimatu oraz zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności, ponownie przypomina, że na te instrumenty polityczne przeznaczono mniej niż 0,5 % budżetu Unii;
490. jest zadowolony z działalności pięciu agencji zdecentralizowanych podlegających kompetencjom Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, które wykonują zadania techniczne, naukowe lub zarządzające, dzięki którym instytucje Unii mogą projektować i wdrażać strategie polityczne dotyczące środowiska, klimatu, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności, a także ze sposobu, w jaki wykonują swe budżety;

Środowisko i działania w dziedzinie klimatu

491. podkreśla, że DG ENV dysponowała kwotą 352 041 708 EUR w postaci środków na zobowiązania, z których 99,7 % zostało wykorzystanych; stwierdza, że jeśli chodzi o środki na płatności, zadowalające jest to, że z dostępnych 290 769 321 EUR wykorzystano 95,03 %; stwierdza ponadto, że wydatki administracyjne na program LIFE+ są realizowane w trakcie dwóch lat budżetowych (za pomocą automatycznych przeniesień), tak więc gdyby nie uwzględniać wydatków administracyjnych, wskaźnik wykonania w odniesieniu do płatności wyniósłby 99,89 %;
492. stwierdza, że w DG CLIMA wskaźnik wykonania środków na zobowiązania, które wynosiły 102 694 032 EUR, wzrósł do poziomu 99,7 %, a środków na płatności w kwocie 32 837 296 EUR – 93,1 %, oraz że gdyby nie brać pod uwagę wydatków administracyjnych wskaźnik wykonania w odniesieniu do płatności wyniósłby 98,5 %;

493. jest zadowolony z ogólnego poziomu wykonania budżetu operacyjnego LIFE+, który w 2014 r. wyniósł 99,9 % w odniesieniu do środków na zobowiązania i 97,4 % w odniesieniu do środków na płatności; stwierdza, że w 2014 r. przeznaczono 283 121 194 EUR na zaproszenia do składania wniosków na projekty w państwach członkowskich, kwota 40 000 000 EUR została wykorzystana na sfinansowanie operacji w ramach instrumentów finansowych takich jak mechanizm finansowy na rzecz kapitału naturalnego i instrument finansowania prywatnego na rzecz efektywności energetycznej (PF4EE), kwotą 8 952 827 EUR wsparto działalność operacyjną organizacji pozarządowych aktywnych w obszarze ochrony i poprawy stanu środowiska na szczelbu Unii i które są zaangażowane w projektowanie i wdrażanie polityki i prawodawstwa Unii, i że kwotę 49 502 621 EUR wykorzystano na działania mające wspierać rolę Komisji, jaką jest inicjowanie i monitorowanie rozwoju strategii politycznych i prawodawstwa; stwierdza, że kwotę 20 914 622 EUR wykorzystano na wsparcie administracyjne LIFE i na wsparcie operacyjne Agencji Wykonawczej ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw;
494. jest świadomy, że wskaźnik płatności dla działań LIFE+ jest zawsze nieco niższy niż środków na zobowiązania, ale ma wyższy wskaźnik wykonania;
495. zauważa, że kwotę 4 350 000 EUR przeznaczono na składki wynikające z międzynarodowych konwencji, protokołów i umów, których Unia jest stroną lub w związku z którymi jest zaangażowana w prace przygotowawcze;
496. uważa, że postępy w realizacji dwunastu projektów pilotażowych i sześciu działań przygotowawczych na ogólną kwotę 2 950 000 EUR są zadowalające; jest świadomy, że realizacja tych działań może stanowić dla Komisji obciążenie z uwagi na fakt, że kwoty dostępne na niezbędne do ich wykonania procedury (np. plany działań, zaproszenia do składania wniosków) są niewielkie; zachęca władzę budżetową do skoncentrowania się w przyszłości na projektach pilotażowych i działaniach przygotowawczych o prawdziwej wartości dodanej dla Unii;

Zdrowie publiczne

497. przypomina, że rok 2014 był pierwszym rokiem wdrażania nowych programów: program w dziedzinie zdrowia został przyjęty 11 marca 2014 r. (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 282/2014⁽¹⁾), podczas gdy wspólne ramy finansowe dotyczące paszy i żywności zostały przyjęte 27 czerwca 2014 r. (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 652/2014⁽²⁾);
498. zauważa, że w 2014 r. DG SANTE była odpowiedzialna za wykonanie linii budżetowych przeznaczonych na zdrowie publiczne opiewających na kwotę 244 221 762 EUR, z czego pomyślnie wykorzystano 96,6 %; jest świadomy, że około 75 % tego budżetu jest bezpośrednio przekazywane trzem agencjom zdecentralizowanym (Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób, Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i Europejska Agencja Leków); stwierdza także, że poziom wykonania środków na zobowiązania wynosi ponad 98,9 % we wszystkich liniach z wyjątkiem Europejskiej Agencji Leków, w przypadku której poziom niewykorzystanych środków na zobowiązania był związany z wynikiem finansowym za 2013 r., a środki te wykorzystano w 2015 r.;
499. zauważa, że poziom wykonania środków na płatności wynosi 98,8 %, co jest bardzo dobrym wynikiem;
500. stwierdza, że poziom realizacji budżetu programu w dziedzinie zdrowia publicznego (2008–2014) również jest bardzo wysoki (99,7 % zarówno jeśli chodzi o środki na zobowiązania, jak i na płatności) oraz że pozostałe niewykorzystane środki dotyczą głównie dochodów przeznaczonych na określony cel, które wciąż mogą zostać wykorzystane w 2015 r.;
501. jest usatysfakcjonowany, że realizacja wszystkich dziesięciu projektów pilotażowych i pięciu działań przygotowawczych w dziedzinie zdrowia publicznego, za które odpowiedzialna jest DG SANTE, jest bardzo zaawansowane, a wszystkie odpowiednie środki na zobowiązania zostały wykorzystane (6 780 000 EUR);

Bezpieczeństwo żywności, zdrowie i dobrostan zwierząt i zdrowie roślin

502. przyjmuje do wiadomości, że wskaźnik wykonania w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, zdrowia i dobrostanu zwierząt i zdrowia roślin wynosi 96,8%; stwierdza jednak, że jeśli wziąć pod uwagę nieautomatyczne przeniesienie kwoty 6 800 000 EUR, wskaźnik wykonania wynosi 100 % dostępnych środków;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 282/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia Trzeciego programu działań Unii w dziedzinie zdrowia (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1350/2007/WE (Dz.U. L 86 z 21.3.2014, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 652/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiające przepisy w zakresie zarządzania wydatkami odnoszącymi się do łańcucha żywnościowego, zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt oraz dotyczące zdrowia roślin i materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin, zmieniające dyrektywy Rady 98/56/WE, 2000/29/WE i 2008/90/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002, (WE) nr 882/2004 i (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 oraz uchylające decyzje Rady 66/399/EWG, 76/894/EWG i 2009/470/WE (Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 1).

503. stwierdza, że tak jak w ubiegłym roku wkład Unii w programy przeciwdziałania gruźlicy był największy oraz że z drugiej strony wkład Unii w programy zwalczania choroby niebieskiego języka pozostał na niskim poziomie;
504. przyjmuje do wiadomości, że główne czynniki leżące u podstaw niepełnego wykorzystania kwoty 8 100 000 EUR w rozdziale Bezpieczeństwo żywności i pasz, zdrowie i dobrostan zwierząt, zdrowie roślin można wyjaśnić następująco: 500 000 EUR dotyczy dochodów przeznaczonych na określony cel do wykorzystania przez różne programy w 2015 r. (tzn. nie jest to przypadek niepełnego wykorzystania), kwota 800 000 EUR – dochodów przeznaczonych na określony cel, która w praktyce nie może zostać wykorzystana w 2015 r. (dotyczy środków C5 ze starych programów), a kwota 6 800 000 EUR dotyczy środków na fundusz na działania nadzwyczajne; stwierdza, że ta ostatnia kwota została przeniesiona na 2015 r. (na zwalczanie afrykańskiego pomoru świń w Estonii, na Łotwie, Litwie i w Polsce w 2014 r.);
505. stwierdza, że jeśli chodzi o środki na płatności w 2014 r. wskaźnik wykonania w rozdziale budżetu „Bezpieczeństwo żywności i pasz, zdrowie i dobrostan zwierząt, zdrowie roślin” wynosi 99,0 %, czyli nieznacznie spadł w porównaniu do 2013 r. (99,9 %); rozumie, że podczas przesunięcia zbiorczego wystąpiono bez rezultatu o dodatkowe środki na płatności, oraz że przed końcem roku niemożliwe było wykonanie tylko jednej płatności w całości, ale za zgodą państw członkowskich saldo ujemne zostało uregulowane na początku stycznia 2015 r.;
506. jest usatysfakcjonowany, że realizacja wszystkich trzech projektów pilotażowych i jednego działania przygotowawczego w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, za które odpowiedzialna jest DG SANTE, jest bardzo zaawansowane, a wszystkie odpowiednie środki na zobowiązania zostały wykorzystane (1 250 000 EUR);
507. na podstawie dostępnych danych i sprawozdania dotyczącego wykonania uważa, że można udzielić Komisji absolutorium za rok budżetowy 2014 w odniesieniu do wydatków w dziedzinie polityki ochrony środowiska i klimatycznej, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności;

Transport i turystyka

508. zauważa, że w budżecie na rok 2014, w formie ostatecznie zatwierdzonej, a następnie zmienionej w trakcie roku – a konkretnie w przypadku polityki transportowej – kwota 2 931 147 377 EUR została ujęta w środkach na zobowiązania, a kwota 1 089 127 380 EUR była dostępna w ramach środków na płatności; odnotowuje ponadto, że z wyżej wymienionych kwot:
- 2 616 755 356 EUR w środkach na zobowiązania oraz 937 182 847 EUR w środkach na płatności przewidziano na transport, w tym instrument „Łącząc Europę”, bezpieczeństwo transportu i prawa pasażerów oraz agencje transportowe,
 - 239 313 549 EUR w środkach na zobowiązania oraz 71 213 206 EUR w środkach na płatności przewidziano na badania i innowacje dotyczące transportu, w tym SESAR i wspólne przedsięwzięcie Shift2Rail,
 - 75 078 470 EUR w środkach na zobowiązania oraz 80 731 327 EUR w środkach na płatności przewidziano na wydatki administracyjne;
509. z zadowoleniem przyjmuje wysoki wskaźnik wykorzystania, w 2014 r., środków na zobowiązania w wysokości 2 % w odniesieniu do polityki mobilności i transportu oraz bardzo wysoki wskaźnik wykorzystania środków na płatności w wysokości 95,2 %; stwierdza, że kwota zobowiązań pozostających do realizacji wzrosła w 2014 r. o 1 653 372 424 EUR, do ogólnej kwoty 5 647 143 046 EUR, oraz że wzrost kwot pozostających do spłaty jest zazwyczaj wyższy na początku nowych wieloletnich ram finansowych, natomiast z czasem płatności na nowe projekty równoważą ten początkowy brak równowagi; wzywa jednakże Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby projekty transportowe zostały należycie zrealizowane;
510. ubolewa, że w obszarze „Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia”, do którego należy transport i w ramach którego skontrolowane wydatki w sektorze transportu stanowią najniższą kwotę (0,8 mld EUR) całkowitej skontrolowanej populacji (13 mld euro), szacowany poziom błędów w 2014 r. wyniósł 5,6 %, zatem był wyższy niż poziom błędów w 2013 r. (4,0 %), co było spowodowane głównie zwrotem kosztów niekwalifikowalnych w projektach badawczych, ale również nieprzebraniem przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych; wzywa Komisję do podjęcia wszelkich odpowiednich środków w celu naprawienia tej sytuacji (w tym poprzez przeprowadzenie bardziej wnikliwych kontroli *ex ante* w celu wykrywania i korygowania błędów przed dokonaniem zwrotu kosztów);

511. zwraca uwagę na fakt, że w 2014 r. nie został sfinansowany żaden projekt w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, gdyż pierwsze zaproszenie do składania wniosków zostało zamknięte w marcu 2015 r., a instrument dłużny „Łącząc Europę”, który ma być zarządzany przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI), nie został zatwierdzony przed końcem 2014 r.; zauważa, że w 2014 r. Trybunał skontrolował sześć transakcji w dziedzinie transportu (Dyrekcja Generalna ds. Mobilności i Transportu) i stwierdził, że w przypadku dwóch z sześciu transakcji pojawiły się błędy kwantyfikowalne; wyraża w związku z tym zadowolenie z powodu zmniejszenia procentowego udziału transakcji, w których występują błędy w 2014 r. (33 %) w porównaniu do 2013 r. (62 %) i 2012 r. (49 %); wzywa Komisję i inne właściwe podmioty, aby zapewniły zgodność z przepisami w dziedzinie zamówień publicznych i kwalifikowalności kosztów przyszłych projektów transportowych;
512. zauważa, że zgodnie z wieloletnią strategią kontroli wykorzystywaną przez Komisję, która uwzględnia odzyskane środki, korekty i skutki kontroli i audytów przez cały okres realizacji programu, poziom błędów resztowych dla TEN-T został obliczony na 0,84 %;
513. zwraca uwagę na dużą liczbę projektów wysokiej jakości, które nie mogły zostać przyjęte w 2014 r. w ramach przetargów transportowych dotyczących instrumentu „Łącząc Europę” z powodu braku dostępnych środków; jest zdania, że należy zapewnić wystarczające finansowanie projektów transportowych w ramach instrumentu „Łącząc Europę”; ubolewa nad faktem, że budżet instrumentu „Łącząc Europę” został zmniejszony poprzez finansowanie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS); przypomina jednak, że pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ przewiduje 10 % elastyczności w celu zwiększenia budżetu instrumentu „Łącząc Europę” w ramach rocznej procedury budżetowej oraz że możliwość takiej elastyczności istnieje, bez względu na finansowanie EFIS; stwierdza zdecydowanie, że realizacja projektów uzgodnionych przez Parlament i Radę w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013⁽²⁾ mogłaby uzasadniać takie podwyższenie budżetu instrumentu „Łącząc Europę”;
514. zachęca Komisję do dalszego ścisłego nadzorowania wdrażania innowacyjnych instrumentów finansowych w celu wspierania inwestycji Unii i przyciągnięcia nowych źródeł finansowania dla projektów infrastrukturalnych TEN-T, takich jak fundusz Marguerite, pożyczki i gwarancje dla zadłużenia (LGTT) oraz inicjatywa w zakresie obligacji projektowych (PBI) oraz do zapewnienia, że wkład budżetu Unii na rzecz tych instrumentów jest zarządzany i wykorzystywany w sposób prawidłowy;
515. przyjmuje do wiadomości, że informacje na temat projektów transportowych i turystycznych są dostępne w różnych bazach danych, takich jak system przejrzystości finansowej, baza danych INEA w ramach projektów TEN-T, projektów współfinansowanych z Funduszu Spójności i funduszy regionalnych oraz CORDIS w ramach projektów programu Horyzont 2020; wzywa do wykorzystania informacji na temat projektów otrzymanych z tych narzędzi w celu zapewnienia lepszego przeglądu – zarówno oddolnego, jak i odgórnego – procesu przydzielania unijnych funduszy; przypomina o znaczeniu łatwo dostępnych publikacji rocznych wykazów projektów transportowych i z dziedziny turystyki oraz udostępnienia współfinansowanej przez Unię internetowej bazy danych w formie wyszukiwarki określającej dokładną kwotę finansowania w celu poprawy przejrzystości;
516. przypomina, że projekty transportowe w latach 2014-2020 będą finansowane z różnych źródeł, w tym z instrumentu „Łącząc Europę”, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz EFIS; wzywa zatem Komisję do opracowania synergii, dzięki którym te różne źródła finansowania będą mogły w bardziej efektywny sposób przydzielać dostępne środki;
517. przyjmuje do wiadomości, że w odniesieniu do funduszy unijnych, zasada „wykorzystać, bo przepadną” może skłonić państwa członkowskie do zaproponowania projektów o niewielkim wpływie; jest zaniepokojony faktem, że w przeszłości skutkiem wyboru słabych projektów było finansowanie ze środków unijnych mało opłacalnych inwestycji transportowych; z zadowoleniem przyjmuje nowe ramy prawne na okres 2014–2020, w których wzmocniona jest ocena kosztów i korzyści i proces przeglądu projektów;
518. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w czerwcu 2014 r. zostało ustanowione wspólne przedsięwzięcie Shift2Rail, które ma na celu zwiększenie konkurencyjności europejskiego przemysłu kolejowego; zwraca uwagę, że osobne procedury udzielania absolutorium wspólnemu przedsięwzięciu Shift2Rail zostaną przeprowadzone, gdy przedsięwzięcie to stanie się finansowo niezależne w nadchodzących latach; ubolewa jednak nad opóźnieniem w realizacji tego wspólnego przedsięwzięcia oraz nad poważnymi trudnościami, jakie w dostępie do niego napotykają małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP);
519. uważa, że Komisja powinna zapewnić pełną przejrzystość w zarządzaniu funduszami i zawsze nadawać większą wagę ochronie obywateli i interesowi publicznemu niż prywatnemu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające instrument „Łącząc Europę”, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 913/2010 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 680/2007 i (WE) nr 67/2010 (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129).

520. zauważa, że w budżecie na rok 2014, w formie ostatecznie zatwierdzonej, a następnie zmienionej w trakcie roku – a konkretnie w przypadku turystyki – kwota 11 226 160 EUR została ujęta w środkach na zobowiązania, a kwota 6 827 266 EUR była dostępna w ramach środków na płatności; wzywa Komisję do dokonania oceny wpływu finansowanych projektów w celu lepszego zdefiniowania przyszłych priorytetów w zakresie wydatków, które są zgodne z tym, że Unia jest najważniejszym celem turystycznym na świecie i które umożliwiają sektorowi turystycznemu stanie się potencjalnym kluczowym źródłem wzrostu dla gospodarki Unii; wzywa Komisję do ujęcia wyników projektów pilotażowych i działań przygotowawczych w przyszłorocznym planowaniu budżetowym oraz do udostępnienia łatwo dostępnego rocznego wykazu projektów w tym zakresie;
521. proponuje, aby w stosunku do sektorów, za które odpowiedzialna jest Komisja Transportu i Turystyki, Parlament udzielił Komisji absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii na rok budżetowy 2014.

Rozwój regionalny

522. zauważa, że w sprawozdaniu rocznym Trybunału z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie wykonania budżetu Unii Europejskiej na rok 2014 oszacowano, że prawdopodobny poziom błędu w polityce spójności wynosi 5,7 %, co stanowi wzrost w porównaniu z rokiem 2013, kiedy wyniósł on 5,3 %; wyraża zaniepokojenie tym wzrostem, który ma szczególne znaczenie zwłaszcza w kontekście błędów mających skutki finansowe oraz poważny negatywny wpływ na budżet; podkreśla, że połowa szacowanego poziomu błędu w polityce spójności wynika ze złożoności przepisów dotyczących zamówień publicznych i pomocy państwa oraz z naruszeń tych procedur, takich jak nieuzasadnione bezpośrednie udzielanie zamówień, konflikty interesów i dyskryminacyjne kryteria selekcji;
523. przyjmuje do wiadomości odpowiedzi Komisji na sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego, w których wskazano, że przeciętny spadek poziomu błędu w porównaniu z okresem programowania 2000–2006 jest wynikiem poprawy systemów zarządzania i kontroli; wzywa Komisję, aby z odpowiednim wyprzedzeniem udzielała organom informacji i zapewniała szkolenia na temat przepisów dotyczących zamówień publicznych i pomocy państwa; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje utworzenie planu działania w dziedzinie zamówień publicznych; odnotowuje stosowanie inicjatywy paktów na rzecz uczciwości i zwraca się do Komisji o przeprowadzenie stosownej oceny *ex ante* potencjału tych paktów w zakresie rzeczywistej poprawy przejrzystości i wydajności w zamówieniach publicznych w odniesieniu do europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; wzywa państwa członkowskie, aby przed końcem 2016 r. wypełniły warunki *ex ante* dotyczące zamówień publicznych i aby przed końcem kwietnia 2016 r. transponowały do swoich porządków prawnych dyrektywy w sprawie zamówień publicznych z 2014 r. w celu uniknięcia nieprawidłowości i zapewnienia skutecznej i wydajnej realizacji projektów oraz osiągnięcia zamierzonych wyników, a tym samym celów polityki spójności; zwraca się do Komisji o ścisłe nadzorowanie tego procesu oraz udzielanie państwom członkowskim wytycznych i pomocy technicznej w zakresie właściwej transpozycji tych dyrektyw do prawa krajowego;
524. przypomina, że nie wszystkie nieprawidłowości mają charakter nadużyć finansowych oraz że należy rozróżnić nieprawidłowości związane z nadużyciami finansowymi; uważa, że nieprawidłowości niezwiązane z nadużyciami wynikają często ze słabości w zarządzaniu finansami i systemach kontroli, z braku zdolności administracyjnej zarówno w zakresie znajomości przepisów, jak i specjalistycznej wiedzy technicznej w odniesieniu do konkretnych prac lub usług; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zapewniły takie zarządzanie finansami oraz takie systemy kontroli, które będą odpowiednie, wydajne i efektywne, zgodnie z odpowiednimi przepisami ram prawnych, lecz z uwzględnieniem krajowych realiów prawnych;
525. apeluje do Komisji, państw członkowskich i władz regionalnych, aby zapewniły udzielanie beneficjentom spójnych informacji o warunkach uzyskania finansowania, w szczególności dotyczących kwalifikowalności wydatków i odpowiednich pułapów zwrotu poniesionych kosztów;
526. zauważa, że wdrożenie polityki spójności w państwach członkowskich obejmuje, w zależności od systemu instytucjonalnego, istotne procedury oraz przepisy krajowe i regionalne, które stanowią dodatkowy poziom i mogą w efekcie prowadzić do nieprawidłowości, a w konsekwencji utraty środków z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz do pogłębienia nierówności między państwami członkowskimi; wzywa Komisję, aby przyczyniła się do uproszczenia wdrażania na szczeblu krajowym i regionalnym, zważając przy tym na instytucjonalne cechy państw członkowskich i udzielając im wyjaśnień niezbędnych do wdrożenia przepisów; przypomina Komisji i państwom członkowskim o rezolucji Parlamentu w sprawie dążenia do uproszczenia polityki spójności na lata 2014–2020 i ukierunkowania jej na wyniki oraz o potrzebie podjęcia niezbędnych działań, aby ograniczyć nadmierne obciążenie regulacyjne i administracyjne do niezbędnego minimum, umożliwiając tym samym lepszą absorpcję europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz uniknięcie błędów popełnianych przez końcowych beneficjentów, w szczególności MŚP; ubolewa nad faktem, że Komisja wykluczyła przedstawicieli państw członkowskich z grupy wysokiego szczebla ds. monitorowania uproszczenia dla beneficjentów europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, a tym samym ich opinie nie są uwzględniane w celu ulepszenia systemu;

527. uważa, że potencjał administracyjny odgrywa kluczową rolę w prawidłowym i efektywnym wykorzystywaniu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, dlatego wzywa Komisję i państwa członkowskie do nasilenia wymiany wiedzy i dobrych praktyk w konkretnych kwestiach dotyczących wdrażania (takich jak zamówienia publiczne, pomoc państwa, kryteria kwalifikowalności i ścieżka audytu), szczególnie w przypadku potencjalnych beneficjentów, którzy mają mniejszą zdolność administracyjną i finansową; sugeruje w tym kontekście, aby organizować specjalne, lecz wszechstronne działania mające na celu kształcenie urzędników państwowych i organów pracujących nad projektami w zakresie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, a także beneficjentów (np. kursy szkoleniowe i kursy mające na celu odświeżenie wiedzy, seminaria, lub też udzielając wsparcia technicznego i administracyjnego);
528. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez Komisję narzędzia „Taiex Regio Peer 2 Peer” służące ułatwieniu wzajemnej wymiany między organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za zarządzanie, certyfikację i audyt, które to narzędzie ma pomóc państwom członkowskim zwiększyć ich zdolności administracyjne; podkreśla znaczenie, jakie ma nasilenie starań w wyznaczaniu organów, co jest wstępnym warunkiem składania wniosków o płatności, aby realizacja programów i przepływ zasobów przebiegały sprawnie; podkreśla ponadto, że Komisja powinna skutecznie i wydajnie stosować wszystkie dostępne narzędzia służące do wczesnego wykrywania zagrożeń w polityce spójności i zapobiegania im, a w szczególności narzędzia do eksploracji danych, takie jak ARACHEN, służące do wczesnego wykrywania zagrożeń w procedurach udzielania zamówień publicznych i zapobiegania takim zagrożeniom; ponieważ kontekst grupy zadaniowej ds. lepszego wdrażania obejmuje również działania mogące zwiększyć skuteczność, wydajność i wartość dodaną już wdrożonych projektów w zakresie polityki spójności, zwraca się do Komisji, aby oceniła te cechy za pomocą wskaźników jakościowych;

Rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich

529. uważa, że WPR, jako jedna z pierwotnych polityk europejskich, jest ważnym narzędziem Unii wywierającym szeroki wpływ nie tylko na produkcję żywności i usługi ekosystemowe, ale też na rzeczywistość i potencjalną poprawę sytuacji społeczno-gospodarczej oraz w zakresie środowiska naturalnego i kwestii płci, a także na działania mające na celu zwalczanie wyludniania się obszarów wiejskich, przy uwzględnieniu konieczności opracowania koncepcji gospodarki o obiegu zamkniętym; uważa, że WPR przyczynia się w związku z tym do równowagi regionalnej w Unii, zapewniając wsparcie finansowe i ważne narzędzia pomagające młodym rolnikom w rozpoczęciu działalności rolnej i w zapewnieniu ciągłości pokoleniowej;
530. zauważa, że w 2014 r. DG AGRI uczyniła wiele we współpracy z władzami państw członkowskich, by mogły one coraz lepiej zapobiegać błędom w zakresie wydatków na rolnictwo i wdrażać swoje programy rozwoju obszarów wiejskich; uznaje pozytywne oddziaływanie DG AGRI uwidocznione w sprawozdaniu rocznym ETO za 2014 r. i uważa, że jej działania, w połączeniu z działaniami państw członkowskich, powinny ułatwić realizację dalszych usprawnień w kluczowych latach okresu wydatkowania 2014–2020;
531. apeluje, aby w przypadkach skrajnych agencje płatnicze, które stale miały wyniki gorsze od oczekiwanych, pozbawić akredytacji;
532. jest zdania, że spójna realizacja i wyniki mają kluczowe znaczenie dla WPR, która zapewnia bezpieczną i spójną produkcję naszej żywności oraz jest realizowana na terenie całej Unii, wywierając pozytywny wpływ na szczeblu społecznym, środowiskowym i gospodarczym i obejmując produkcję roślin i żywności wszelkiego rodzaju;
533. zauważa, że dochód czynników produkcji rolniczej na jednego pracownika w państwach członkowskich, które przystąpiły do Unii w 2004 r. lub później (UE-N13), stanowi jedynie jedną czwartą dochodu czynników produkcji rolniczej wygenerowanego w UE-15 ⁽¹⁾;
534. z zadowoleniem przyjmuje lepsze dane liczbowe w porównaniu do sprawozdania rocznego za 2013 r. i zauważa, że Trybunał stwierdził, iż w odniesieniu do polityki rolnej poziom błędów w skontrolowanych transakcjach spadł w stosunku do 2013 r., a także zwraca uwagę, że poziom błędów w 2014 r. to 2,9 % (w porównaniu z 3,6 % w 2013 r.) w przypadku EFRG skontrolowanego w 17 państwach członkowskich, a 6,2 % (spadek z 7 % w 2013 r.) w transakcjach dotyczących rozwoju obszarów wiejskich, środowiska i rybołówstwa skontrolowanych w 18 państwach członkowskich, zaś średni poziom dla całego rozdziału „zasoby naturalne” wyniósł 3,6 %;
535. podkreśla konieczność wypracowania wspólnych metod obliczania poziomu błędów, aby zapewnić jego poprawność i uniknąć znacznych różnic między poziomem błędów wskazanym przez Komisję a poziomem odnotowanym przez Trybunał;

⁽¹⁾ DG AGRI – Sprawozdanie roczne za 2014 r. – s. 12.

536. zwraca uwagę na oświadczenie Komisji ⁽¹⁾, że błędy dotyczące zasady wzajemnej zgodności (na przykład składanie na czas deklaracji o przemieszczaniu zwierząt, daty spotkań i terminy) nie wpływają na kwalifikowalność płatności (już potwierdzoną przez Trybunał) i że należy od ogólnego poziomu błędów odjąć poziom błędów dotyczącego zasady wzajemnej zgodności w celu zapewnienia większej jasności;
537. wskazuje, że w wyniku różnej transpozycji płatności związanych z produkcją w państwach członkowskich dochodzi do zakłócenia konkurencji, jak na przykład w sektorze mleczarskim;
538. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wprowadziła nowe wytyczne dotyczące ustalania korekt finansowych w ramach zarządzania dzielonego w przypadku niezgodności z zasadami udzielania zamówień publicznych ⁽²⁾;
539. wskazuje, że rok 2014 był rokiem przejściowym, w którym dokonano istotnych płatności za ostatnią część okresu finansowania 2007–2013 i w połowie którego wprowadzono końcowe elementy (akty wykonawcze i delegowane) odnoszące się do okresu finansowania WPR 2014–2020; zauważa również, że lata 2015 i 2016 także należy uznać za okres przejściowy, w którym rolnicy i władze państw członkowskich musieli po raz pierwszy w pełni wdrożyć środki związane z zazielenianiem i inne znaczące zmiany polityczne, co pociąga za sobą nowe i złożone zasady oraz dużą liczbę nowych wnioskodawców ubiegających się o płatności bezpośrednie, biorąc pod uwagę, że wdrażanie szeregu środków wieloletnich określonych w planach rozwoju obszarów wiejskich państw członkowskich rozpocznie się dopiero w 2016 r., przy czym należy zwrócić szczególną uwagę na nowe instrumenty wprowadzone w ramach reformy;
540. z zadowoleniem przyjmuje ograniczenie poziomów błędów w porównaniu do roku 2013 i uznaje znaczne wysiłki podjęte w tym celu i przeznaczone na ten cel środki, zwłaszcza informacje i wsparcie techniczne w zakresie implementacji przekazywane przez Komisję władzom państw członkowskich, niemniej jednak jest zdania, że zwykły pomiar błędów nie jest sam w sobie środkiem pomiaru stopnia realizacji czy wyników;
541. przypomina Komisji, że ryzyko niezamierzonych błędów wynikających ze skomplikowanych rozporządzeń ponosi w ostateczności beneficjent; apeluje o rozsądną, proporcjonalną i skuteczną politykę w zakresie sankcji, aby promować to podejście, na przykład poprzez unikanie podwójnego nakładania sankcji za ten sam błąd zarówno w ramach systemu płatności, jak i w związku z zasadą wzajemnej zgodności; wzywa Komisję do zapewnienia większej proporcjonalności kar w odniesieniu do charakteru błędów; apeluje o wprowadzenie instrumentów umożliwiających przyjęcie bardziej opartego na zachętach i wydajności podejścia, które mogłoby ograniczyć poziom błędów i kontroli i pozwolić na odróżnienie błędów od nadużycia, przy czym należy również zadbać, by rolnicy nadal byli w stanie prowadzić niezbędną produkcję żywności, stanowiącą centralny przedmiot polityki; uważa, że dalsze zajmowanie się złożonością i usprawnianie WPR są jednymi z kluczowych elementów służących przyciągnięciu do rolnictwa nowych adeptów, a także zatrzymaniu ich i wykorzystywaniu ich umiejętności w celu zapewnienia przężnego sektora rolnictwa w UE w przyszłości;
542. z zadowoleniem przyjmuje, że w swoim sprawozdaniu rocznym Trybunał bada sposoby dokonywania pomiaru wyników, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że Komisja zamierza skoncentrować swoje wydatki na wynikach; wskazuje jednak na trudności z oceną realizacji wieloletnich programów finansowania, które są teraz preferowaną metodą realizacji środków ochrony środowiska w ramach drugiego filaru, za pośrednictwem narzędzia badającego pojedynczy rok i wzywa Trybunał do wyjaśnienia swojego nastawienia na wyniki, zwłaszcza jeśli chodzi o wydatki w obszarze rolnictwa; wzywa jednak Trybunał do uwzględniania wielości celów polityki rozwoju obszarów wiejskich podczas przeprowadzania oceny wyników, aby uniknąć stosowania uproszczonych wskaźników i wyciągania błędnych wniosków;
543. odnotowuje opinię Trybunału, który na podstawie swoich kontroli stwierdza, że ZSZIK przyczynia się w istotny sposób do zapobiegania błędom i ograniczania ich poziomów w systemach, do których jest stosowany ⁽³⁾, a także zwraca uwagę na komentarz, że wszystkie skontrolowane państwa członkowskie zaradziły uchybieniom w systemie identyfikacji działek rolnych dzięki działaniom naprawczym ⁽⁴⁾;
544. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowane przez Komisję uproszczenie ZSZIK za sprawą wstępnych kontroli prewencyjnych, które umożliwią administracjom krajowym zidentyfikowanie problemów dotyczących złożonych przez rolników wniosków i wprowadzenie do nich korekt, co powinno przynieść skutek w postaci niższego odsetka kar;
545. zgadza się z głównymi zaleceniami Trybunału: państwa członkowskie powinny zapewnić wiarygodne i aktualne informacje i zdjęcia do systemu identyfikacji działek rolnych, aby ograniczyć ryzyko błędów związanych z zawyżoną powierzchnią gruntów kwalifikowanych; Komisja powinna domagać się, by plany działania państw członkowskich obejmowały działania naprawcze umożliwiające wyeliminowanie najczęstszych przyczyn błędów, dokonać przeglądu swojej własnej strategii kontroli zgodności w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, a także zapewnić właściwe stosowanie procedury wiarygodności w odniesieniu do legalności i prawidłowości transakcji, która będzie obowiązkowa począwszy od 2015 r.;

⁽¹⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za 2014 r. – odpowiedź na pkt 7.15.

⁽²⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za 2014 r. – odpowiedź na pkt 7.32.

⁽³⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za 2014 r. – pkt 7.35.

⁽⁴⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za 2014 r. – pkt 7.40.

546. zauważa, że Komisja i Trybunał zgadzają się co do tego, iż wydatki na rozwój obszarów wiejskich podlegają złożonym zasadom i warunkom kwalifikowalności, po części z uwagi na charakter tej polityki i heterogeniczność regionów europejskich; nalega na wzmocnienie środków uproszczających i zapobiegawczych przewidzianych w zasadach na okres 2014–2020, a także apeluje, by to uproszczenie zostało zrealizowane na szczeblu państw członkowskich w ramach nowych programów rozwoju obszarów wiejskich oraz aby postrzegano je jako działanie priorytetowe i istotny sposób ograniczania błędów i podnoszenia poziomu wydajności i elastyczności trwających programów, a tym samym zwiększania zdolności absorpcyjnej, zwłaszcza w przypadku programów na małą skalę, które mogły wzbudzić mniejsze zainteresowanie i/lub wykazać w przeszłości stale podwyższone poziomy błędów z powodu swojej nieelastyczności;
547. wzywa Komisję do przedstawienia w odpowiednim czasie szczegółowego planu ograniczenia biurokracji w ramach WPR;
548. nalega, aby Komisja i władze państw członkowskich w miarę możliwości nadal zajmowały się problemem złożoności w odniesieniu do płatności bezpośrednich i ograniczały te złożoności oraz nadawały wysoki priorytet upraszczaniu środków z zakresu zazieleniania, zwłaszcza gdy w administrowaniu EFRG i funduszami na rzecz rozwoju obszarów wiejskich w państwach członkowskich zaangażowane są podmioty z wielu różnych szczebli, przy czym w razie konieczności należy stosować różne podejścia do dwóch filarów; podkreśla fakt, że ogromne różnice między państwami członkowskimi w zakresie płatności bezpośrednich pogłębiły przepaść w zakresie konkurencyjności między rolnikami prowadzącymi działalność na jednolitym rynku;
549. oczekuje, że Komisja w trybie pilnym w pełni wykorzysta proces upraszczania wspólnej polityki rolnej, zwłaszcza w odniesieniu do uciążliwych i skomplikowanych rozporządzeń w sprawie zasady wzajemnej zgodności i zazieleniania, które w ostatecznym rozrachunku wpływają na sytuację rolników w całej Europie; podkreśla, że proces upraszczania powinien koncentrować się na zmniejszaniu obciążenia administracyjnego i nie powinien zagrażać zasadom i przepisom przyjętym w ramach ostatniej reformy WPR, które należy zachować w niezmienionej formie; uważa, że takie upraszczanie nie powinno wiązać się z koniecznością dokonania przeglądu wydatków w ramach WPR na okres 2013–2020;
550. wskazuje, że w wyniku zakupu gruntów rolnych przez inwestorów gospodarstwa rolne zarządzane przez drobnych producentów rolnych w UE są poddawane coraz większej presji i część płatności bezpośrednich jest realizowana na rzecz koncernów międzynarodowych;
551. podkreśla, jak ważne jest dysponowanie porównywalnymi wskaźnikami wykonania i danymi liczbowymi dla tego samego rodzaju programów realizowanych w różnych miejscach, a także oczekuje na poprawę sytuacji w tym względzie w okresie 2014–2020 w celu zapewnienia lepszego zarządzania finansami w ramach WPR, umotywowanego potrzebami każdego państwa członkowskiego;
552. zaznacza, że WPR odgrywa istotną rolę w promowaniu włączenia społecznego – między innymi dzięki wspólnym działaniom – oraz w ograniczaniu ubóstwa i zapewnianiu rozwoju gospodarczego obszarów wiejskich dzięki tworzeniu miejsc pracy, dzięki inicjatywie LEADER oraz dzięki wprowadzaniu nowych lub ulepszonych usług i infrastruktury; apeluje o przeprowadzenie analizy dotyczącej ogólnego wpływu wywieranego przez oba filary WPR na obszarach wiejskich oraz tego, gdzie i jak przydzielane są fundusze, przy czym należy skupić się na rzeczywistych beneficjentach końcowych;
553. zauważa, że wydatki powinny przynieść korzyści zarówno obszarom wiejskim, jak i ogółowi konsumentów, oraz przypomina, że beneficjenci końcowi wydają pieniądze na towary i usługi w swoich społecznościach lokalnych lub zatrudniając ludzi w swoich gospodarstwach, dzięki czemu ludność nie opuszcza obszarów wiejskich lub odizolowanych, gdzie rolnictwo i leśnictwo stanowią często główną siłę napędową gospodarki;
554. odnotowuje, że skutki wprowadzonego w połowie 2014 r. rosyjskiego zakazu importu produktów rolnych to poważny problem; opowiada się za lepszym zarządzaniem na wczesnym etapie realizacji wszelkich środków nadzwyczajnych w celu zapewnienia właściwego ukierunkowania środków finansowych lub, w razie konieczności, szybkiego odzyskania bezprawnie pobranych kwot; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje kontynuowanie działań Komisji na rzecz zidentyfikowania alternatywnych rynkowych możliwości zbytu dla nadwyżek produkcji rolnej i wspierania sektorów odczuwających negatywne skutki zakazu; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji na rzecz zidentyfikowania alternatywnych rynkowych możliwości zbytu dla nadwyżek produkcji rolnej oraz wzywa państwa członkowskie do podjęcia wspólnych wysiłków zmierzających do usunięcia przeszkód utrudniających poszerzenie rynków zbytu; podkreśla znaczenie umowy TTIP, która może kompensować zamknięcie szeregu tradycyjnych rynków wymiany;
555. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji ustanawiającą wyjątkowe programy pomocy dla państw, które poniosły straty w sektorze mleczarskim, oraz wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę możliwości wprowadzenia kolejnych środków pomocy dla sektorów borykających się z podobnymi problemami;

556. wyraża zaniepokojenie faktem, że kobiety na obszarach wiejskich wielu państw członkowskich mają jedynie ograniczony dostęp do rynku pracy, oraz wzywa Komisję, aby – traktując priorytetowo tę kwestię w swoich przyszłych inicjatywach na rzecz rozwoju – podjęła się zadania polegającego na usprawnieniu i zwiększeniu dostępu do rynku pracy dla kobiet na obszarach wiejskich oraz aby przeznaczyła odpowiednie środki na finansowanie programu „europejska gwarancja dla kobiet na obszarach wiejskich” – podobnego do programu „europejska gwarancja dla młodzieży” – określającego odrębne cele dla kobiet na obszarach wiejskich;
557. wzywa Komisję do sprecyzowania zasad dotyczących uznawania organizacji producentów, zwłaszcza w sektorze owoców i warzyw, i do dalszego skrócenia czasu przeprowadzania kontroli przez Komisję, aby zapewnić beneficjentom pewność prawa i zapobiegać niepotrzebnym błędom;
558. biorąc pod uwagę zapisany w Traktacie cel ⁽¹⁾, jakim jest zapewnienie rozsądnych cen w dostawach dla konsumentów, uważa, że sprawiedliwy dostęp dla wszystkich konsumentów jest zagrożony, gdy stosowane są nadmierne stawki podatku VAT w odniesieniu do żywności, co zwiększa prawdopodobieństwo oszustw związanych z VAT;
559. uważa, że cele okresu programowania 2007–2013 to wciąż ważne cele oraz że Unia powinna skupić się w obecnym okresie na zwiększaniu rentowności gospodarstw i sektora rolnictwa, propagowaniu większej równowagi w łańcuchu żywnościowym z myślą o skonsolidowaniu i umocnieniu organizacji producentów, na wspieraniu systemów jakości, krótkich łańcuchów dostaw, spółdzielni społecznych, rynków lokalnych, usług ekosystemowych i zrównoważonego rozwoju terytorialnego, wyłącznie na obszarach wiejskich w ramach nowych programów rozwoju obszarów wiejskich, przy czym należy unikać wygórowanych oczekiwań czy wydatków;
560. przypomina, że we wszystkich kontrolach przeprowadzonych przez Trybunał w odniesieniu do wydatków z 2014 r. jedynie trzy przypadki skierowano do OLAF celem przeprowadzenia dochodzenia ⁽²⁾ z podejrzeniem „sztucznie utworzonych warunków celem uzyskania pomocy” (nowe jednostki utworzone przez przedsiębiorstwa o ugruntowanej pozycji lub grupy osób), zaś jeden przypadek został uprzednio określony jako ryzykowny przez władze krajowe przed kontrolą Trybunału;
561. zauważa, że można jeszcze poprawić wdrażanie polityki; apeluje zatem, by informowano go o wszelkich usprawnieniach pod względem wyznaczania i realizacji celów politycznych i zgodności;
562. apeluje do Komisji o zbadanie skuteczności płatności mających na celu wsparcie sprzedaży w państwach trzecich i o dopilnowanie, aby w następstwie tych środków lokalni producenci rolni nie byli wypierani z rynku;
563. zauważa, że gdy DG AGRI przygotowywała roczne sprawozdanie z działalności za 2014 r., informacje dotyczące niektórych elementów IPARD nie były dostępne i należy je teraz zaktualizować (liczba gospodarstw, które uzyskały wsparcie, wzrost wartości brutto, liczba gospodarstw wprowadzających standardy unijne); uważa, że w nowym okresie finansowania konieczne będzie dokonanie spójnej analizy;
564. stwierdza, że roczne sprawozdanie Trybunału za 2014 r. wykazuje dobre rezultaty, niemniej jednak wzywa Trybunał do poinformowania Parlamentu o krokach, jakie zamierza podjąć celem przyjęcia bardziej wieloletniej metodologii oceny w związku z przyjęciem podejścia bardziej zorientowanego na wyniki.

Rybołówstwo

565. odnotowuje komunikat skierowany przez Komisję do Parlamentu, Rady i Trybunału Obrachunkowego w sprawie rocznego sprawozdania finansowego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2014; odnotowuje ponadto sprawozdanie roczne Trybunału dotyczące roku budżetowego 2014; odnotowuje roczne sprawozdanie z działalności DG MARE za rok 2014; uwzględnia sprawozdanie specjalne Trybunału nr 11/2015 w sprawie umów o partnerstwie w sprawie połowów;
566. przyjmuje do wiadomości opinie Trybunału na temat legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rocznego sprawozdania finansowego; odnotowuje negatywną opinię Trybunału w sprawie środków na płatności, w przypadku których ogólny poziom błęd wyniósł 4,4 %, lecz brakuje szczególnego wskaźnika błęd w dziedzinie rybołówstwa; wzywa do tego, aby kwestie związane z rybołówstwem były rozpatrywane oddzielnie, a nie łącznie z rolnictwem, w celu zagwarantowania większej przejrzystości w obszarze rybołówstwa;
567. odnotowuje zgłoszone przez DG MARE zastrzeżenie dotyczące systemu zarządzania i kontroli dla programów EFR w niektórych państwach członkowskich;

⁽¹⁾ Art. 39 ust. 1 lit. e) TFUE.

⁽²⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału za 2014 r. – pkt 7.30.

568. jest przekonany, że system kontroli wewnętrznej wprowadzony przez DG MARE pozwala uzyskać wystarczającą pewność co do odpowiedniego zarządzania ryzykiem w zakresie legalności i prawidłowości transakcji;

Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR)

569. zauważa, że przyjęcie po dniu 1 stycznia 2014 r. programów w ramach zarządzania dzielonego w odniesieniu do EFMR i innych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych doprowadziło do technicznego przeglądu WRF w celu przeniesienia niewykorzystanych środków z 2014 r. na kolejne lata;
570. wyraża głębokie ubolewanie w związku z tym, że przeważająca większość państw członkowskich przekazała swoje programy operacyjne dotyczące EFMR bardzo późno, co spowodowało poważne opóźnienia w uruchamianiu funduszy; przypomina, że państwa członkowskie są odpowiedzialne za wykorzystanie środków w zarządzaniu dzielonym;
571. jest zdania, że państwa członkowskie powinny ulepszyć instrumenty i kanały, przy pomocy których przekazują informacje Komisji; zaleca Komisji stosowanie wobec państw członkowskich bardziej stanowczych środków nacisku, aby przekazywały one wiarygodne dane;
572. wzywa Komisję do udzielenia wszelkiego możliwego wsparcia państwom członkowskim w celu zapewnienia właściwego i pełnego wykorzystania zasobów EFMR, z wysokimi wskaźnikami wykorzystania, zgodnie z ich odnośnymi priorytetami i potrzebami, w szczególności w odniesieniu do zrównoważonego rozwoju sektora rybołówstwa;

Agencja Wykonawcza ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw

573. z zadowoleniem przyjmuje powierzenie Agencji uprawnień w zakresie EFMR od dnia 1 stycznia 2014 r.; odnotowuje protokół ustaleń podpisany między DG MARE i Agencją w dniu 23 września 2014 r.; podkreśla, że Agencja powinna promować wysokiej jakości wsparcie na rzecz wszystkich jej beneficjentów w zakresie 19 działań EFMR;

Sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 11/2015 (absolutorium za 2014 r.): Czy Komisja dobrze zarządza umowami o partnerstwie w sprawie połowów?

574. wzywa Komisję do uwzględnienia zaleceń Trybunału;
575. ubolewa nad kosztem finansowym niepełnego wykorzystania tonażu referencyjnego określonego w niedawno przyjętych protokołach; proponuje, aby wysokość opłat z tytułu praw dostępu do zasobów rybnych była w większym stopniu uzależniona od faktycznej wielkości połowów; wzywa Komisję do dopilnowania, by wypłaty z tytułu wsparcia sektorowego były spójne z innymi płatnościami w ramach wsparcia budżetowego i wzywa do poprawy wyników osiągniętych przez kraje partnerskie we wdrażaniu wspólnie uzgodnionych działań;
576. podkreśla, jak już wskazał Trybunał, że możliwa jest poprawa komplementarności i spójności między umowami o partnerstwie w sprawie połowów wynegocjowanymi w tym samym regionie, co pozwoliłoby na zwiększenie ich potencjału na poziomie regionalnym;
577. podkreśla, że informacje dostarczone przez niezależne oceny *ex post* nie zawsze są wystarczająco kompletne, spójne i porównywalne, co zmniejszyło ich przydatność w procesie podejmowania decyzji i negocjacjach; zauważa ponadto, że te oceny w niewystarczającym stopniu oceniają stopień, w jakim umowy o partnerstwie w sprawie połowów realizują wszystkie swoje cele, np. brakuje danych na temat zatrudnienia w regionach Unii uzależnionych od rybołówstwa oraz informacji o dostawach ryb na rynek Unii;
578. wyraża zaniepokojenie brakiem wiarygodnych, weryfikowalnych i dostępnych informacji na temat stanu stad i działalności połowowej krajowych flot rybackich lub innych flot zagranicznych, które również uzyskały dostęp do łowisk, jako że jednym z głównych celów umów o partnerstwie w sprawie połowów jest połów jedynie nadwyżki zasobów rybnych, co okazało się bardzo trudne do zrealizowania w praktyce;
579. wzywa Komisję do ściślejszego monitorowania wdrażania wsparcia sektorowego, aby zapewnić jego skuteczność;

580. podkreśla konieczność skutecznego monitorowania działań finansowanych przez Unię w celu sektorowego wsparcia umów międzynarodowych, za pośrednictwem jak najbardziej szczegółowych tabel; podkreśla ponadto konieczność sprzyjania rozwojowi poprzez wsparcie sektorowe; jest przekonany, że docelowo część handlowa umów powinna być powiązana ze skutecznym i istotnym wsparciem sektorowym podlegającym wystarczającej kontroli;
581. z niepokojem zauważa, że obecnie obowiązujące protokoły wciąż nie przewidują możliwości częściowych płatności, gdy wyniki są tylko częściowo osiągnięte; przyjmuje do wiadomości, że w przypadku braku wyników lub niezadowolających wyników płatności z tytułu wsparcia sektorowego na następny rok zostaną zawieszane i nie będą wypłacane, dopóki docelowe wyniki nie zostaną osiągnięte; wzywa jednak Komisję do uwzględnienia w nowych protokołach, tam gdzie jest to możliwe, możliwości częściowej płatności z tytułu wsparcia sektorowego;

Absolutorium

582. na podstawie dostępnych danych proponuje udzielić Komisji absolutorium w związku z wydatkami w dziedzinie gospodarki morskiej i rybołówstwa za rok budżetowy 2014;

Kultura i edukacja

583. stwierdza z zadowoleniem, że w pierwszym roku od wprowadzenia program Erasmus+ skoncentrował się głównie na zwiększaniu umiejętności i szans na zatrudnienie, osiągnął zamierzony cel stworzenia ściślejszego związku pomiędzy programami unijnymi i rozwojem polityki w dziedzinie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz nasilił działania Unii, tak aby odpowiadały one lepiej celowi uczenia się przez całe życie i pomagały zwalczać nierówności społeczne, gospodarcze i terytorialne dzięki docieraniu do wielu obywateli Unii; zauważa jednak pewne problemy w sektorze „Młodzież” programu Erasmus+ w odniesieniu do trudności w dostępie do finansowania w porównaniu z poprzednim programem „Młodzież w działaniu”; ubolewa, że Komisja nie przeznaczyła wystarczających środków w budżecie programu Erasmus+, aby prowadzić lepsze działania komunikacyjne na temat ogólnych zmian w nowych pozycjach budżetowych, przeznaczonych na uwzględnienie większej liczby projektów szkolnych;
584. uważa, że chociaż większa decentralizacja wypłacania funduszy w ramach programu Erasmus+ w większym stopniu odpowiada niektórym krajowym i lokalnym potrzebom programu, musi być ona oceniana w zależności od kluczowych działań, tak aby uniknąć sytuacji, w której stanowiłaby ona przeszkodę w osiągnięciu strategicznych celów programu Erasmus+, w szczególności w jego sektorze „Młodzież”;
585. przypomina, że program Erasmus+ pomaga młodym Europejczykom w wejściu na rynek pracy, zwiększa szanse na zatrudnienie i rozwój nowych umiejętności; wspomaga inicjatywy obywatelskie, wolontariackie i umiędzynarodowienie sportu i kontaktów młodzieży; poprawia jakość edukacji i formalnego oraz nieformalnego kształcenia oraz uczenia się przez całe życie; wzmacnia identyfikację z europejskim obywatelstwem opartym na zrozumieniu i poszanowaniu praw człowieka;
586. jest głęboko zaniepokojony zawieszeniem wypłaty funduszy w ramach sektora „Młodzież” programu Erasmus+ w Grecji, jak wskazano w sprawozdaniu z 2015 r. Europejskiego Forum Młodzieży na temat realizacji programu;
587. dostrzega trudności napotymane przez DG Komisji ds. Edukacji i Kultury i Agencję Wykonawczą ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) w początkowej fazie realizacji programów „Erasmus+”, „Kreatywna Europa” i „Europa dla obywateli”, zwłaszcza w odniesieniu do pewnych opóźnień w rozpoczęciu przetargów i wypłacaniu funduszy; wyraża nadzieję, że jest to sytuacja wyjątkowa i z oczekiwaniem patrzy zatem na przyszłe lata, kiedy to programy te wejdą w fazę większej stabilności w porównaniu do pierwszego roku jego wdrażania; zaleca, aby w programie Erasmus+ uwzględniano więcej projektów na małą skalę, które są istotą innowacyjnych doświadczeń we wszystkich trzech dziedzinach: edukacji, młodzieży i sportu;
588. z zadowoleniem przyjmuje działania na rzecz finansowania modeli opartych na kwotach zryczałtowanych i kosztach jednostkowych, które ułatwiają zarządzanie finansami zarówno beneficjentom unijnych funduszy, jak i samej Unii; zauważa jednak, że, zwłaszcza jeśli chodzi o sektor „Młodzież” programu Erasmus+, te zryczałtowane kwoty i koszty jednostkowe nie wystarczają nawet do pokrycia głównych kosztów operacyjnych stowarzyszeń i organizacji pozarządowych zrzeszających młodych ludzi; podkreśla, że Unia Europejska powinna więcej inwestować w ten program;

589. przypomina, że opóźnienia w dokonywaniu przez EACEA końcowych płatności bezpośrednio wpływają na prawa beneficjentów, działając tym samym na szkodę stowarzyszeń i projektów kulturalnych, kreatywności oraz różnorodności kulturalnej społeczeństwa obywatelskiego; zachęca EACEA do dalszego usprawnienia swoich systemów kontroli i płatności;
590. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że szkoły europejskie nie zajęły się kwestiami poruszonymi przez Trybunał, i podkreśla zalecenie dla Rady Najwyższej Szkół Europejskich dotyczące wdrożenia systemu rotacyjnego dla stanowisk krytycznych i rozwiązania innych newralgicznych kwestii, które mogą zagrażać podstawowym zasadom przejrzystości i należytego zarządzania finansami; przyjmuje przyjęcie nowego regulaminu finansowego dla szkół europejskich w 2014 r. jako jednego ze sposobów – jeśli będzie właściwie stosowany – rozwiązania newralgicznych kwestii stwierdzonych przez Trybunał Obrachunkowy; zwraca się do Rady Najwyższej Szkół Europejskich o rozważenie możliwości centralizacji pewnych obecnie zdecentralizowanych funkcji, takich jak np. funkcja księgowego, oraz rozdzielenia funkcji zatwierdzania, wykonywania i kontroli transakcji finansowych, tak aby zminimalizować ryzyko wystąpienia błędów i nadużyć; uważa, że kompleksowy przegląd zarządzania i kierowania systemem szkół europejskich oraz jego organizacji wypadłby w dobrym momencie z uwagi na zgłoszone obawy i na fakt, że 60 % budżetu szkół europejskich, tj. 177 mln EUR, pochodzi z budżetu Unii;
591. zauważa, że rozbieżność między programowaniem WRF na okres siedmiu lat i programowaniem priorytetów politycznych i strategicznych Unii na okres dziesięciu lat może niekorzystnie wpłynąć na spójną ocenę wyników osiągniętych dzięki programom unijnym; zauważa, że zbliżający się przegląd WRF jest kluczowym elementem zarządzania wydatkami Unii dzięki zagwarantowaniu, że programy inwestycyjne Unii pozostają skuteczne; nalega na gruntowne uproszczenie formularzy i kryteriów zgłaszania, zwłaszcza dla projektów na małą skalę, zarówno w programie Erasmus+, jak i Kreatywna Europa;
592. jest zaniepokojony zaległościami w płatnościach Komisji Europejskiej, które w 2014 r. wyniosły 26 mld EUR, z czego połowa została uznana za „nieprawidłową”, czyli nie wynikającą z faktur wystawionych na koniec roku budżetowego, jak zostało to stwierdzone przez Biuro Analiz Parlamentu Europejskiego, zaś zaległości jedynie w odniesieniu do programu Erasmus+ wyniosły 202 mln EUR; zauważa, że zaległości te są częściowo spowodowane zbyt wielkim brakiem elastyczności WRF, które nie pozwalają na przeniesienia i dysponują bardzo niskimi pułapami, a częściowo niewypełnianiem zobowiązań w zakresie środków na płatności przez państwa członkowskie;
593. podkreśla, że program „Europa dla Obywateli” stanowi wyjątkowy i bezpośredni sposób kontaktu między Unią a jej obywatelami, mający wspierać prowadzone działania, petycje i prawa obywatelskie; uznaje obecny poziom finansowania za stanowczo zbyt niski i podkreśla, że program należy wdrożyć w jego zakresie, wzbogaconym coraz większą liczbą inicjatyw umacniających wartości obywatelstwa europejskiego; zdecydowanie sprzeciwia się wszelkim dalszym cięciom budżetowym lub wszelkim opóźnieniom w płatnościach dla programu Europa dla Obywateli w okresie 2014–2020;

Wolności obywatelskie, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne

594. zwraca uwagę na wniosek Trybunału, że skonsolidowane sprawozdanie finansowe Unii przedstawia rzetelnie we wszystkich istotnych aspektach sytuację finansową Unii na dzień 31 grudnia 2014 r.; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że 21. rok z rzędu zbadane systemy nadzoru i kontroli finansowej były jedynie częściowo skuteczne w zakresie zapewniania legalności i prawidłowości płatności leżących u podstaw rozliczeń;
595. wyraża jednak zaniepokojenie, że w przypadku płatności leżących u podstaw rozliczeń poziom błędu jest wyższy od progu istotności; przypomina zatem o konieczności ostrożnego zarządzania budżetem i apeluje o dalsze wysiłki, by zmniejszyć poziom błędu;
596. przyjmuje do wiadomości nowy sposób prezentacji sprawozdania rocznego Trybunału dotyczący wydatków w dziale 3 wieloletnich ram finansowych pt. „Bezpieczeństwo i obywatelstwo”; wnioskuje o uwzględnienie jej w przyszłym roku, biorąc pod uwagę podwyższenie budżetu; zgadza się, że potrzebne jest nowe podejście polegające na inwestowaniu środków z budżetu UE w przeciwieństwie do wydawania ich;
597. ubolewa nad faktem, że w niektórych państwach członkowskich prawodawstwo w zakresie konfliktu interesów dotyczących członków parlamentu, rządu i samorządów lokalnych jest niejasne i niewystarczające; wzywa Komisję do przeanalizowania tej sytuacji i przedłożenia, w stosownych przypadkach, wniosków w tej kwestii; uważa, że wszystkie takie wnioski powinny mieć również zastosowanie do obecnych członków Komisji i kandydatów na jej członków;

598. podkreśla konieczność zapewnienia opłacalności oraz wyciągnięcia wniosków z wcześniejszych projektów, w których niedociągnięcia Komisji w zakresie zarządzania doprowadziły do opóźnień i nadmiernych wydatków, jak miało to miejsce np. w przypadku rozwoju systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), który zaczął działać sześć lat później niż planowano i kosztował osiem razy więcej niż zakładano w początkowym budżecie;
599. zauważa, że chociaż Fundusz Granic Zewnętrznych przyczynił się do zarządzania granicami zewnętrznymi, jego wartość dodana okazała się ograniczona. Ogólny wynik nie mógł zostać zmierzony z powodu uchybień w monitorowaniu prowadzonym przez wyznaczone organy oraz z uwagi na poważne niedociągnięcia Komisji i państw członkowskich w prowadzonych przez nie ocenach.

Zagadnienia dotyczące płci społeczno-kulturowej

600. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 TFUE równość mężczyzn i kobiet jest jedną z wartości, na których opiera się Unia i którą promuje; mając na uwadze, że równość płci musi być włączana w główny nurt wszystkich strategii politycznych i dlatego należy ją uwzględniać w procedurach budżetowych;
601. przypomina Komisji, że niektóre pozycje budżetowe mogą pośrednio pogłębiać zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn poprzez wywoływanie negatywnego wpływu na kobiety podczas ich wykonywania; wzywa zatem Komisję do wykorzystania analizy sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci zarówno w odniesieniu do nowych, jak i istniejących linii budżetowych i w miarę możliwości dokonania niezbędnych zmian politycznych, aby dopilnować, że nie wpłyną one pośrednio na zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn;
602. przypomina Komisji o jej niedawnym zobowiązaniu na rzecz sporządzania budżetu nastawionego na wyniki i ponawia wnioski Parlamentu o włączenie do zestawu wspólnych wskaźników rezultatu dotyczących wykonania unijnego budżetu, a także wskaźników związanych z płcią, co pozwoliłoby na lepszą ocenę wykonania budżetu w aspekcie płci;
603. zwraca się do Komisji o przygotowanie oceny na temat wpływu, jaki wywarły fundusze europejskie na propagowanie równości płci;
604. wzywa Unię do zwiększenia części EFS przeznaczonej na rozwijanie wysokiej jakości usług użyteczności publicznej po przystępnych cenach w zakresie opieki nad dziećmi, opieki nad osobami starszymi i niesamodzielnymi dorosłymi (nad którymi opiekę w większości przypadków nadal podejmują kobiety), przy uwzględnieniu również wyników dostarczonych przez wskaźnik równouprawnienia płci, niedawno opracowany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE);
605. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia pełnego szkolenia urzędników państwowych zajmujących się podejmowaniem decyzji finansowych, tak aby byli oni w pełni świadomi wpływu ich decyzji na równość płci;
606. wzywa wszystkie instytucje Unii do sprawdzenia, czy rzeczywiście istnieje parytet miejsc pracy w instytucjach i organach Unii oraz do dostarczenia danych na temat liczby i stopnia zaszerogowania pracowników, z podziałem na płeć, w ramach procedury udzielania absolutorium.
-